

העולם הזה

חצי מיליון לירות

לחינוך האחראי לחינוך

שטרוריה

מילגות

ענקה

למנכ"ל

מישרד

החינוך

תשקיף

זמר לא חסע

לדרום-אפריקה

ביקורה המתוכנן של עורכת "דבר", חנה זמר, בדרום-אפריקה, בוסל. מזכ"ל ההסתדרות, ירוחם מושל, הפיד עליו וטו. משל חושש כי ביקור כזה של עורכת ביטאון ההסתדרות בארץ הגזענות עלול לגרום שערורייה באינטרנציונל האיגודים המיקצועיים (המעבריים). ולפתוח פתח לגירוש של ההסתדרות מגוף זה.

צעירי המפד"ל בעד

דחיית הבחירות

צעירי המפד"ל פועלים לאחרונה במטרה לבטל את הבחירות לזועזוע המיפלגה, המתוכננת לחודש נובמבר הקרוב, ולהגיע לחלוקת צירים מוסכמת בוועידה — על כפיס יחסייהכוחות הקיימים כיום בין סיעות המפד"ל.

לצורך זה מנסים צעירי המפד"ל להגיע להסכם עם סיעת למיפנה של השר יוסף בורג, תוך נכונות להכיר בבורג כמנהיג המיפלגה, בתנאי שזבולון המר יתפוס את המקום השני.

צעירי המפד"ל חוששים מאיבוד קולות ומעליית כוחה של סיעת שריהדתות יצחק רפאלי, דאור העובדה שבשנים האחרונות דאג רפאלי לאישה את מרבית המועצות הדתיות במדינה בנאמניו.

רפאלי, הבוטח עתה בכוחו, ילחץ לעריכת בחירות תוך אמונה שיוכתר בהן כמנהיגה הבלתימערער של המפד"ל.

ההתנחלות ביריחו

לא של גושי-אמונים

נפיקההתנחלות האחרון, שנערך לפני שבועיים ליד יריחו, לא היה של גושי-אמונים. 50 המתנחלים, שנעצרו עדיירי כוחותהביטחון ופולקו מן המקום, היו הסיריני של הרב מאיר כהנא שהיה המארגן של נפיקההתנחלות.

גושי-אמונים לא הכחיש את הפירסומים בעיתונים כאילו היה זה מיבצע שלו. מפני שכמה מחברי הגוש הצטרפו לנסיגון-ההתנחלות מבלי שידעו שהיא פרי יוזמתו של כהנא.

עולים-יורדים ישבתו

נגד ישראל

פעילי-עלייה רוסיים, שבתו רעב וזכו באהדה בינלאומית, כתבעו משלטונות ברית-המועצות להתיר הגירתם ל"מולדת" — מתכננים עתה מאבק מקביל בניו-יורק נגד ממשלות ישראל וארצות-הברית. עולים מברית-המועצות שלא נקלטו בישראל, בעלי מיקצועות חופשיים ואמנים, הגיעו לארצות-הברית כתיירים. והם מנסים עתה להעביר לאמריקה את מישפחותיהם, אך נתקלים בסירוב מוחלט של הקונסוליה האמריקאית בישראל לאשר ויזות ל-איחוד המישפחות" המחודש.

הרוסיביישראלים, בעני הניסיון הרב כמאבק, שהצליח בשלב הסובייטי שלו, מאיימים עתה על ממשלות ישראל וארצות-הברית כי יפתחו בשביתת-ירעב

ליר בניין האומות-המאוחדות בניו-יורק, ואף יבבלו עצמם בשרשרות לגדר הבניין, עד שיקבלו את אשרות-הכניסה למישפחותיהם, שכבר מכרו את רכושן ויושבות על מזוודותיהן בישראל.

הישראלים משתלטים

על ניו-יורק

הברחתהון ישראלי לארצות-הברית הגיעה לממדים ענקיים. בעליהון מישראל קונים עתה בניו-יורק בתי-ידרות להשכרה, כשהם משקיעים עד 100 אלף דולר במזומן ברכישת כל אחד מהבתים, כשהיתרה ניתנת במשכנתות ראשונות ושניות.

הישראלים הגדו מגיעים לניו-יורק עם מאות אלפי דולרים במזומנים. חלק אחר מן הכסף המזכר מושקע בכת"עסק למכירת עיתונים וספרים, כמיסעדות וכזיכיונות שונים במרכזים מוסחריים ומרכזי-קניות מחוץ לעיר ניו-יורק.

פרופ' רום יתמודד על

ראשות העיר בחיפה

הנהגת המיפלגה הליברלית החליטה, בדיון פנימי, לזוטר לשותפתה בליכוד, תנועת חרות, על ראשות הרשימה בבחירות לעיריית חיפה.

עם הצטרפותו של הפרופסור יוסף רום לחרות, הציעה מיפלגה זו להעמידו בראש הרשימה לעירייה. ולנסות לכבוש באמצעותו את ראשות-העיר. המועמד היחיד של המיפלגה הליברלית לתפקיד זה הוא עורר-הדין הצעיר אוריאל לין. האיש החזק של הליברלים, ח"כ שימחה ארליך, הודיע לראשי חרות, כי יהיה מוכן לוותר על ראשות הרשימה לעירייה, אשר היתה עד כה שמורה לליברלים, אם יעמוד רום בראש הרשימה.

גאנדי ויתר על

2 מיליון ל"י

אלוף המידואים בצה"ל, שאותו איזכר ראשיהממשלה בשיבת הממשלה האחרונה, כמו שרחה הצעה לקבל 200 אלף דולר תמורת הסכמה לשמש יועץ לסרס על מיבצע יונתן, הוא יועצו של ראשיהממשלה לענייני מור דיעין ומיזחמה בטידור, אלוף (מיל.) רחבעם ("גאנדי") זאכי.

ההצעה הופנתה לגאנדי עדיירי אחת מחברות-הסרטים הידועות. הוא דחה אותה על הסף, תוך הדגשה שהוא עובדימדינה ואין הוא יכול לעשות עסקים פרטיים כמידע שרכש תוך מיי לוי תפקירו.

גילויים בפרשת

"יוניטד-טורס"

הוויכוח הציבורי סביב מישאלתה של חברת-החברה התל-אביבית "רן" לרכוש את החברה להסעת תיירים, "יוניטד טורס", בסכום של 30 מיליון ל"י, עלול לקבל תפנית כאשר יוודע כי חלק מבעלי החברה הפרטיים רחו הצעה למכור את החברה למשקיעים פרטיים, ומתעקשים למכרה דווקא לקואופרטיב "רן", המתקיים על סוכסידיות.

מנהל סניף ירושלים של יוניטד טורס, מאיר פרידל, ויושבראש ועדהעובדים של החברה, יוסף ארוי, ניהלו משאומתן עם משקיעים פרטיים, כאשר בעליהמניות בחברה הבחירו להם כי לא יסכימו למכרה אלא לקואופרטיב דן.

להיטותה של חברת דן להרחיב את נכסיה בכספי הסוכסידיות שהיא מקבלת, מוסברת בכך שהיא חייבת לבוא עם נדוניה שמנה לאיחוד עם אגד. על-מנת להשיג זכויות-יתר לחבריה לעומת אלה של אגד.

ברטוב כותב

ספר על דדו

הסופר תנוך ברטוב קיבל על עצמו לחבר ספר שיקדש לעלילות חייו של רב-אלוף (מיל.), דוד ("דדו") אלעזר המנוח. בספר ייכללו בכל הנראה, אותם פרקים שרדו החל ככתיבתם חודשים ספורים לפני מותו הפתאומי, וכן רשימותיו והמיסמכים שאסף אודות מילחמת יום-הכיפורים.

הוועד לקודשי-ישראל

מסר מידע כוזב

הפירסומים בעיתונות אודות פרשת שמטל דיון, סרבנית-הגיוס מאשרוד, ניוונים ממידע כוזב שנמסר לעיתונים מטעם פעילי הוועדה-הגנת-יקודשי-ישראל.

הוועד כלל לא טיפל בשמטל, אולם החליט לנצל את הפרשה כדי לפרסם את עצמו ולהעלות בעייה שכלל אינה קיימת כיום: גיוס הבנות הדתיות לצה"ל. בשנה האחרונה בוטלו גיוסים של בנות רבות. המיטרה עצמה החליטה לנער חוצנה מן הטיפול בפרשת שמטל ומן החיפושים אחריה. כל הפירסומים על מחסומי-מיטרה בפרוודור ירושלים ובחוצות בני-ברק (שם סברו שהיא מסתתרת) הם פירסומים מגמתיים של הוועד-להגנת-קודשי-ישראל.

סרט אמריקאי על

אריס סאן

חברת-סרטים אמריקאית עומדת להפריט סרט מוסיקלי, המבוסס על סיפור חייו של אריס סאן, הזמר היווני שהפך אזרח ישראלי, ויורד לארצות-הברית, שם הוא מצליח כבעליו של מועדון-קלידה וכזמר.

הסרט, שבו יככב אריס סאן עצמו, יצולם בין השאר גם ביוון ובישראל, וישתתפו בו מיספר שחקנים ישראליים.

קאפריצ'יו יפוך

מועדון-חברים

מיפעדת היוקרה התל-אביבית "קאפריצ'יו" עומדת להפוך מועדון-חברים סגור, דוגמת מועדוני-החברים באירופה.

זאת, אחרי שתחליף בעלים ותעבור לניהולו של איש-העסקים רפי שאולי. שאולי, המרטיב והולך את עיסקי התארהה שבניהולו, מתכוון להקים בארבע הקומות של בניין המיסעדה גם מועדון למנוחה. ורחבת ריקודים. מיספר החברים במועדון החדש יוגבל ל-600.

אידי אמין: מצאתי

רימונים אטומיים!

בפשיטתו המפורסמת על נמלהתעופה של אנטבה, השתמש צה"ל בנשק גרעיני. ולא רק זאת, אלא שבעת ההמראה החפוז מן המקום, שכחו חיילי צה"ל באנטבה שני רימוני-יד אטומיים, שנפלו בידי חייליו של אידי אמין. גילויו מרעיש זה כא מפיו של הפילדמרשאד אידי אמין, באחת השיי חזת המלפונות האחרונות שניהל עם ידיו ברוך ("בונדק") ברייב. גילויו נוסף של אמין: אחרי שערך תחקיר על המיבצע הצבאי של צה"ל, הגיע למסקנה שצבא אונגדה עונה על צה"ל. הסיבה, למענתו: "צה"ל פועל ביחידות של שישה אנשים, וצבא אונגדה ביחידות של ארבעה."

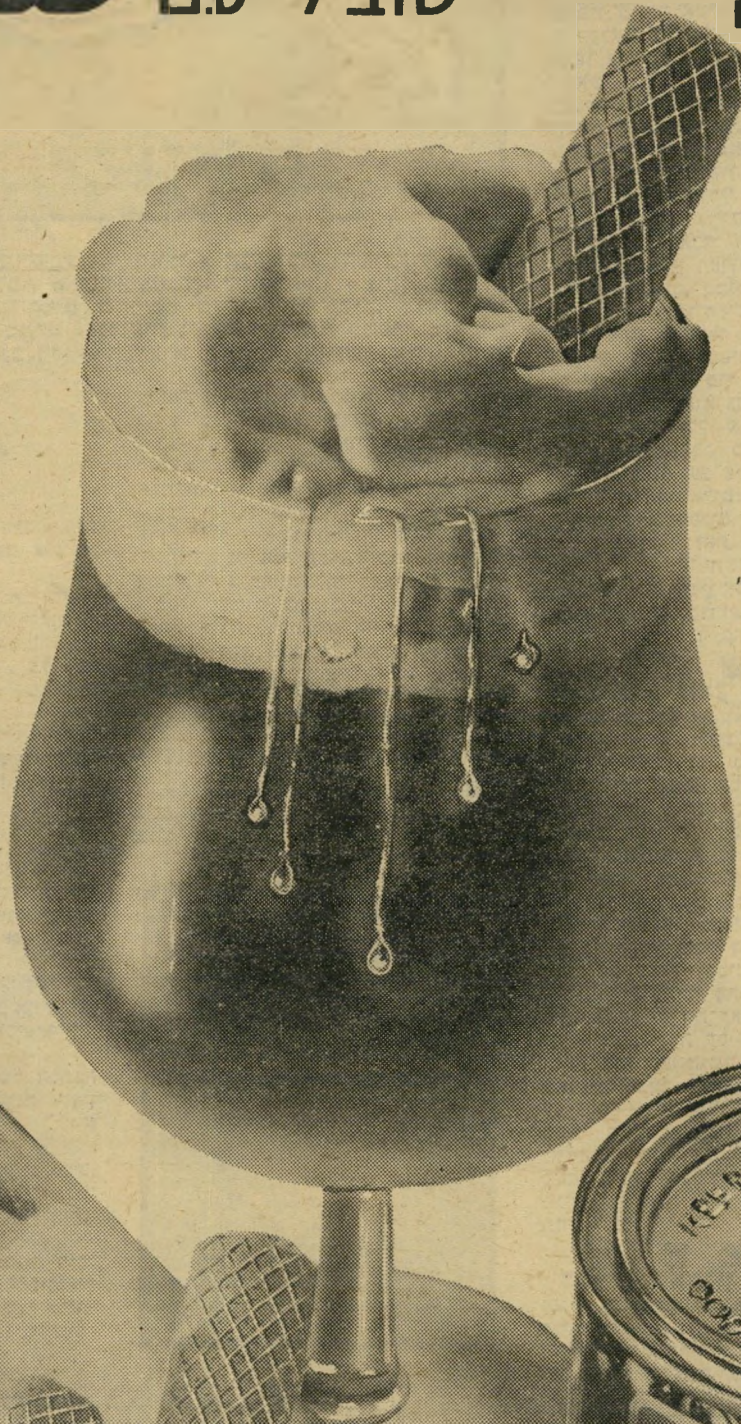
עלית

טוב לי עם

שילוב עלית לקיץ!

קפה קפוא עם רולית

קפה קפוא מ"קפה נמס עלית"
מפיג את החום המתיש
של הקיץ הישראלי.
-ובת לווייה מתאימה
היא "רולית" של עלית
שהולכת טוב
עם כל דבר טוב...

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל אביב, רחוב גוררין 3, טלפון 03-243386. תאריך: 136 • מען מברקי: "עולמפרס" • מודפס ב"הדפוס החדש" בע"מ, תיאביב, רחוב כ"ר אביגדור • הפצה: "גד" בע"מ • גלופות: "צניקוגרפיה כספי" בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

קיא קרי

מכותרצת, ואז רק הבנתי את הגרמנים... מה צעם להרביץ ביהודים...
העיתונאי הגרמני החוויר ומילמל משהו. כאשר הגענו למיסעדה, השתדל שלא ל"חתישב ליד החבר'המן הפלמ"חניק.
למחרת בא הגרמני לבקרני. הוא היה עדיין כולו תחת רושם הערב הקודם. "הגיד, מי הוא הכרנש שהכרתיו אצלך אתמול?" היתה שאלתו הראשונה.
מבלי לחכות לתשובתי, המשיך: "לפי דבריו, קשה לדעת אם הוא סתם משוגע, או יצור מלא תסביכייחיתות איומים, או אולי הוא פרובוקטור?"
לא ענית. מה יכולתי לומר?
הגרמני המשיך: "הרי לא ייתכן שאיש נורמלי, כריא בנפשו, ידבר ככה. נכון?"
"נכון!" ענית נבוכה.
"את יודעת", המשיך הגרמני, "גפגשתי היום עם העיתונאי היוגוסלבי, שגם הוא שמע את שיחתנו. התחלנו לחשוד בבחור

כאשר הופיע הסיפור בעולם הזה, לפני 18 שנים, כימעט שלא שם איש לב אליו.
ואכן, מדוע יעורר תשומת-לב מיוחדת? היה זה בסך-הכל קטע בכתבה שהופיעה במדור במדינה, שבה דיווחה אביבה סטן, אז כתבת העולם הזה באירופה, על כמה פגישות שהיו לה עם טיפוסים ישראלים שונים בווינה.
איש לא יכול היה לנחש כי האדם ה"מוכר בכתבה, וששמו לא הובא בה, עומד לחולל מהפכה בתולדות המדינה. שמו היה אברי זיידנורג.

עיתונאית סטן
"סתם משוגע או פרובוקטור?"

שהוא עובד בשירותי-הביטחון שלכם, ור שרצה עלי-ידי דבריו לבדוק את תגובותינו לשאלה היהודית."
כימעט שהתעלפתי. מוכן שהשתדלתי ל"שכנעו שהדבר לא נכון, כי הוא סתם מטומטם ומלא ריגשי-ביחיות, מה שגם כן נכון.
אך השאלה היא: איך שלחת הממשלה אנשים כאלה לחוץ-לארץ, לתפקידים לא-מיים?

עד כאן אותה כתבה. היתה לה היסטוריה.
אביבה סטן ידעה היטב מיהו אותו ישר"אלי. אברי זיידנורג עבד אז בחברת אל על בווינה, עבודה שסודרה לו על-ידי אמ"ן, כדי שיוכל לשהות בעיר ולעמוד לצד אבני הגוסס. אמ"ן חשש שאם יבוא ארצה, יפוצץ את פרשת-לבון.
אביבה התיידדה עם אשתו של אברי, שולה, ומדי-פעם הזמינה את הוויידנורגים אליה הביתה. גם הפגישה המתוארת בכתבה לא התקיימה בבית-קפה בווינה, כפי שנאמר בה, אלא בביתה של אביבה.
אביבה העלימה פרט זה, וגם פרט נוסף, חשוב הרבה יותר, כאשר התפרסמה ה

חיים הכהן* הופיע וביקשני, בשמו של (עורך-הדין שמואל) תמיר, שלא אפגש עם אבנרי. הופעל עלי לחץ גם ממקורות אחרים, אך אני אמרתי להם שלא אעשה את רצונם: אורי אבנרי היה אחד המעטים שניצבו לצידו למן ההתחלה, והוא לא חשש לפרסם בשבועונו העולם הזה, את המיכתבים והמאמרים שהברחתי אליו.
אורי הופיע, כשהוא מלווה על-ידי איש הש"ב, קיפניס, ואנו ניהלנו דיון ממושך בצעדים שיש לנקוט. תוך זמן קצר נהרר לי ששיחתנו הוקלטה: עוד באותו יום, טילפן תמיר (לפי דברי הממונה), ואמר שהוא מרוצה מאד מן האופן שבו ניהלתי את השיחה.

כאשר גפגשתי עם תמיר בפעם הבאה, דיווח על פגישתו עם פקיד בכיר, אך מסר בה כלשהי סירב לנקוב בשמו. התקירה תימשך, אמר תמיר. "הם עדיין חושדים" כן דיווח לי שאורי אבנרי עשוי לנסות להביא את ענייני לפני ועדת-החוקר-והבטחון של הכנסת, מאחר שאי-אפשר להעלות

אברי זיידנורג ב"פאול פראנק"
אשם או קורבן?

את הגרוא בדיון פתוח של המליאה. תשובותיו של תמיר לכל שאלותי היו מתחמקות מאד; חשתי שהטיפול בענייני הפך מעמסה, וכי הוא רוצה להסתלק ממנו.

עד כאן התיאור של אברי, הוא מעניין מכמה בחינות. למשל: מה היה טיב היחסים בין השב"כ ובין שמואל תמיר? מדוע פעל תמיר (לדיכוי אברי) נגד העולם הזה, לטובת השילטונות? מוזר, על כל פנים, ברור כי אין להעולם הזה דיעה קדומה נגד אברי אלעד-זיידנורג. שבועון זה מלווה את הפרשה מזה 22 שנים, והיה קרוב אליה יותר מכל עיתון בארץ. הוא קיבל על עצמו סיכונים רבים כדי לחשוף את האמת על העסק-הבישי, על הקנוניה הפוליטית שהביאה להפלת פינגס לבון, ועל השלכות הפרשה. הוא עוד לאברי להשמיע את קולו, כאשר צרו עליו החומות מכל הצדדים, והיה נדמה לו שאף מילה אחת שלו לא תוכל להגיע אל הציבור הרחב.
עכשיו, תפקידו של העולם הזה הוא לנתח את העדויות שהתפרסמו לאחרונה. הוא עושה זאת שוב באמונה. בלי מורא וגם בלי משוא-פנים.

תמיר

כתבה בעולם הזה (1083), ביוני 1958, כבר היה אברי עצור בידי שירותי-הביטחון הכללי בארץ. הפגישות המתוארות בכתבה התקיימו כמה חודשים לפני-כן, ב-1957. איך ידעה אביבה על מאסרו של אברי — אחד הסודות הכמוסים ביותר במדינה? באחד הימים הופיעה אצלה שולה זיידנורג והתחננה בפני אביבה שתסתיר בביתה את בנו של אברי, הראל. שולה היתה בטוחה ששירותי-הביטחון הישראליים יגסו לחטוף את הילד, כדי להפעיל לחץ על אברי. בסיפרו מתאר אברי כיצד הצליח להגגיב מן הכלא הודעה לשולה, באמצעות שיחת טלפון בינארצית, שהוא גתון במעצר.
כאשר נערך מישפטו הסודי של אברי, הוזמנה גם אביבה סטן להעיד בו. אמנם, עדותה לא היתה רלוונטית לגרוא המישפט (הטענה שאברי קיים ללא היתר מגעים עם איש שירותי-הביטחון המצריים, ושהחזיק בחומר ביטחוני סודי), אבל התביעה רצתה להשתמש בכתבה, שהופיעה בעולם הזה, כדי להוכיח שאברי היה אנטייהודי.

כך הפך גליון העולם הזה אחד המוצגים במישפט הכמוס. במגמה לחזק את גירסת התביעה ושירותי-הביטחון — אתם שירותי-הביטחון שניהלו או מילתמת-חורמה נגד העולם הזה, ושפירסמו או עיתון מיוזם חד (בשם ריחון) כדי להשמיץ את העולם הזה ולהוכיח שהוא גורם בוגדני מסוכן, את עדותה של אביבה סטן במישפט מתאר אברי עצמו, מנקודת-הראייה שלו, בעמודים 299-300 של סיפורו.
הדברים המתוארים בכתבה סתומים בי מיקצת. האם הפלטי אותם אברי סתם? האם אכן היתה זאת פרובוקציה כלפי ה"גרמני, כפי שזה חשד? האם חזר אברי באותה שיחה לשיגרת-דיבוריו, מן הימים שבהם התחזה במצריים כאיש-עסקים גרמי ניינאצי, בעל עבר קרבי מפואר בס"ס?

שאלתי השבוע את אורי אבנרי אם ידע או שהאיש המתואר בכתבה הוא אותו "פאול פראנק", שמעללי תוארו בהרחבה בעולם הזה (898), בסוף 1954, על סמך דיווחי העיתונות המצרית שסיקרה את מישפט חברייהרשת בקאהיר, התשובה היתה שלילית. המגע הישיר של אבנרי עם הפרשה (ועם אברי) התחיל זמן מה לאחר-מכן, אחרי תום מישפטו של אבנרי וכליאתו בכלא רמלה.

אבנרי ידע או שהעולם הזה הוא הגורם היחיד בארץ כולה המסוגל והמעז להתמודד עם שירותי-הביטחון. משום כך העי ביר אלינו, בדרכי מחתרת, את המידע ה"ראשוני על פרשת-קאהיר (מזווית-הראייה שלו) על מעצרו, על המישפט שנערך לו, ועוד, הוא גם הגגיב להעולם הזה כמה מאמרים שכתב בכלא ושלח נגעו במישרין לפרשה — כגון מאמר על השיטות שבהן מסוגל חוקר מתוחכם להוציא הודאות מ"נאשמים. עצתו של אבנרי (הבאנו את ה"מאמר בשם "האסיר X") לנאשמים: אל תגידו אף מילה אחת למישטרה. כל מילה תזיק לכם.

בגיליון האחרון סיפר אבנרי איך נפגש לראשונה עם אבנרי פנים-אל-פנים, בכלא רמלה, בשנת 1966. היה זה על רקע פעולתו של אבנרי, שנועדה להעניק לאבנרי את הזכות הניתנת לכל אסיר במדינה: ניכוי שליש מתקופת-מאסרו, תמורת הת"ת כגיבוי טובה בכלא.
אבנרי שוכנע או כי שירותי-הביטחון מונעים זאת מאבנרי, מפני שהם חוששים מן הגילויים שהוא עשוי לגלות עם שית"ר ורוו.
מעניין איך מתאר אבנרי עצמו פגישה זו. התיאור נמצא בעמוד 357 של סיפורו, אחרי שעמד על אכזבתו הקיצונית מעורך-הדין שמואל תמיר, שייצג אותו זמן-מה. אבנרי מטיח בפני תמיר האשמות שונות, כדי להסביר מדוע טיפל בו תמיר תחילה והפיה בו תיקנות, אך משך לפתע פיתאום את ידיו מעניינו.

ממשיך אבנרי:
ב-1 בינואר 1966 חידשתי את שביתת-הרעב שלי, והעיתונות שבה והתייצבה לי ימין מאבקי. למחרת היום העלה אורי אבנרי על סדר-יומה של הכנסת שאלתה דחופה* בדרך שיתרוווי.
ימים אחדים לאחר-מכן נקראתי אל ה"ממונה, שהודיעני כי חברי-הכנסת אבנרי דורש לראותני. מאחר שהיה חבר-כנסת, לא יכלו למנוע ממנו את הרשות לכך.

* צריך להיות: הצעה דחופה לסדר היום, לזיך הכנסת יש הזכות להעביר הצעה, בעלת אופי ביטחוני, ישר אל ועדת החוקר-והביטחון של הכנסת.

זברה

משחת השיניים למשפחה

זברה
זו שאנו
אוהבים

עץ הזית

פרסום פלד. מי. עמר. צילום אלי

דבר ה"מתנחל" הערבי

העיתונאי אליהו עמיקם כותב בידיעות אחרונות, וכנראה מעסיק אותו לאחרונה המיגזר הערבי. ב-16.7.76 הוא נתן כותרת למאמרו: "מטע הכיבוש הוחל של ערביי ארץ-ישראל". עמיקם הזכיר נקודות, ובהן הוא בחן את הדברים מצד אחד, ובלי להתחשב בקיומו של אותו אורח ערבי שהוא קורא לו "מתנחל". ברצוני כאן להגיב על כמה דברים.

נכון שקיימים בניינים לא-חוקיים במיגזר הערבי, כמו אצל שכנינו בערים יהודיות. הערבי בונה רק לאחר שהוא מאבד כל תיקוה לקבלת אתר-בנייה, למרות שאין שיכון לזוגות-צעירים ולמרות הקשיים בהשגת האתר לבנייה. וגם לא צריך להסתיר את האמת, שסוגרים את הכפרים הערביים ביישובים של מתנחלים כאנשי גוש-אמונים, וזה גרם לכפרים ערביים להפוך בתנ"מלון, זאת, אחרי שהופסקה מהם אדמתם, שחיו ממנה דורות אחר דורות, על-ידי מנהל-מקרקעי-ישראלי, ל- צורך הקמת יישוב חקלאי יהודי.

בין כל כפר וכפר חייב להיות יישוב יהודי, המעבד ומתיישב על שיטחם של כמה כפרים ערביים, ולרוב נסגרים השטח חים על-ידי צה"ל עד להקמת יישוב חוש, בטענה שהשטח נסגר לצורך צבאי.

אשר ל"התנחלות הבדואית", כפי שמכנה אותה עמיקם. הבדואים מפוזרים בכמה מקומות בדרום ובמרכז הארץ, והם לרוב גרים בצריפים שתנאי-המגורים בהם בלתי נסבלים. נכון שהם עוסקים לא רק ברעיית צאן, אלא גם כפועלים חקלאיים ביישובים סמוכים. הם מובילים מים על-גבי חמורים, והחמורים משמשים גם אמצעי-תחבורה לתלמידים בדואיים כדי להגיע לבית-הספר, שגם בו אין מים ולפעמים גם לא שירותים. שלא לדבר על רמת הלימודים.

כאן יכול עמיקם לומר, שמציעים לבדור אים מיגרשים לבניית בתים. זה נכון, אבל

כארדאק בינלאומי

רגשות אנטי-קולוניאליסטיים מוצדקים הופכים ל"טרפישינאטי" נגד הלבנים והמערב. מצטער, זהו פרצופם של רוב שליטי אפריקה. ככל שהמיסטר הפנימי מושחת יותר, כלפי חוץ הראדיקאליות גדולה יותר. אבוי ליבשת זו, שאוגדה נחשבת בה כאוראנגארד והמתונים, כגון מאלאווי, חוף-השנהב וקניה, כמשרתי ה"ניאו-קולוניאליסטים".

אגב ביטוי זה, זוהי המצאה גאונית של המינהל החמישי, הקי-ג'ב. מינהל (דיקטוראט) זה אחראי לתיאום ותיפעול של טרוריות בינלאומי, והזנת דיסאינר פורמציה לכלייהתיקשורת של כל חמש היבשות, בצורה שתיראה כאמינה. קבוצות אולטרא ימניות, כמו ה"שיין פיין" הזמני (פרוביויונאלס), ו"שושנת

הרוחות" האיטלקי, נהנות מתמיכת מוסקבה. במטרה אחת ויחידה: שלאחר פרובוקציה שכזו יוכלו להצביע על שירותיהביון של המערב. קבוצת באדר-מיינהוף היא בעצם קבוצה נאצית, שנוצרה בשבועות האחרים נים של מילחמת-העולם השנייה. היא פועלת תחת סיסמות שמאלניות ואדרת אדומה, ומטרתה ליצור, על-ידי פעולות שליליות, ריאקציה של הימין הפאשיסטי, וכשזו תבוא, להאשים כרגיל את נאט"ו, ארה"ב, המערב וכמובן הציונים.

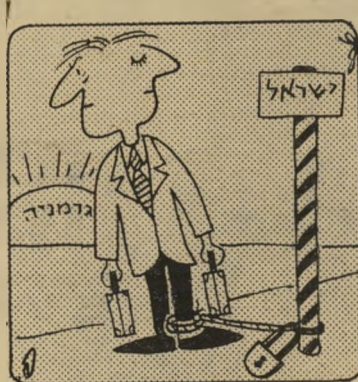
הפיתרון היחידי הוא סוציאלי-דמוקראטיה עם שיניים, ומנהיגים עם ביצים, שיכניסו באברייהם לפאשיסטים ולקבוצות של "האינטרנציונאל הרביעי" כאחד.

אברהם קופל, אנטוורפן, בלגיה

לא היו תאומים

סירתנו לאחרונה במיסגרת מישלחת ראשי-מועצות בגרמניה. נכון, כפי שכתב (מדור "אנשים", העולם הזה 2029), שהיה שם חום-אימים והיו אף נאומים משעממים. אך מגיין שאב הכתב את הסיפור על כריתת ברית-תאומים?

הריני להודיע בזאת, במלוא האחריות, שלא כרתתי ברית ערים תאומות עם שום עיר בגרמניה, כשם שלא עשינו זאת עד היום עם פתח-תיקוה או הרצליה. אנו שטוט עוסקים בעניינים מעשיים יותר, ברור, מכאן, שכל תחזיותיכם על הבטחת

נסיעות בעתיד וכו', יורדות מעל הפרק. בכלל, מן הראוי לדעת שהתחום מטה עומד עם שתי רגליו בישראל, ומרגיש מצויין במדינה הקטנה שלנו דווקא.

נסיעה לחו"ל מעולם לא היוותה עבורי שיא המאוים. חזרתי בשימחה גדולה בהרבה מאשר בעת היציאה, ואת זאת יכול לאשר כל סייסמוגרף מצוי.

בני שליטא, ראש המועצה-המקומית מנחמיה

רק 26.00 ליי

Rich Skin Care Cream

קרם הזנה עשיר לפניך. לצוארד ולאזור עינייך.

Outdoor Girl

Outdoor Girl מוותרת על אריזות מפוארות ויקרות ומגיעה לך מבחר אופנתי של מוצרי טיפוח ואיפור מעולים במחיר נמוך בכ-50% מחברות קוסמטיקה מעולות אחרות.

מכסימום יופי במינימום הוצאה

מפיצים: הלטיס בע"מ טל' 03-255763 : 04-665505

פריז יוטי צ'אטר/סטודיו ג'י

הערב בהגרלת כדור הזהב של מפעל הכים

פרס ראשון	500.000
פרס כדור הזהב	100.000
פרס ראשון עשוי להצטבר ל:	600.000

הערב בטלוויזיה תוצאות ההגרלה

מחירים מדהימים!!!

מקורי ג'נדל אלקטריק ישר מהיבואן

בי. אנד ג'י. אינטרנשיונל בע"מ רח' ה' באייר 42, כיכר המדינה, תל-אביב, טל. 262950, 259559

בתווה לרכישת המיגרש יש תנאים, שהופי- כים את הבית שאתה בונה בכוחות עצמך כאילו הוא מושכך לך לתקופה מסוימת, עד פטירתו של בעל-הבית, ואז יכולים לזרוק את בני-המשפחה ממנו. יתר על כן, לא מוכנים להחזיר לבדואים אפילו חלק מאדמותיהם שהופקעו, והרוב אינו מוכן להיכנס לבתים כל עוד לא הושג הסדר בענייני אדמותיהם.

לכן, כדאי לדון בהצעות לדוקיום וקירוב הלבבות בין שני העמים בעלי זכות-הקיום בארץ-ישראל.

מוסא אבו-שארב, קריית-מלאכי

עיקר מול תפל

הייתי רוצה לכתוב אליכם, ככתבי ועורכי שבועון המייצג סיעה שעומדת, כפי שנרמז (העולם הזה 2028) לרוץ לבי- חירות הבאות, ולהציע מיספר הצעות שאני מקווה כי יעזרו.

חשבנו, כי תוכלו לקצץ בעיתון או להרחיב במקומות המתאימים, ועל-ידי כך להשיג, לדעתי, יותר קוראים, ולגרונ הרבה יותר נחת לנו, הקוראים הוותיקים. ניתן, בשקט, להוריד ממדור "אנשים" את סיפורי-ההבל חסרי-הטעם ויחסי- הציבור (וסליחה אם אני פוגע במישהו), ולהשאיר רק את הדברים הפיקנטיים. אפשר גם לצמצם ב"ריחולים", ובכל אותן כתבות חסרות-חשיבות וסיפורים על אנשי שים קטנים, שלעיתים גובלים ברישעות, ואינם מוסיפים — לא לצדדים המעוררים, בים, וודאי לא לכם ולא לנו, הקוראים. לעומת זאת, אפשר בהחלט להמשיך, ביתר מרץ, בפעילות הברוכה של "סקר פים" וגילויים על הונאות, גניבות ומעשי שחיתות בכל תחומי חיינו. סקירת אירוי

הטמפון שיותר נשים נותנות בו אמון!

הוא מעניק הגנה מעל ומעבר למה שדורשים הצרכים הנורמליים. שלא בטמפונים שונים אחרים - הרי טמפוני 'טמפקס' מתפשטים בכל שלושת הממדים - אורך, רוחב, עובי - ומתאימים עצמם לממדים ולמצבים השונים של הנרתיק (ווגינה) כך שהסיכוי לדליפה או לחריגה מהמקום - הם כמעט אפסיים. עם ההרחקה - מחליק הטמפון, כך ששליפתו קלה ופשוטה ממש כמו החדרתו. חוט המשיכה תפור היטב לכל אורכו של הטמפון.

האם יש צורך בדיאודורנט?
שימוש בטמפון מונע הווצרות ריחות בלתי נעימים. יתר על כן, דיאודורנט עלול לגרום לגירוי או תגובות אלרגיות - ואפילו לגרום נזק לרקמות עדינות. הטמפונים של 'טמפקס' אינם מכילים דיאודורנט. לשם-מה להסתכן בחומר שאינו נחוץ כלל.

האם טמפוני 'טמפקס' חסכוניים יותר?
טמפוני 'טמפקס' נמכרים באריזות של 10 יחידות ושל 40 יחידות, שעולות פחות או שוות במחירן לאריזות של 8 יחידות ו-30 יחידות מתוצרת אחרת.

מהם הטמפונים הנפוצים ביותר בעולם?
טמפוני 'טמפקס'. יותר נשים קונות טמפונים של 'טמפקס' מכל הטמפונים האחרים ביחד כי הן נותנות בהם אמון. האינך סבורה שגם את יכולה לבטוח בהם?

TAMPAX
tampons

ההגנה הפנימית שיותר נשים בוטחות בה.

מיוצרים רק על ידי חברת טמפקס בע"מ הוונט, אנגליה. היבואנים: אינווסט אימפקס בע"מ. רח' ירמיהו 38 ת"א.

קשה לי להאמין שאפילו אבנרי, אילו היה בידיו שרביט הרמטכ"ל אחרי מלחמת קדש, או את זה של שר הביטחון אחרי מלחמת ששת-הימים, היה נוהג בליבראי ליות רבה יותר כלפי ערביי השטחים. כאשר עוד הידהדו היריות ברחובות אל-עריש בשנת 1956, הורה דיין להסיר את העוצר שהוטל קודם-לכן על-ידי קצין צבא, ולסייע לתושבי העיירה לחזור לחיים תקינים.

אחרי מלחמת ששת הימים היה זה דיין שהחליט על מדיניות הגשרים הפתוחים, מדיניות שרבים התנגדו לה בגלל הסיכון הביטחוני שבה. תקציבים עצומים הוקצבו, רק בעיקבות הלחץ של משה דיין, כדי להביא לרווחה כלכלית, הינוכית ותרבותית של ערביי השטחים. לגבי הנושא עצמו, גזירי-דין מוות, עמד דיין, והוא עדיין עומד, בראש המתנגדים להם, והוא הוכיח עמדה תקיפה גם כאשר הופעל עליו לחץ ציבורי עצום בעיקבות הטבח של תבורת קונו אוקומטו בגמל-התעופה בך גוריון.

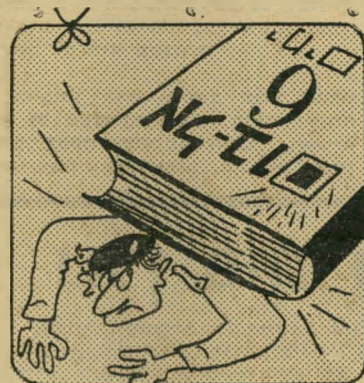
אפילו המנהיגים הפלסטיניים, אשר אבי נרי נתון להם ביטוי כה רחב מעל דפי העולם הזה, יאשרו בפני אבנרי כי הידיעה הרווחת עד היום בקרב ערביי ה' גדה היא, שהאיש היחידי המסוגל להביא את השלום במרחב הוא דווקא משה דיין. הם גם יאשרו, ובטוחני שאכן עשו זאת, כי מכל המנהיגים הישראליים, היה דיין המבין, הסובלני, העוזר ביותר וה' כובש' פחות.

יוסי ינאי, חל-אביב
● יוסי ינאי הוא חבר מערכת העולם הזה.

ניצחון האלבומים

מפעם לפעם אני קוראת בהעלום הזה, שאחת הסיבות למסלת מלחמת יום-הכיפורים היא זו שבתום מלחמת ששת הימים הוצפו בים של אלבומי-ניצחון וספרים שעסקו בתוצאות הניצחון ב' מלחמה.

לדעתי, שטות היא לחשוב כך. האלבומים היוו דחף גורמלי של עם מנצח, שאחד הביטויים שלו היה הופעת אלבומים וספרים שתוארו את הניצחון הגדול. כשטוב על הלב - חוגגים. עם תום מלחמת ששת-

הימים יצא העם הזה מגידרו מרוב שימחה, והוא חגג. אין כל פסול בכך. להיפך, כך הנצחנו את הניצחון הגדול (ששת-הימים), ובחלט לא את המחדל הגדול (יום-הכיפורים).

הסיבה האמיתית למחדל מלחמת יום-הכיפורים הרבה יותר חמורה, וכלל איננה שייכת למבול האלבומים שיצאו לפניה. כל מי שטוען שזו הסיבה, אינו יודע מה הוא סח.

בכל תולדות היהודים כתבו רק ספרים על שואות ואסונות. זמנים חדשים באו, ואני מעדיפה ספרים ואלבומים על ניצחונות צבאיים מאשר על שואות שרדפו את העם היהודי במרוצת ההיסטוריה כולה. מזל קרניאל, ירושלים

עם שוטפים (הפגנות גוש-אמונים, מיבצע אנטבה, דורה בלוך וכו'), סקירות ומחקר רים על החברה ובעייתיה (יחס לתיר, בעיית האמהות מחוץ לגישואין, כרותות השד וכו'), וכמובן - טיפוח נוסף של הפוליטיקה.

אין ספק שעיתון כזה יוסיף הרבה קורא-אים רציניים יותר, ודעתי יתן הרבה גם לקוראים הוותיקים.

חזי ש, צה"ל

קומנדו אגודת-ישראל

גמרתם עם כל השחיתות במדינה והת' לבשתם על המנהיגות הדתית! מה? ! בשלושה גיליונות רצופים (העובס הזה 2030, 2029, 2028) התקפתם אישים דתיים ובחורה דתית אחת!

רדו מהדתיים! בסך-הכל הם הטובים ביותר! עובדה שבקרב העבריינים הצעירי, רים, למשל, לא תמצאו כמעט בחוריי-

ישיבות, וזה אומר דרשני! כדאי לכם לרדת מהדתיים! הקומנדו של צעירי אגודת-ישראל עלו עליכם כפי שעשו עם הפאתולוגים לפני כמה שנים, עם ארוס, ועוד שרשרת ארוכה של פעולות ומיבצעים נגד הורסי הדת בישראל. גם לנטורי-קרתא יהיה זה לומר!

● בחור-ישיבה, ירושלים
● ובכל-זאת, נוע תנוע!

מה לדיין ולגזירי-דין מוות

יחסו של אורי אבנרי למשה דיין הגיע שוב לביטוי ברשימתו הדימונית "חבל ה' תלית" (העולם הזה 2909).

אבנרי תיאר מה עלול לקרות במאי 1977, כאשר מוחמד אבו נאבולסי יידון למוות על-ידי בית-הדין צבאי, בעיקבות שינוי מדיניות הממשלה בכל הנוגע ל-גזירי-דין מוות למחבלים.

בין תיאורי, הממחישים את הנוק שב' הוצאתם-להורג של המחבלים, מתאר אב' נרי גם את תגובות העיתונים השונים. מאמר-המערכת של מעריב וידיעות אחרונות היו מאלפים ומדוייקים עד כמה ש' אפשר לחזותם מראש. אבל לשם מה היה אבנרי צריך להכניס גם מאמר-מערכת של עיתון שעדיין לא קם?

הוא לא יכול היה לנחש את מדיניות מאמר-המערכת של היום הזה, עיתונו העתידי של דיין, לכל היותר, יכול היה לעשות הערכה לפי הכרת דעותיו של דיין ויחסו לערביי השטחים.

אם אומנם כתב אבנרי את אשר כתב לפי הערכה זו, קשה להבין מדוע ייחס לדיין את השורות הבאות: "אם אין ליצחק רבין אימץ-הלב הדרוש כדי לבצע את פסק-הדין הצודק, עליו למסור את ראשות מיפגת-העבודה לאלתר לאדם נוקשה יותר."

בעוד שאת אבנרי, הידוע כבעל יחס מיוחד לערביי השטחים, אפשר לשפוט רק לפי דבריו ולא לפי מעשיו, ניתנו ל' משה דיין הזדמנויות רבות, הן בהיותו רמטכ"ל והן שר-ביטחון, להוכיח במעשים את יחסו לערביי השטחים.

✦ מינהל עסקים ✦
✦ ציור ואופנה ✦
✦ ספרות/אנטנות ✦
✦ גזירה ותפירה ✦

המכונים האמריקאים
להשפלה בכתב

מעריב, 9.7.76
חזי שפר, חל-אביב

שערויית הבניה הלא-חוקית בירושלים

חברת-הבניה "גד", השייכת לקבוצת "בנק דיסקונט", בנתה בשלושה בתי-מגורים בירושלים שבע דירות ללא רישיון, מכרה אותן לקונים התקועים עתה בלי הדירות בגלל עבירות החוק של "גד".

בתחילת 1974 מכרה "גד" את הדירות האמורות בשלושה בתים שבנתה, במחיר של כ-200 אלף לירות האחת. עם התקרב מועד מסירת הדירות, נוכחו חלק מן הקונים כי דירותיהם אינם מסתיימות. בירור העלה, כי החברה מכרה שבע דירות שהוסיפה לתוכנית-הבניה בלי רישיון-בניה.

בית-המישפט המחוזי בירושלים הוציא נגד "גד" צו לבקשת דיירי הבתים, האוסר עליה לבנות את הדירות הבלתי-חוקיות. כיוון שהדירות הלא-חוקיות מצויות בקומה שלפני האחרונה, הוקם עתה מיבנה שבו הקומה העליונה מושלמת וכן שתי התחתונות, אולם באמצע ניצבת קומה עם שלד בלבד. לא ניתן להרוס אותה, כי אז ייפגעו רוכשי הדירות בקומה העליונה.

בבית-המשפט התברר, כי מחלקת הפיקוח של העירייה דיווחה, משום-מה, כי אין חריגות-בניה במקום.

שיבעה רוכשי הדירות הלא-חוקיות מכרו בינתיים את הדירות שלהם כדי להיכנס לדירות החדשות, והם תובעים עתה פיתרון לבעייתם.

עיריית ירושלים נאלצה לאשר בדיעבד חלק מן הדירות הלא-חוקיות, כדי להגן על רוכשיהן. עד כה לא הגישה העירייה כל תביעה מישפטית נגד חברת "גד".

מס-הכנסה - עיסקה מלאכותית או לא?

חישוב מאוחד של הכנסות בני הזוג. השופט אשר קיבל את טענת פקיד-השומה, וקבע כי אין זה סביר שחברה מיסחרית תעביר לאחד מחבריה חלק ממקור הכנסתה ללא תמורה. ואם בכל זאת נעשה כך, יש לברר מדוע נעשתה העברה ללא תמורה. להעברה לא היה טעם כלכלי, ואחת ממטרותיה העיקריות היתה הפחתת מס.

שופט בית-המשפט המחוזי בתל-אביב, שלמה אשר, קבע כי אין צורך שעיסקה תיחשב כמלאכותית כדי שפקיד-השומה יוכל להתעלם ממנה. די, לצורך ההתעלמות מן העיסקה, שאחת ממטרותיה העיקריות של העיסקה תהיה הניגודות ממס או הפחתתו.

החלטתו ניתנה בערעור של יבואן ישראלי, על חיובי שומה על הכנסותיו לשנים 1970 ו-1971. עד שנת 1970 עסקה החברה בכל עיסקי הייבוא של חברה ע"י למית לישראל. בחברה היו שני ענפים, האחד למיסחר סטיוני והאחר לייבוא קימעוני עבור עולים חדשים.

בשנת המס 1971 הוקמה חברה חדשה, שקיבלה על עצמה את המיסחר הי-קמעוני ועסקיה נוחלו עלידי אותם אנשי החברה הראשונה ומאותם המישרים עם עצמם. בחברה הראשונה היה הייבואן מקבל משכורת, למרות שאשתו היתה גם היא בעלת-מניות בה ומנהלת ובחברה השנייה, השייכת לאשתו בלבד, קיבלה רק היא משכורת.

הייבואן דרש חישוב נפרד לצורכי מס על משכורות אשתו. פקיד השומה סירב, בטענה שהקמת החברה השנייה היא עיסקה מלאכותית, ולכן יש לערוך

מס גם על החזרות?

Thank you
Call again
Your receipt.

18-7-02

- 12.00 ₪
- 6.50 ₪
- 6.50 ₪
- 6.50 ₪
- 2.50 ₪
- 2.50 ₪
- 1.67 ₪
- 1.67 ₪
- 1.67 ₪
- 1.67 ₪
- 1.00 ₪
- 1.00 ₪
- 1.00 ₪
- 1.00 ₪
- 49.68 ST
- 3.97 TX
- 53.65 ST
- 22.04 RF
- 31.61 ST
- 100.00 AT
- 4682A 68.39 CH

מס-ערך-המוסף משולם על הדברים הנקנים בפועל. מה קורה כאשר הצרכן קונה, נאמר, בקבוקי-משקה? הוא משלם לם תמורת המשקה וכן תמורת הבקבוקים. צודק. אך מה אם הצרכן מבין עימו בעת הקנייה בקבוקים ריקים? מעשית הוא קונה רק את תכולת הבקבוק, ואינו צריך לשלם מס על הבקבוקים. נכון? לא נכון. על כל פנים, כך סבורה רשת "שופר-סל".

ריבקה רובינשטיין, רעייתו של אל-הבניה אהרון רובינשטיין, קנייה תה משקאות שונים, שהסתכמו יחד עם מחירי הבקבוקים ב-49.68 לירות (ראה תמונה). על כך היא חוייבה במס-ערך-מוסף בשיעור של 3.97 לירות, וסך-הכל חוייבה לשלם 53.65 לירות. אחר-כך ניכר מן החשבון את תמורת הבקבוקים שהביאה עימה, בסך 22.04 לירות. כאשר דרשה כי המס יחושב על הסכום שיתקבל ללא מחיר הבקבוקים, סירבה הנהלת "שופר-סל" לכך בכל תוקף. מכאן - שה"שופר-סל" גובה מס על סחורה שלא מכר כלל!

"נייר-חדרה"
מוכרים את חלקם
ב"סבקל"

כמה מרוויחים על פילה?

רשת הסופרמרקטים של ההסתדרות מוכרת חבילות פילה בנות 400 גרם ב-מחיר לצרכן של 9 לירות. אותו מוצר נמכר ב"שופר-סל" במחיר לצרכן של 8 לירות. הרשתות קוננות את המוצר מן היבואן במחיר של 5.5 לירות. וסו-פרמרקט מרוויח, אם כן, 3.5 לירות על מוצר שעולה לו 5.5 לירות ואשר אין כל עבודה במכירתו. המוצר ארוז בקופסה אטומה. היכן ההסתדרות?

גולן מוחרם באמריקה

אירגון המחברים באמריקה, שנשיאו הוא קרל פורמאן, הודיע בחזרה מחודש יוני השנה, על הכנסת מנחם גולן וחברת "סירטי נוח" לרשימת איסורי-העבודה. הסיבה היא סירובו של גולן לחתום על הסכמי-העבודה של האירגון. הודעת האירגון כמוה כהחרמת כל גורם בתעשיית הסרטים שיעבוד עם גולן.

NEWSLETTER
Writers Guild of America, west
Strike & Unfair Lists. On recommendation of Signatories adm. Elena Thurston, it was MSC to place the following producers and companies on the Strike List for failure to sign WGA's Basic Agreement:
Nicklaus/Thomas Prods., Inc.
Albert P. Nicklaus
Paul Thomas, Jr.
Noah Films, Ltd.
Menahem Golan
Menahem Golan
(As an individual)
Transcendy Pictures

JUNE 1976

מחירי ה"שופר-סל" המס לפני או אחר?

ריווחי הבנקים והאוצר

כל הנוסע לחו"ל שם לב כי הוא משלם לם תמורת הקצבת המטבע יותר מן הניחוץ (בלי מס-הנסיעות). נוסע היוצא בימים אלה וקונה הקצבה, צריך לשלם את מחיר הדולר שהוא בערך 8.12 לירות. יחד עם מס-הנסיעות, המחיר הוא 9.34 לירות לדולר. אולם הבנק גובה 9.4 לוקח עמלה של 13 אנורות לכל דולר, או עמלה של 58.5 לירות לכל מכירה של הקצבה של 450 דולר. ריווח מופרז, לכל הדיעות.

אם לזכור כי בכל שנה מוכרים הקצבות ל-200 אלף נוסעים לערך, הרי מדובר בריווח נוסף לבנקים של כ-11 מיליון לירות.

מדוע העמלה כה גבוהה? היא מורכבת למעשה משתי עמלות. האחת, בישיעור של 3 אנורות, היא העמלה שה"תיר האוצר לבנקים לגבות תמורת מכירת ההקצבות. עשר האנורות הנוספות נוספו לפני כמה שנים, כאשר לא היו דורים באוצר, וכדי לספק את צרכי הלוקוחות טענו הבנקים שעליהם להטיס מטבע מחו"ל ועליהם לקבל תשלום על כך. מאז יש כבר די דולרים בקופת האוצר, הבנקים אינם מטיסים את המטבע מחו"ל, אך האוצר שכח לבטל את העמלה.

נציגי מיפעלי "נייר חדרה" יצאו לאמריקה, למכור את חלק החברה בח"ר, "סבקל", בעלה הזיכיון למנועי, ואנשי "קל" בישראל. חברת "סבקל" שייכת ל"מיפעלי נייר חדרה" ב-38%, והשאר לאל-הבניה האמריקאית ביל לוויט. הנציגים רוצים שקבוצת לוויט תקנה את חלקם בחברה שכבר מתחילה בייצור מנועי, ו"אנקל" לרכב נגרר. ההשקעה הכוללת ב"סבקל" עד היום היא כ-20 מיליון לירות.

קבוצת לויט מישראל לניגריה

הסוד שלי... NO-CAL

הסוד שלי הוא הסוד של נו-קל
משקה אמריקאי
מפורסם בעולם כולו.

אוי שותה... ושותה... ושותה...
ושומרת על הגזרה.

NO-CAL כשמו כן הוא. ללא קלוריות,
ללא סוכר וללא ציקלומט. זה משקה
חוסט. טעים ומרווה אך לא משמין.
ויחרנו על הקלוריות אך לא על הטעם.
NO-CAL מוגש לך ב-3 טעמים -
אורנג', קולה ולימון.

NO-CAL משקה אמריקאי
בבקבוק חריפעמי בהישג ידך
בכל נקודות המכירה בארץ.

NO-CAL
*חדש מאמריקה

אוי שותה... ושותה... ושותה... ושומרת על הגיזרה

פרסום מר 1997

National

היוצאים מן הכלל של נשיונל.

3 מרכז מוסיקלי מושלם לבית. מגבר (PMPO) 30W. מכון בעל רגישות קליטה גבוהה ביותר AM/SW/FM/FM STEREO פטיפון משובח, רשם קול קסטות סטריאופוני ושני רמקולים גדולים. להשיג בחנויות החשמל המובחרות. מרכז התצוגה אבן גבירול 18, תל-אביב.

National
צעד קדימה אל המחר

המסקנה: לו היית רוכש כל אחד מהם בנפרד היה מחירם יקר הרבה יותר. התוצאה: חוויה שטרם התנסית בה.

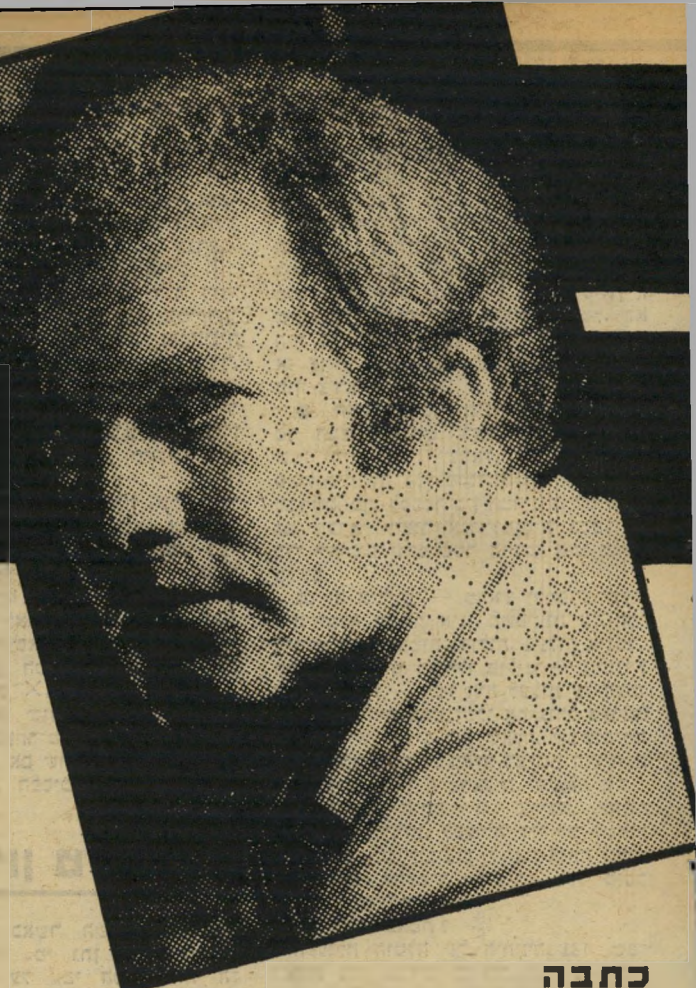
1 מרכז מוסיקלי רב-גוני לבית. מגבר רב-עוצמה (PMPO) 108W. מכון גבוהה ביותר. פטיפון משובח בעל זיסקית תקליטים גדולה (30 ס"מ). רשם קול קסטות סטריאופוני מעולה ושני רמקולים גדולים (2 WAY). מרכז מוסיקלי ביתי המעוצב להפליא. מגבר רב-עוצמה (PMPO) 72W. צליל של 4 ערוצים בשיטת "מטריקס". מכון AM/SW/FM/FM STEREO. רשם קול סטריאופוני משובח, פטיפון ושני רמקולים גדולים (2 WAY).

כלל ידוע הוא כי בכל כלל יש יוצאים מן הכלל, ולכן מציגה חברת נשיונל 3 מערכות סטריאו יוצאות מן הכלל. כלל נוסף הוא, כי מערכת הסטריאו אינה רק נשמעת, היא גם נראית ולכן הושם הדגש במערכות אלה על עיצוב מרשים היוצר גם אוירה יוצאת מן הכלל. כל אחת משלוש מערכות הסטריאו, משלבת בתוכה את כל הפריטים המוסיקליים האפשריים: רדיו, פטיפון ורשם קול קסטות.

National, Panasonic and Technics are brandnames of Matsushita Electric.

האיש שחזר

מן החמסין

האם בגד "האדם השלישי" ?

איסר טוען כי מעולם לא היה לו סיקוק כלשהו על פעולות יחידה 131, וכי זו נעזרה רק בשירותים הטכניים של המורסד. ממילא גם לא ידע, לדבריו, על פעולות אברי זיידנוורג ו/או פאול פראנק, על קיומו של זה נודע לו רק אחרי שפאול פראנק נידון בקאהיר, שלא בפניו למוות. נראה לו מוזר, לדבריו, שאותו אדם ממשיך להסתובב בגרמניה גם לאחר-מכן, בשמו זה. מבלי שהיה לו עדיין השד כל-שהו נגד אברי, הוא תבע להחזירו לארץ. כשקיבל דיווח שפראנק-זיידנוורג מסתובב במוקדי המוסד באירופה, למשל במישלחתי השילומים הישראלית בגרמניה, תבע בתור קף להחזירו לישראל — וכך אכן הוחזר. אברי הסכים לחזור מרצונו הטוב. לדיברי איסר, התעורר החשד נגד אברי (כאילו הסגיר את הרשת למצריים) רק לאחר-מכן, כאשר נחקר על עניינים אחרים. אם מקבלים את גירסתו של איסר הראל אם לאו — ברור כי המאבק בין אמ"ן והמוסד מילא תפקיד חשוב בשיטוש הפרשה. הממונים על אברי לא היו מעוניינים לגלות את האמת למוסד. לדיברי אברי, נפל הוא קורבן למאבק זה. לדעת מקרטגיו, היה המצב הפוך: אברי, הוא

עברו השבועות, החודשים והשנים החשיריים, מבלי שנערכה חקירה.

● מילחמות היהודים

סיבה שנייה טמונה במילחמה הגרווייה שהיתה נטושה בין המוסד, בי ראשות איסר הראל, לבין אמ"ן, בראשות בנימין גיבלי. גם על נושא זה נותן אברי תיאור נאמן למדי. הראל היה, לכאורה, ממונה על כל שירותי תייהביטחון, וביכללם אמ"ן. אך אמ"ן לא קיבל את מרותו של איסר, והתחרה במורסד. שירותי הביטחון-הכללי (שב"כ), שמתוך שורותיו צמח איסר, צידד בראשי המוסד. במיוחד היתה התחרות חריפה בחור"ל. היחידה 131 של אמ"ן, שאליה השתייך אברי, היתה אמורה להשתייך לקבוצת פעולה של כל יחידות-החוק של שירותי הביטחון, בהנהגת איסר הראל. אך למעשה רצתה לפעול לבדה.

אך מכיוון שזו היתה השאלה העיקרית בעיני הצמרת, היתה כימעט לכולם סיבה חזקה מאד לטשטש את האמת — אף במחיר אסונות נוספים. אברי הורחק מן הארץ, והוחזר רק כדי למסור עדות-שקר. התיאור שלו על נושא זה — כיצד פוטר לקה עדותו עלידי בנימין גיבלי, וכיצד אושרה מראש עלידי משה דיין — הוא בלי ספק אמיתי. יש לכך הוכחות רבות נוספות, נסיבתיות ואחרות. כאשר יש צורך לבשל גרסה כוזבת, אין יכולים לעסוק בבירור האמת. כך

כתבה

שניה

מדוע כריכך קשה לקבוע את האמת על פרשת קאהיר? איך זה קרה שכי יום, 22 שנה אחרי נפילת הרשת באלכסנדריה, עדיין אין גרסה חד-משמעית, מוכיחת ופסוקה על המאורעות?

אחת הסיבות היא, כמובן, שמעולם לא נערך תחקיר אמיתי על פעולת הרשת. עובדה זו כשלעצמה מפליאה, אף מדי-הימה.

הנה פעלה רשת-ריגול, זרוע של יחידה מסוימת של אגף מסויים בצה"ל. אנשים התאבדו וניחלו. אחרים נמקו שנים ארוכות בבתי-סוהר מצריים. איך ייתכן שפרשה כזו לא תיחקר ברצינות, עד תום-מיד עם סיומה?

חבריה-הרשת המצריים נתפסו וישבו בי כלא. אך המפקד, אברי זיידנוורג, הצליח להימלט. הממונים עליו ישבו כארץ ובי-אירופה, חומר רב מצוי בכתובים, את שאר הנסיבות ניתן לוודא באמצעות עדות-על-פה.

אם כן, מדוע לא נערך מיד תחקיר מוסמך? מדוע לא בוררו החשדות? אם היו חשדות נגד אברי, מדוע ניתן לו להסתובב כב במשך שלוש שנים נוספות באירופה — ובמשך רוב הזמן הזה ניתן לו לפעול פעולות-מודיעין?

הסיבה להשתלשלות מוזרה זו טמונה

מאת

אורי אבנרי

כולה במישור הפוליטי, ובמישור ההתחירות בין זרועות-הביטחון השונות.

השאלה "מי נתן את ההוראה?" — שאלה שהיא מישנית מאד בהשוואה לשיאלות החשבות הנובעות מן הפרשה — הילכה אימים כרוח רעה, בילבלה את המוחות וטישטשה את העיקר. במשך 11 שנים היא טימטמה את המדינה, ולבסוף נותרה חסרת-מענה.

(לי אין שמץ של ספק כי כל צמרת הביטחון דאו — שר-הביטחון פינחס לבון, הרמטכ"ל משה דיין, המנכ"ל שימעון פרס, ראש אמ"ן בנימין גיבלי ורבים אחרים היו שותפים לתוכנית האינפנטילית. השאלה מי נתן את פקודת-הביצוע, מתי וכי-אילו נסיבות, היא פעוטת-ערך. במדינה הגונה היו מסלקים את הקבוצה כולה (אלתר.)

את הטמנת פצצות-התבערה בדואר המרכזי של אלכסנדריה, בי-2 ביולי 1954, בידי שני חברי הרשת, כאשר, האדם השלישי, אברי זיידנוורג, מתבונן מרחוק בתוצאותיה של פעולה זו.

כצצה בדואר ציור זה הופיע בפרשת אלכ"סיס, הסיפור הדיוני-כביכול שפירסם העולם הזה על העסק-ביש לפני 12 שנים. הוא בא לתאר

מכונית ושמה חשד

זוהי מכונית הפלימוט הידועה, בעלת הגג המתקפל, שאותה קנה אברי אמ"ן, ולקחה לאחריה עימו לביקוריו על זיהויו ופגעה ב"כיסוי" המחתרתי ימים במכירתה, וקיבל עבורה 470 דולר.

זיידנונג באירופה בניגוד להוראות במצריים. המכונית הכוללת הקלה שלו. אחרי נפילת הרשת, השקיע כמה

ניצל את המאבק בין שני הגופים כדי להימנע מחקירה של ממש. כך או כך: מסכת השקרים ועדויות הכוזב של "פזיזת לבון", האינטריגות המסובכות בין פינחס לבון, משה דיין, משה שרת ודוד בן-גוריון; ומילחמת היהודים בין המוסד ואמ"ן — כל אלה חברו יחד כדי שיווצר המצב הקיים כעת: אף גירסה אחת מן המהלכות עתה בשוק אינה משכנעת במלואה. ברור שאיש אי-נו אומר את האמת המלאה. יש המשקרים בכוונת, ויש שהאמת שלהם התאימה את עצמה בינתיים לגירסה קבועה זו או אחרת.

ג'יימס בונד

איש עור סיבה, מורכבת, ומתוחכמת יותר, לקשיים הנערמים בדרך של מי שרוצה לברר את האמת לאמתה. היא נעוצה באופיו המיוחד של האדם השלישי, אברום/אברי/פאול/זיידנונג/אלעד/פראנק.

יש המשדלים לתאר עתה את אברי כאדם שפל ובוגדני, שמכר את הרשת, ושטוה בזדון ובמחשבתהחילה מסכת-שקרים, שנועדה כולה לטשטש את היקף בות ולהסיח את החשד מאליו.

זהו תיאור פשוט והגיוני — אך אין הוא מתאים לאישיותו המיוחדת של אברי. נדמה שצאל אברי אין גבול ברור בין מציאות ודימיון, בין אמת ואי-אמת. כאשר הוא סוטה מנתיב האמת הצרופה, אין הוא עושה זאת בהתרח בשל חשבון מודע כל-שהו. הדבר יכול לנוע מן השאיפה להיציג את עצמו כגיבור, כאיש פיקה המי-סובב את העולם כולו סביב אצבעו הקטנה, כאדם-עליון נוסח גניצעה.

לכן כימעט שאין אפשרות להפריד בסיפור של אברי בין אמת ודימיון. יש בו פרקים שהם כלי-כחל אמת, מילבד פרטים קטנים — כגון הפרקים על קשירת הקשר נגד לבון, יש בו פרקים שקשה מאד להאמין להם. ויש פרקים מעורבים.

לכן אין טעם לפרוק: אם ברור שהוא משקר בקטע פלוני, מוכיח הדבר שהוא משקר לכל אורך הדרך. כשם שאין טעם לפרוק: אם ברור שהוא אומר את האמת על עדותהשקר, אפשר להאמין גם לכל השאר.

נדמה לי שהרבה קטעים מסיפור (ומי עדויותיו בהודמוניות השונות) נובעים מ צורך פזיזי פנימי. אברי יצר לעצמו דמות דימוינית, הרבה זמן לפני שהעולם שמע על ג'יימס בונד, המציא אותו אברי עצמו. כבן שגדל בגל אב גיבור, לוחם פור ליטי שישב בכלא האוסטרי ובמחנההירי כוז הנאצי, היה אברי מוכרח להוכיח לעצמו שגם הוא אימץ נועז. ילד שנשיח לח ארצה לבדו בגיל 14, שגדל כמעין-יתום בסביבה האכזרית של חברתההנוער בבני-שמן, שחש כי אביו הנערץ נשט אותו ואת זכר אמו ונשא אשה שנייה — היה חסר ביטחון-רעמי אמיתי, והיה זקוק לדימוי-עצמי מוגזם כדי לפצות את עצמו על כך.

לכן מציא אברי דברים רבים, שלא נועדו לשום מטרה זדונית אלא רק ליצירת דימוי עצמי בעיני העולם, ואף בעיני

רפת לא פחות מעצם הרעיון של הפעולה. לפני כן שלחה היחידה את אברי לבי דיקה אצל פסיכולוג — הד"ר דויד רודי.

אברי מתאר את הפגישה בקטע שהוא אחת הפגישות בסיפור. רודי חקר אותו על מינהגי האוננות שלו ועל הזיותיו המיניות. לאחר-מכן מצא אותו, כנראה, כשיר למשימה נועזת בשטח האוייב.

הדבר מעניין, מפני שאותו ד"ר רודי קיבל על עצמו אחריות דומה במיקרהו של גיבור אחר של פרשה ביטחונית סודית-מפורסמת: מרדכי ("מוטקה") קידר. נגד קידר היו קיימים אז חשדות כבדים על רקע פלילי. רודי מצא אותו כשר לשליחות ביטחונית בינלאומית, ואמ"ן אכן שלח אותו. החוצאות ידועות למי שיוודע אותן.

אגב: כל הראיונות האלה של רודי התקיימו בכלא רמלה, שם כיהן אז רודי כפסיכולוג של שירות בתי-הסוהר. כעבור שנים נפגשו שני הגיבורים — אברי ומוטקה — באגף "איסט" של אותו כלא, האגף המבודד לאסירים ביטחוניים, שהיו כה סודיים, עד שאף לטהורים היה אסור לדעת את שמם. הם כונו בשם 1X, 2X וכו'. אברי היה 4X. אברי ומוטקה שוחחו ביניהם, תחילה בשפת-מורס ולאחר-מכן בדיבורים. מעניין לדעת אם שוחחו, בין השאר, גם על חוות-הדעת הפסיכולוגיות של הד"ר רודי.

רעיון טיפשי

גם עתה כאשר השתק סוף-סוף הוויכוח על "מי נתן את ההוראה" והחל הוויכוח על "מי הסגיר את הרשת", אין ויכוח רציני על השאלה שהיא בכל זאת העיקרית: מדוע בוצעה ביכלל פעולה מטורפת כזאת?

הרעיון המנחה היה ילדותי: האנגלים עמדו לפנות את מחנה-יהם לאורך תעלת-סואץ. ראשי המדינה וצה"ל סברו כי הבסיסים, והציוד המצוי בהם, יהיו תוספת-כוח עצומה למצריים. (הנחה שטותית, שהופרכה לחלוטין כעבור שנתיים, במילחמת-קדש.) לכן סברו

את התפיסות הפוליטיות ביטאו באותה תקופה ראשי-המדינה, ובעיקר פינחס לבון, בנאומים פומביים.

שיש לבצע פעולה שתספק לאופוזיציה היי מנית-הקיצונית בבריטניה אמתלה לתעי מולה נגד הפינוי. למשל: פגיעות במוסי דות בריטיים במצריים, וכן פעולות-החבלה שיוכיחו שאין במצריים שילטון יציב שאפשר לסמוך עליו.

כל זה היה אידיוטי — ולא רק בדיעבד, אלא גם בשעת-מעשה. האנגלים כבר החי ליטו לצאת במצריים. קומץ חברי-הפארלאי-מנט הימניים-הקיצוניים ("מורדי סואץ"), שהתנגדו לפינוי, היו מיעוט מבוסס. לא היה כל סיכוי שישפיעו על הענק שעמד או עדיין בראש ממשלת בריטניה: וינסר טון צרצציל.

האמריקאים עמדו להתקרב למיש טר המצרי החשי. ראשי המדינה סברו שזה יהיה לרעת ישראל, לכן רצו לבצע פעולות-החבלה נגד מוסדות אמריקאים ב מצריים, כדי לסכסך בין המדינות. הם סברו גם שכדאי ליצור אנדרלמוסיה במצריים, כדי להוכיח שהמישטר החדש אינו שולט במצב.

גם זה אידיוטי — מראש ולמפרע. פעור לות-החבלה קטנות אינן משפיעות על המ דיניות של מעצמות גדולות, בעלות אינטר-סיים גלובאליים. רק ילד פוליטי — ג'יבלי? דיין? לבון? — יכול היה לעלות על דעתו שכמה דקירות-מחט ישנו את גורל העולם.

אולם יש להציג כאן שאלה, שמשו-שמה לא נשאלה מעולם: באיזו רצינות התייחסה מערכת-הביטחון הישראלית לפעולה זו? לכאורה, היתה זו צריכה להיות פעולה היסטורית. לפעולה כזו יש לשלוח את מיטב אנשי-הביצוע, לתכנן אותה לפיר טיפ-פריטיה, להעמיד לרשותה את מיטב ומירב האמצעים.

מה קרה באמת? הפעולה הוטלה על היחידה 131, שבי ראשה עמד מרדכי בן-צור. לפי כל הסי-מנים היה זה איש חסרי-אחריות, חובבן, שוויצרי בריבוע.

בן-צור הטיל את המשימה בשדה על אברי זיידנונג, שעל אופיו כבר דובר, נדמה כי המעלה היחידה של אברי למי שימה זו היתה הצלחה. לפני כן, בשני ביקורים קודמים במצריים, לבסס לעצמו שם מעמד בתור המהנדס הגרמני פאול פראנק. בן-צור היה צריך לדעת כי אברי הוא שוויצרי, חובבן, אדם שאינו מתכנן דברים — ההיפך ממפקד פעולה מעין זו.

אברי עצמו טען תמיד כי לא רצה כלל לקבל על עצמו את המשימה, מפני שלא רצה לסכן את המעמד שכבר רכש לעצמו במצריים, ושיכול היה להניב פירות ארו-כייטוח בתחום הביון.

מוות

בשביל מה? כד יש סממנים מעשיים יותר, המור כיהים את חוסרי-הרצינות של הפעולה כולה.

נדוני-קאהיר מתלוננים שלא קיבלו חומר לייחבלה לביצוע הפעולות, ושהיו צריכים צריכים להכין חומרים כמו בכיתה לכי-מיה בגימנסיה. אברי עצמו מתלונן על כך שלא קיבל את המיטלוחים שהובטחו לו.

אברי לא קיבל מן הממונים עליו שום תוכנית-פעולה מפורטה, וגם לא נדרש להגיש תוכנית לאישור. הכל היה מאולתר.

הנפשות של הפרשה

- משה שרת, ראשי-הממשלה. נפטר.
- פינחס לבון, שרי-הביטחון. נפטר.
- דויד בן-גוריון, אורה פרטי בשדה-בוקר. נפטר.
- משה דיין, הרמטכ"ל. חי ועורר-עיתון.
- שימטון פרס, מנכ"ל משרד-הביטחון. כיום שרי-הביטחון.
- בנימין ג'יבלי, ראש אמ"ן. שם-יצופן בוויכוח על הפרשה: "הקצין הבכיר".
- מרדכי ("מוטקה") בן-צור, מפקד יחידה 131 (פעולות בחו"ל). שם-יצופן בפרשה: "קצין-המילואים".
- יוסף הראל, יורשו בתפקיד. מילא תפקיד בגילוי הזיופים של אמ"ן בעיקבות הפרשה. שם-יצופן בפרשה: "הגבר". כיום איש-עסקים, עוסק בייבוא בשר ובעל בריכת-שיהיה.
- אברי זיידנונג-אלעד, איש היחידה 131. פעל במצריים בשם "פאול פראנק". פקד על הרשת שביצעה את העסקי-ביש. שם-יצופן בפרשה: "האדם השלישי".
- אברהם דר ("ג'ון דארלינג"), הקים את הרשת כמה שנים קודם לכן. מנהל במפעל הקשור בבנימין ג'יבלי.
- איסר הראל, הממונה על שירותי-הביטחון. ראש המוסד. נודע בכי נוי "איסר הקטן". שותף במיפעל.
- יהושפט ("פזיז") הרצבי, סגנו של ג'יבלי ולאחר-מכן יורשו. כיום מיוצחן, בחופשת שבתון.
- שמואל עזר, חבר התא באלכסנדריה, הוצא להורג.
- פליפ נתנון, חבר התא באלכסנדריה, נידון למאסר-עולם.
- ויקטור לוי, חבר התא באלכסנדריה, נידון למאסר-עולם.
- רובי דסה, חבר התא באלכסנדריה, נידון ל-15 שנות-מאסר. כיום כתב בטלוויזיה.
- מאכס בנט, סוכן אמ"ן בקאהיר, לא היה קשור ברשת, התאבד בעת חקירתו.
- ד"ר משה מרזוק, רופא, קראי, חבר התא בקאהיר שלא הופעל בעסקי-הביש. ניתלה.
- מרסל-ויקטורין ניניו, חברת התא בקאהיר שלא הופעל, נידונה ל-15 שנות מאסר.
- מאיר זעפרן, חבר התא בקאהיר, 7 שנות מאסר.
- מאיר מיוחס, חבר התא בקאהיר, 5 שנות מאסר.
- נורי עוסמאן, סגן ראש שירותי-הביטחון המצרי, לאחר-מכן ניספח-צבאי בבון, האיש שביגלל המגעים עימו נידון אברי למאסר.

מקור השם: ג'יבלי היה האדם הראשון, בן-צור האדם השני.

הפרשה: מדריך שימושי למתחילים

יו"ר הזמנים:

נובמבר 1952: אברי זיידנורג מגויס ליחידה 131 של אמ"ן (אגף המודיעין של צה"ל). בשל חזונו הגרמני הבלוטת נקבע שיאמץ לעצמו זהות גרמנית, ויפעל במצריים כגרמני למטרות ביון.

סוף 1953: דויד בן-גוריון מתפטר כראש ממשלה וכשר-ביטחון. אחרי כמה חודשים של "חופשה" כמעשה אחרון הוא ממנה את משה דיין כרמטכ"ל. משה שרת מקבל את תפקיד ראש-הממשלה, ופינחס לבון את תיק הביטחון.

דצמבר 1953: אברי זיידנורג מפליג בפעם הראשונה למצריים בשם "פאול פראנק", אחרי שיאמץ לעצמו את זהותו של חבר-קבוצת בשם זה, אך שינה את דתו ועברו של האיש. הוא מציג את עצמו כמי שצנח במלחמת העולם השנייה בריחו בשליחות ה"אבור" (אמ"ן הגרמני), וכי שמייצג חברות מסחריות גרמניות המבקשות לסחור עם מצריים. לדבריו, התרועע עם ראשי השילוח המצרי ועם הגרמנים הרבים שהדריכו או את הצבא המצרי, ונפגש גם עם נשיא מצריים, מוחמד נגיב.

מארכ 1954: "פאול פראנק" מבקר שנית במצריים. למשך חודשיים, לדבריו, נפגש עם גמאל עבדאל-נאצר, השליט החדש, ועם ראשי שירותי-הביטחון המצריים. מבסס את מעמדו כחבר המושבה הגרמנית, מעביר לאמ"ן תרשימים סודיים ביותר של ראקטות מצריות ושל מוצבי הצבא המצרי בסניף.

23 ביולי 1954:

יוסי-השנה להפסקה המצרית. שני חברי הרשת (עזר ודסה) מניחים פצצות בתחנת-הרכבת ובשני התיקולונות בקאהיר. שני האחרים (נתנון ולוי) יוצאים להניח פצצות בבתי-קולנוע באלכסנדריה. בפתח קולנוע רין נדלקת הפצצה בכיסו של נתנון, הוא נפצע ונחפס. בעיקבות נתנון נאסרים גם לוי ודסה, ולאחר מכן עזר. כן נאסרים חברי תא אחר, בקאהיר, שלא היה מעורב כלל בפרשה, וביניהם ד"ר משה מרוק, ויקורין מרסל ניגין, ועוד. נאסר גם שליח אחר של אמ"ן, מאכס בנט, שפעל כסוכן-יחיד בכיסוי של מומחה לגפיים מלאי-כוחות.

7 באוגוסט 1954: אברי נמלט ממצריים בדרך האוויר, כשברשותו מקלט סודי של הרשת ומיקרופילם. לדבריו, הטמין אותם בין הפציה של אשה מצרית, שהוא גילוה אליה. לאחר מכן את מכונית הפלימוט הירוקה שלו במחיר 470 דולר.

ינואר 1955: בית-הדין המשפט בקאהיר, שלפניו התברר המישפט בפומבי ונתגלו רוב פירטי הפרשה, גורר את דין אנשי הרשת. פאול פראנק וג'ון דארלינג נידונים, שלא בפניהם. למות, מוסה מרוק ושמואל עזר: מות. נתנון ולוי: מאסר-עולם, דסה וניגין: 15 שנים. שני אחרים נידונים למאסר קצר יותר, שניים נמצאים זכאים ממשלת ישראל מכריזה רשמית שהאשמות המצרים הן עלילה שפלה.

פברואר 1955: מרוק ועזר מוצאים להורג.

לנהל עסקים בשם פאול פראנק ולהשתייך ליחידה 131 מבקר פעמים אחדות בארץ.

אוקטובר 1957: אברי נדרש לחזור ארצה, על-פי תביעתו התקיפה של הממונה על שירותי-הביטחון, איסר הראל. עם בואו הוא נחקר, ולאחר-מכן הוא נאסר, במהלך חקירתו מוקמת ועדת חקירה צבאית ("ועדת עמי-עד") שתפקידה לבדוק את החשד שהוא שהסגיר את הרשת במצריים. הוועדה אינה מגיעה למסקנות חד-משמעיות.

29 ביוני 1959: נפתח מישפטו של אברי בבית-הדין המשפט המחוזי בירושלים. אבי-בית-הדין: השופט (כיום ח"כ) בנימין הלוי. אברי נאשם בהחזת מיסמכים סודיים ביותר של אמ"ן וצילומם, ובקיום מגעים עם נורי עוסמאן, איש שירותי-הביטחון המצריים. כל זה בכונה לפגוע בביטחון המדינה. במהלך המישפט מגלה אברי כי מסר בשעתו עדות-שקר בוועדת אלשין-דורי. על-פי הוראות גיבול, כדי להדיח את לבון, הלוי דן את אברי ב-21 באוגוסט 1960 ל-12 שנות מאסר, אך מעיר בפסק-דינו על עניין לבון. איסר הראל מעביר את הקטע לידי הרמטכ"ל חיים לסקוב, וזה מעיר לכך את תשומת ליבו של בן-גוריון. (בעירוע מפתח בית-הדין המשפט העליון את עונשו של אברי ל-10 שנים.)

ספטמבר 1960: בן-גוריון ממנה ועדה בראשות השופט חיים כהן, כדי לבדוק אם ראשי אמ"ן מסרו עדויות-שקר לפני ועדת אלשין-דורי, ועדת-כהן מאשרת

לבון דיין גיבלי דר ניני נתנון דסה לוי

זאת. הממשלה ממנה ועדה של שבעה שרים, וזו מטרתה את לבון. בן-גוריון תובע, וועדת-חקירה מישפטית לבידור העניין, וכאשר דרישה זו אינה מתקבלת, הוא מתפטר ומפיל את הממשלה. לבון מודח מתפקידו כמזכ"ל ההסתדרות, הנכנסת מפוזרת, ונערכת בחירות חדשות. בן-גוריון חוזר לשלטון, אך מתפטר ב-1963 סופית. על רקע דרישתו לוועדת-חקירה מישפטית הוא מפלג את מפא"י ב-1965 ומקים את רפ"י.

אפריל 1964: אברי מברית את גירסתו על הפרשה ל"העולם הזה", והשבועון מפרסם את התיאור המלא הראשון של העסקיביש, בצורת סיפור דימויני, תחת הכותרת "פרשת אלכסיס".

5 ביוני 1967: נפתחת מילחמת ששת-הימים, שבעיקבותיה משחררים המצרים את נידוני-קאהיר, ב"מיסגרת חילופי-שבויים, ואלה באים ארצה, הם משמיעים חשדות קשים נגד אברי, הם גם טוענים כי ממשלת ישראל לא דרשה את שחרורם אחרי מילחמת-קדש (1956), במיסגרת חילופי-השבויים של או, מפני שחששה מפני חידוש הוויכוח על הפרשה.

יולי 1976: "האדם השלישי" מפרסם את גירסתו על הפרשה, תחילה באנגלית בארצות-הברית ול"אחר-מכן בעברית בארץ. תשע שנים אחרי ששחרר מן הכלא אחרי גמר ריצויו עשר שנות מאסר, ברומונית מפרסמים נידוני-קאהיר את גירסתם.

כתוצאה מכך מצווה ראש-הממשלה, שרת, לבטל פגישה סודית שתוכננה, ביוזמת גמאל עבדאל-נאצר, בין ניגין בכירים של מצריים וישראל, לשם דיון באפשרות של השגת שלום בין שתי המדינות. הניצח הישראלי המייעוד: ד"ר ייגאל דיין.

סוף 1954 — ראשית 1955: אחרי סידרת בירורים, ממנה ראש-הממשלה שרת, ועדת-חקירה סודית (השופט העליון יצחק אולשן, הרמטכ"ל-לשעבר יעקב דורי) ולקביעת האחראי לתחן ההוראה לביצוע המיבצע. לבון טוען כי מעולם לא אישר אותו, וכי הסכמתו הוצאה ממנו בדיעבד במירמה. ראש-אמ"ן, בנימין גיבלי, טוען שלבון נתן לו את ההוראה בעל-פה בימים 16-15 ביולי. לשם כך הוא מדיח את אברי לעדות-שקר ומויף מיסמכים. אחרי פגישה חטופה עם דיין מעיד אברי כי לא היה שום פעולה לפני ה-17 ביולי, ומעלים את כל ההוראות והפעולות לקודמת. הוועדה קובעת ב-12 בינואר 1955 שאינה מאמינה לשני הצדדים, והחקירה מסתיימת בתיקו. לבון נאלץ להתפטר, גיבלי מועבר מתפקידו ומקבל את הפיקוד על חטיבת גולני.

28 בפברואר 1955: בהתקפה מאסיבית על מחנה של הצבא המצרי בעזה נהרגים עשרות חיילים מצריים. מצריים פותחת בצעדים סודיים לרכישת נשק מודרני מן הגוש הקומוניסטי.

1955 — 1957: אברי ממשיך לשהות באירופה,

אברי מוזמן לאירופה, מקבל ממפקד יחידה 131, מרדכי (מוטקה) בן-צור, את ההוראה לפקד על רשת-ריגול ישראלית באלכסנדריה, שהוקמה כמה שנים קודם-לכן על-ידי אברהם ("ג'ון דארלינג") דר, גם הוא שליח אותה יחידה, המשימה: לבצע במצריים מעשי-חבלה, שיעוררו את הרושם שהשילטון אינו יציב ושיש לו אי-פוזיציה מחתרית חזקה. המטרה: לקלקל את יחסי מצר-ריים-אמריקה, ולמנוע יציאת הצבא הבריטי מאזור תעלת-סואץ. כן נאמר לו, שבהמשך הפעולה יוטל על אנשי הרשת להרוג את ראשי המישטר המצרי ואת המדענים והקצינים הגרמניים במצריים.

29 ביוני 1954: אברי מגיע למצריים בפעם השלישית. יוצר מגע עם פיליפ נתנון, חבר הרשת באלכסנדריה, ונפגש לאחרי-מכן עם שלושה חברים אחרים של הרשת: ויקטור לוי, רוברט דסה ושמואל עזר. מציג את עצמו בסניפים בשם "רוברט".

2 ביולי 1954: חברי הרשת מניחים פצצת תבערה בדואר המרכזי באלכסנדריה.

9 ביולי 1954: באמצעות מתכון בתוכנית לעקב רת-הבית בקול ישראל מועברת לאברי ההוראה לפגוע גם במוסדות בריטיים.

14 ביולי 1954: חברי הרשת מניחים פצצות תבערה בסניפים האמריקאיות (המסונפות לשגרירות האמריקאית) בקאהיר ובאלכסנדריה.

הנאשם, פוסל עדויות רבות, ומכוון את כל הבריון לאתיק אחד ויחיד: פלוני אשם — או לא.

לעומת זאת יש מקום, לדעתי, למינוי ועדת-חקירה שתגבה את כל העדויות, תשקול את כל העובדות ותפרסם לבסוף גרסה מוסמכת. בן-גוריון, שרת, לבון ושמואל עזר מתו, אבל למרבה המזל עדיין חיים וקיימים משה דיין, בנימין גיבלי, מרדכי בן-צור, אברי עצמו, איסר הראל ורוב נידוני קאהיר — נוסף על אנשי מנגנון אמ"ן והמוסד.

אברי בודאי יחזור לארץ, אם יובטח לו שלא ייפחו הליכים מישפטיים נגדו. ניתן יהיה לערוך עימות ישיר בין גיבורי הפרשה ולברר את האמת — אם משהו מעוניין בה.

בינתיים, לאלתר, ניתן לפרסם את פסק-הדין והפרוטוקולים של מישפט אברי, אחרי שהממונה-לשעבר על שירותי-הביטחון טחון ראה עצמו חופשי לקרוא קטעים מהם מעל מסך הטלוויזיה, מה הטעם להמשיך לשמור אותם בסוד?

צים להשתיק אותו, או להתנקם בו, ביגור לל חלקו בקשר להפלת לבון.

מכיוון שהחשדות נגד אברי לא הועלו במישפט, הפחית בית-הדין המשפט העליון את עונשו, בעירועו, מ-12 ל-10 שנים, כהר בעת-תודה על מעשיה-הגבורה שלו במצריים.

קיים, כמובן, קשר סמוי בין המישפט שנערך ובין המישפט שלא נערך. אברי הואשם והורשע באחזקת מיסמכים סודיים של אמ"ן, (גירסתו: אחדים הגיעו לידינו בצורה תמימה, אחרים הושטלו אצלו) וב"קיום מגעים עם נורי עוסמאן, מראשי שירותי-הביטחון המצריים. את עוסמאן הכיר אברי, גם לטענת-רשלו, לפני העסקיביש, עוד בביקוריו הראשונים במצריים. מי ש"סבור כי אברי היה סוכן כפול והסגיר את הרשת, יכול להניח כי עוסמאן זה היה מפעילו. כך שניתן לומר שהוענש למעשה גם על חלקו בנפילת-הרשת (אם היה לו חלק בכך).

יתר על כן, בית-הדין המשפט מהווה פורום גרוע מאד לבידור אמת היסטורית, כפי שהוכיח — למשל — מישפט קסטנר. הנרי הל המישפט, שנועד להגן על זכויות

שנולדה כהברקה בלתי-אחראית של מיי-שהו.

נדמה שמכל הצדדים של העסקיביש, זהו הצד החמור ביותר.

דרושה חקירה

השאלה המתעוררת עתה היא: האם לפתוח את החקירה מחדש, כדי להגיע אל האמת המלאה?

תיכונה שתי גירסות:

● האמת: הניחו לנמרים הנמרים ליי שון, שום טובה לא תצמו ממעשה שיר עורר אותם מריבצם. המדינה תשקע שוב בים של האשמות והאשמות-נגדיות, השם הטוב שלה בעולם יוכפש עוד יותר, עברו 22 שנה, איש אינו אומר את האמת, ואף אינו זוכר אותה בבידור. במילא לא יתר ברר הדבר עד תומו.

איזה מין מדינה יהודית יש כאן שרק מיעוט קטן מדבר בה יידיש ?

לארוחת-צהריים את מנהליו בחופשה של בנק הפועלים, יעקוב לוינסון יחד עם מנהל הבנק, נפתלי בלומנבלד. פרס הציע שורה של מיסעדות יקרות שאליהן ביקש להזמין את לוינסון, אך תגובת הבנקאי היתה: "אם זה לא קשה לאשתך, הייתי מעדיף לעשות את זה אצלך בבית. שמעתי שסוניה מבשלת נהדר". ואומנם, ארוחת-הערב התקיימה בביתו של פרס ברמת אביב.

בסכמו בפני אנשים את מושב הכנסת שנבע לפני שבועיים. סיפר שרהחינוך אהרון ידלין על הישיבה, שהיתה האופיינית ביותר, לי דעתו, למצבה של הכנסת במור שב זה. בעת שח"כ גאולה כהן הגישה הצעה לסדר-היום בעניין מיבנה שנת הלימודים, נכחו באולם רק ידלין עצמו. שהיה צריך להשיב על ההצעה ויושבראש הישיבה, ח"כ שניאור זלמן אברמוב. גם הקהל היה צנוע ביותר, נימנו עימו רק מנהלת ליכתו של ידלין, ברוריה ניסים, ודובי רה, ישראל כהן. כאשר קם ידלין להשיב על הצעתה של כהן, אמר: "אדוני היושבי ראש, ח"כ גאולה כהן וכנסת נעדרת". במקום האימרה הדגישה כהן: "כנסת נכבדה". באותו רגע נכנסה לאולם המליאה ח"כ אורה נמיר. ידלין מיהר להתנצל, ואילו אברמוב אמר: "ברגע זה הוכפל מיספר חברי הכנסת".

שלושה חברי-כנסת ערי כו ביניהם שבוע שעבר חברי רות, מי יוציא חוברת הדורה יותר כסיכום לפעולתו הפרלמנטרית במושב האחרון של הכנסת. השלושה הם ח"כ חביב שימעיני, ז'אק אמיר מהמערך, וח"כ יצחק מודעי מהליכוד. בעוד שימי עוני ומודעי הדפיסו כמה דפי נייר, שחכילו סקירה על פעור לותיהם הוציא אמיר, איש דמונה, חוברת מהודרת בשני צבעים. כך אותה ושלח אותה למאות עסקני-ציבור ממפלגתו וממפלגות יריבות.

כאשר ראה מנהיג המפלגה הליברלית ח"כ שימחה ארליך את דפי סיכום הפעולות הפרלמנטריות של יצחק מודעי, אמר בלעג: "רק איש אחד יכול להתחרות במודעי בלהשוניץ - ח"כ שימזאל בתמיר".

נשות השוטרים שהתמרדו נגד מפכ"ל המישטרה, שאול רוזוליו, ביגלל משי כורתיהם הנמוכות של בעליהן, החליטו לערוך הפגנה ליד ביתו של דובר המישטרה, ניצב מישה שמואל צחי, ברמת חן. את נשות השוטרים הרגיו פירסומי-הנגד של צחי על הפגנות שלהן, שהוא הוציא לעיתונות. כאשר הם התקשרו אל אשת הדובר, רותי צחי, העובדת כמזכירה בכירה באל"ע, הודיעו לה על ההפגנה העומדת להיערך ליד ביתה. הופתעו כאשר אמרה להן רותי: "יופי, אני אצטרף אליכן. גם אני חושבת שהמשכורת של בעלי נמוכה מדי".

משהו מצחיק קרה ל- שאול ארלוזורוב, בנו של חיים ארלוזורוב, המנהיג הציוני-הסוציאליסטי שנרצח על שפת ימה של תל-אביב, בדרכו אל עורך-הדיון אמנון זיכרונני, המתמחה של זיכרונני עיריית מלכות-המים.

נחלי קדום. תחת להשיב תשור בה ישירה, הוכיר ידיו את הגירסה הידועה על ההבדל בין החכם והפיקח: פיקח נחליץ ממצבים שחכם אינו נקלע אליו הם מלכתחילה. שאל אותו מראינו, יעקוב ("יענקלה") אגמון: "אז אתה רוצה להיגיד שרבינו פיקח?" השיב לו ידיו: "זה אתה אמרת!".

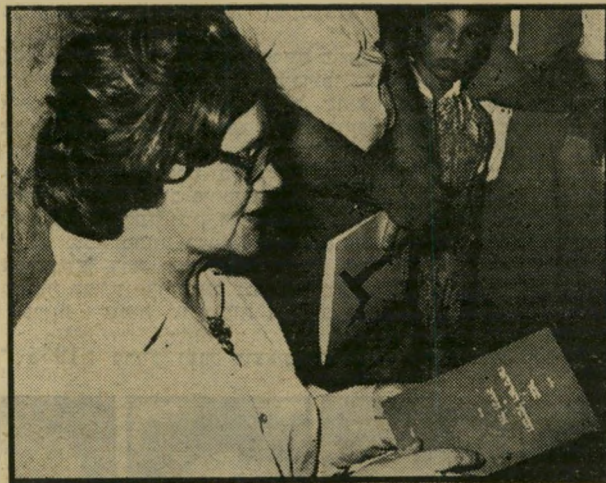
כשנשאל ידיו לדעתו אם צריך להיות בארץ מישר נשיאותי, כמו בארצות-הברית, שיחייב את המועמדים להתרוץ צץ בין קהלי-בוחריהם ולנשק תינוקות, הוא השיב: "אם הברירה שתעמוד לפני תהיה לנשק תינוקות בפנים או לנשק מזכירי-סניפים של מפלגות בי מקומות אחרים - אני בוחר לנשק תינוקות".

מזכיר מפלגת העבודה, מאיר זרמי, נדהם השבוע לקבל מכתב ממזכיר מועצת פועלי חיפה, אליעזר מולק. מולק פנה אל זרמי בדרישה לחקור כיצד הודלף להעולם הזה הסיפור על חשבון הוצאות של ח"כ משה ורמון (העולם הזה 2028). במכתבו רמו מולק, כי לדעתו הדליף את החומר הח"כ הדימואי יעקוב ("ז'אק") אמיר. זרמי לא השיב למולק במכתב, אך ביקש מאחד מעוזריו להשיב למזכיר מפ"ח במילים אלה: "אם תמצא מי מדליף את ה"חומר עליך" להעולם הזה, אני אמצא מי הדליף את החומר על ורמון".

במחמאה ממקור בלתי-צפוי זכתה, בשבוע שעבר, אשת שרה-ביטחון, סוניה פרס. היה זה כאשר בעלה, שימעיני פרס, ביקש להזמין

ירידה בביתו, אינו יכול להציג ליה למנוע ירידה של עם שלם. באונו מי שלא הבין טען ורמון כי בנו של אלמוגי, איש-העסקים ירם אלמוגי, ירד מן הארץ.

הוויכוח בין ראש-הממ

ולדה
המשוררת הדתית ולדה מישיקובסקי, ששירה הפכו בחודשים האחרונים להיט אצל קוראי השירה בארץ, ערכה שבוע שעבר את אחת הגיחות הנדירות שלה מביתה שבשכונת מאה שערים בירושלים, והופיעה בתערוכת הציור של הצעירה ז'יט ברינאה בבית-העם בירושלים. לשימחתם של באי-התערוכה, קראה ולדה מישיקובסקי לפנייהם משיריה וזכתה בתשואות סוערות.

שלה יצחק רבין לבין הפרד פסור ייגאל ידיו עדיין נמשך, כאשר כל אחד מהשניים שלח עקיצות לעבר האחר. כאשר רואינו ידיו בתוכנית בירה ו" מצב רוח, הוא נשאל לדעתו על צעדי הממשלה בפניו מת

באזרה שנערכה בשבוע שעבר לסגור-אלוף יונתן (יור"ני) נתניה, שנפל באנטבה, נשא דברים לזכרו אחד ממפקדי דיו בעבר, קצין בדרגת אלוף-מישנה, מפקד-הטיבה בשירות, הספדו הפילוסופי הנוגע-ללב

של הקצין השאיר רושם רב על מאזינו. אחד מהם לא יכול היה להתאפק. היה זה המשורר חיים גורי, שקבע בתום היספד: "הבחור הזה יהיה פעם ראש-ממשלה".

קצין צנחנים וחילורג' לים ראש-תת-אלוף דן שוב"ר, שהוצג קבל העולם כמפקד פשיטת צה"ל באנטבה, סעד ביום השישי האחרון בימי-מסעדת אולימפיה בתל-אביב, כאשר נכנס למסעדה המו"ל ניסן פלג שהוציא לאור, מים ספורים אחרי הפשיטה. אלבום של קיטעי-עיתונים בשם אגדת אונגדה, שומרון אינו מכיר את פלג. אולם אורחיה-המסעדה הר אחרים תרחו להפנות את תשור מתילבו אליו: "תבקש ממנו אחוים, התברחו, לא ייתכן שאתה תעבוד והוא יעשה את הכסף!".

ידידו הישראלי של נשיא אונגדה, אידי אמין, אלוף-מישנה (מיל), ברין ("בורקה") ברליב, ידוע כי אדם שנוף, שיצר הרבה אימרות כנף המתעופפות בצה"ל עד היום. כמו זו: "הפגנו הוא שג' ריור הטוב ביותר של הטנק", בזמנו הלך שמו של בורקה לפניו כרודף-שמלות, המפליא במחמאות לכל נערה ואשה. כשנשאל פעם מדוע הוא משיקיע אנרגיה כה רבה בחיזור אחר נשים, השיב: "עם קלחת ואף כמו שלי, אני צריך לנסות עשר פעמים כדי להצליח פעם אחת".

בהאשמה הריפה ביותר יצא השבוע יושב-ראש הנהלת הקואליציה, ח"כ משה רמ"מ, על בן-עירו, יושב-ראש הנהלת הסוכנות היהודית, ח"כ יוסף אלמוגי. כאשר שמע ורמון את אלמוגי אמר בשידור בטלוויזיה, "אסור לכתוב את היורדים בשמת, די שידועים מה הם, ויש לעשות הכל כדי להחזיר אותם לארץ", אמר ורמון: "מי שלא הצליח למנוע

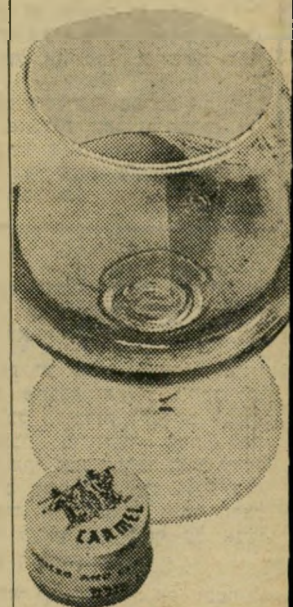

סימונה בלומנבלד
זכתה השבוע בתואר "נסיכת הדרום", באחי רונה שבתחרויות-המישנה האיזוריות לקראת בחירת מלכת-המים של ישראל לשנת 1976, שתיעדן השבוע בתל-אביב. לתחרות הדרומית, שנערכה בבאר-שבע, ליווה את סימונה בלומנבלד החבר הקבוע שלה, הדונמן בנצי גרשון, שהצטרף אליה לאורך כל מסעותיהם של המתמודדות על תואר מלכת-המים.

לאנשים הנכונים

777 ברנדי בינלאומי

כרמל מזרחי
מיקני ראשון לציון וזכרון יעקב

עורכי מיצעד הפיזמונים טוענים למיד כי איאפטר קולום לדעת מה משפיע על קהל המאזינים לבחור בשר זה או אחר למיצעד. מתברר, כי גם למאמרים פוליטיים יש השפעה על מיצעד הפיזמונים. לפני שבועות אחדים כתב **בוטז אפלכאום**, עוזרו של שר-המיסחר-התעשייה **חיים בר-לב**, מאמר בצהרון מעריב על בעייתיות של המישרת ה' צעירה של מיפלגת העבודה. אפלכאום כתב בפתיחה מאמרו את מילות השיר המפורסם ב' מדינת הגמדים. מאז פורסם המאמר, נכנס השיר בביצועו של **אריק איינשטיין** ל- מיצעד התרנגולות. מיצעד שירי העבר של גלי צה"ל, ומאז הוא כטפס בו מעלה-מעלה לצמרת.

לפני הפתעה בלתי- נעימה עמדו ביום השישי ה' אחרון בעלי מועדון-ההילה **כליף ביסו**, כוכב המופע שלהם. הזמר **בוטז שרעבי**, התלונן יום קודם-לכן כי המיקרופונים במועדון אינם די טובים, ו' אמר: "אני צריך לחשוב אם אני יכול להמשיך ולהופיע כאן". בעלי המועדון לא הת' ייחסו לדבריו ברצינות, וקיבלו אותם כ' שיגעון' רגיל של אמן צמרת. אך למחרת היום, ביום השישי, לא הופיע שרעבי בר' כליף, והקהל הממתין החל מגלה סימני קוצר-רוח. בייאר' שם ביקשו בעלי המועדון את הזמרת המתחילה **אילנה ליר**, מי שהיתה פעם חברה בלהקה צבאית, להופיע במקום שרעבי. להפתעתם קיבל הקהל את אי' לנה במחאות-כפיים סוערות. ובעלי כליף שוקלים עתה אם להחליף בה את שרעבי להופ' עות מדי-עבר.

עצה למלונאי אילת הע' ניק בשבוע שעבר בעל המלון הסלע האדום בעיר, **אלי (פסור) פפושדור**, מי שנבחר כסגן יושב-ראש התאחדות בתי המלון בישראל. יעץ פפו ל' עמיתיו: "בכל פעם שיבואו לראיין אתכם בטלוויזיה, תבכו

זכרה כי הלקוח נושא את שם אחד הרחובות בצפון תל-אביב. פנתה אלי: "מה שלומך, מר ז'בוטינסקי?"

כאשר פנה השבוע ידיד אל **שאול ביבר** וביקש ממנו שיעזור לו בגביית חוב שחב לו מרכז-ההסברה, מקום-עבודו דתו של ביבר, שאל אותו ביבר: "כואב לך, שלא משל' מים לך?" כשנענה בחיוב, נזכר ביבר בסיפור על ניתוח הדיסקוס של מי שמכהן כיום כניספס-צה"ל בארצות-הברית, האלוף **אברהם (ברוך) ארן**. "כשבנן שכב בבית-החולים אחרי הניתוח באנו, תת-אלוף **פינחס (פינייה) להב** ואני, לבקר אצלו. מצאנו אותו כשר הוא גונח מכאבים. פיתאום עבר הרופא שלו ושאלנו אותו: דוקטור, מה המצב? הכל ב' סדר', השיב לנו הרופא. זה, שום דבר, זה לא כואב ולא נורא'. כשאמרנו לרופא שברן גונח מכאבים, הוא השיב לנו: אתם מתכוונים לפאצינט? חשבתו שאתם שואלים איך אני מרגיש אחרי הניתוח. אני מרגיש מצויין, אבל לפאצינט זה כואב'."

עם בואו לישראל של המלך העולמי של נגני הסאכ' סופון, מלחין-הג'אז **ספן ג'ון**, התגלתה למארחיו העובדה ה' מדהימה, שלא היתה ידועה קודם-לכן לחובבי הג'אז. היא שגן הוא יהודי כשר וטוב. למארחיו, מארגני הפסטיבל ה' לישראל, סיפר גן כי הוריו היגרו מברית-המועצות לאר' צות-הברית. הוא ביקש להמ' ציא לו תווים של לחנים יהוד' דיים ומנגינות חסידיות, כדי שיוכל לעבדם בעיבודי-הג'אז המיוחדים שלו. לגן היתה בקשה נוספת: ללמד אותו כמה מילים באידיש, כדי ש' יוכל לפנות אל הקהל הישראלי בהופעותיו בירושלים ובאמפי' תיאטרון הרומי בקיסריה. כא' שר הסבירו לו כי רק מעטים מדברים עתה בארץ אידיש, התרגו ושאל: "איזה מין מדי' נה של יהודים יש לכם כאן?"

יאיר אלעזר

בנו של הרמטכ"ל המנוח דוד, לא נבהל מן התאונה שקרתה לפני עשרה ימים למנהל הרכבת, **צבי צפרירי**. צפרירי רכב כהרגלו על סוס בפארק הלאומי ברמת-גן, יחד עם שר-המיסחר-התעשייה **חיים בר-לב** וראש עיריית רמת-גן, **דוד ר' ישראל פלד**. סוסו של צפרירי כשל, הוא נפל, נחבל קשות ורק טיפול מהיר של בר-לב, עוד לפני שהגיעה העזרה הרפואית שהועקה על-ידי פלד, הציל את חייו. יאיר אלעזר לא התרגש מהתאונה של צפרירי, ובשבת שאחרי התאונה נראה בפארק הלאומי רוכב בחברת נערה בת 14 בשם **ענת**. עוד אחד שלא התרגש ממה שאירע לצפרירי היה גילעד בן ה-10, בנו של אריק שרון, שרכב יחד על סוס בחוות אביו. סוסו של גילעד השתולל והפילו, אך למזלו של גילעד שרון הוא רק נחבל קלות

לא תהיה זמר. ברקן לא הת' בלבד, השיב לו: "אני גם אף פעם לא אהיה תימני'."

המילחמה על הפועל באר' שבט החלה דווקא בגר' מניה. כאשר נודע למלך-המיס' עדות **מנפרד בק** כי בעלי המועדונים **שימעון עדן** עור' מד לארח את שחקני הקבוצה במועדונים שלו, בסיורה של הפועל באר' שבט בגרמניה.

בפני המצלמות ותגידו שמצב התיירות באילת נורא. רק ככה ימשיך מצב התיירות בעיר לה' יות טוב'."

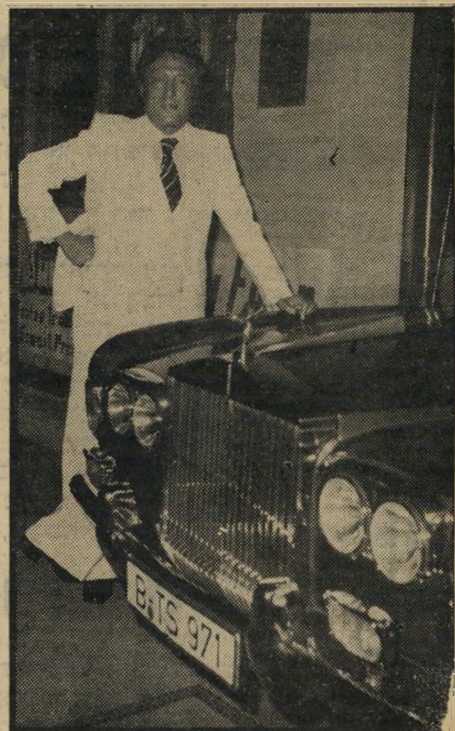
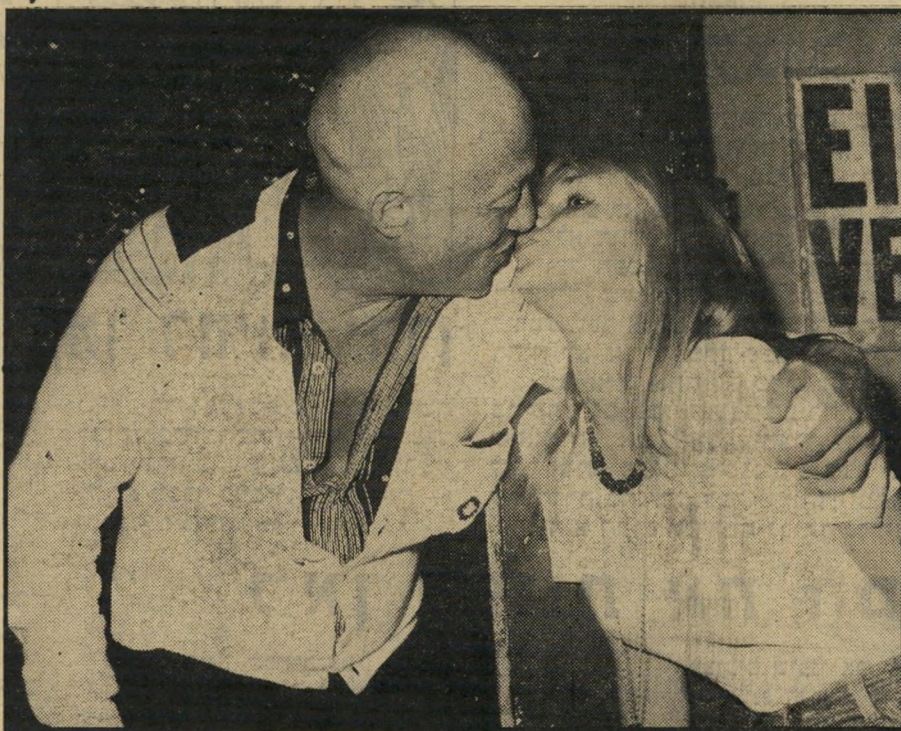
הפתעה גדולה נגרמה לומר מהמוצא התימני **יגאל בשן**, המופיע עתה בהצגה בואו נעשה לנו חג יהוד' עם השחקן **יהודה ברקן**. כשנני' סה ברקן לשיר על הבמה, אמר לו בשן: "אתה אף פעם בחיים

מיהר כץ להתקשר עם הנהלת הקבוצה, להזמין גם הוא אי' השחקנים לבילוי על חשבוננו אל הקבוצה הפועלית השטרס' שני עיתונאים באר' שבטעיים הידועים כאנשי חרות מובה' קים: **ניסים טאייטו** מ' ידועות אחרונות ו**יצחק שתיר**, המוציא לאור עיתו' מקמי בבאר-שבט.

הפירסומאי **חיים קלר**, מי שהיה בשנתיים האחרונות שליח הקרן הקיימת לישראל בפלדלפיה, נדר ערב נסיעתו שהוא לא ישהה בחו"ל יותר משנתיים. כאשר נחת מטוסו של קלר לפני שבועיים בנמל התעופה לוד, הוא התבונן ב' שעונו וראה כי הנדר הופר קלר שהה בחו"ל שנתיים ו-2 שעות.

על ניתוקו של **ש' ענגון** המנוח מן העולם סיפור השבוע מנכ"ל רשות-השידור **יצחק ליבני**, סיפור משעשע פעם, כשביקר אצל ענגון והז' כיר את שמו של **פראנץ קאפקא**, הגיב הסופר ה' קשיש: "כן, אשתי סיפרה ל' עליו..."

בישיבת מרכז המיפלגו הליברלית, שנערכה לפני שבוע עיים, פנה יושב-ראש הישיב' **מנחם פבידור** אל אחד מ' מפעילי דור-ההמשך של מיס' לנה זה, עורך-הדין **אוריאל לין**, בשם "אמנון לין" ב' החליפו את שמו הפרטי ע' זה של הח"כ החיפאי. כש' הבחין פבידור במורת-הרו' על פניו של אוריאל לין אמר לו: "אני מקווה שהטעו' לא מדאיגה אותך". השיב ל' אוריאל לין: "לא, אבל ה' בוודאי מדאיגה את ח"כ **אב' כץ** לין."

שיות" לשעבר, פול מקארטני. ההתערבות קבעה שעל שימעון להת' ייצב בניתקפה מפורסם בברליו עם קרחת, ולקבל 5000 מאר' קים - או עם שערות, ולשלם 5000 מארקים. הוא הוכיח כי הוא יודע לזכות בהתערבויות וזכה גם לנשיקה ממעריצה.

זכה בשבוע שעבר ב-5000 מרקים גר' מניים בהתערבות. שימעון, הנראה בתמונה מימין ליד מכוניתו החדשה, התערב עם ילדיו שהוא יגלה את ראשו, דוגמת המפקח קוג'אק, כפי שעשה גם איש "החיפוי'

שימעון עדן

ונעת ילדים, מזמין אתכם המארח שלכם, וולט דיסני, לבקר בממלכה העליונה מכולן:

הנה לפניכם מסידרת אדוונצ'ר לאנד - ג'וני - המארוני המנומר

"מה זה, תמה קורט, האין זה גור מארוני מן היער שלי?" "כן, ענה רוני, זהו ג'וני שהגיע לכאן פצוע, ואנחנו טיפלנו בו כליכך יפה." אם כך, אמר קורט הרשע, "צריך להחזירו ליער." אבל אדון קורט, אמר רוני בנימוס ובעצב, "איפה היית כשהוא היה זקוק לך?"

לרוני לא עזרו טיעוניו הצודקים. קורט דיבר עם אבא, ואבא אמר לרוני שאין ברירה, צריך להחזיר את הגור ליער. רוני נשך את שפתו, נשק לג'וני, בכה קצת ושיחרר את המארוני. אבל אל נא תבכו גם אתם, קוראים יקרים, ככה לא גומרים סיפור כליכך יפה. הנה הסוף הטוב: ג'וני המשוחרר ניפנף בכנפיו שהחלימו ו- המריא באצילות. הוא הג פעמיים מעל הבית, חירבן על ראשו של קורט המנוול, וירד שוב על הכתף של רוני. אחר כך תפס מטאטא והלך לנמוק את הפרוודור.

רכה וצחורה ולידו יושב נער חביב, שמי רוני, אמר לו הנער, "וזהו סרן יחזקאל, הרופא של הגדר. הוא ירפא אותך ב" מהירות. בקרוב תוכל לחזור ליער."

ואכן, מקץ ימים אחדים הלך המארוני הקטן וחטאושש. קצין הרפואה יחזקאל קיבע את כנפו השבורה וחבש את פצעיו. אבא קנה ממנו את הטבק שלו, ואמא הביאה לו חלב. ג'וני היה לגור מארוני חביב וידידותי, ורוני החל מעסיקו בעבוד דות הבית השונות. הגור הקטן אהב לטאטא בונבו את חדרו של רוני וללקק בשפמו את האבק מן הפינות. בעזרת שינוי החדות של ג'וני הצליח רוני לחתוך ולניסו עצים לעגלת היד החדשה שלו, ואף השתמש בג'וני הנאמן כבבהמתימשא. חייהם של ג'וני ורוני התנהלו למופת. עד שיום אחד, 10 דקות לפני הסוף, הגיע לביתו של רוני קורט שומר-היערות.

ואבא אמר, "כנפו שבורה, צריך לקרוא לקצין-הרפואה, ואילו רוני אמר, "אקרא לו ג'וני. ג'וני, המארוני המנומר."

ג'וני, המארוני המנומר, נולד לאמא מארוני ולאבא מוזלמני ביער שמעבר ל- חצר. החיים התנהלו בשקט ובשלווה ו- ג'וני הקטן השתעשע עם אחיו הגורים, וגם למד לטפס על העצים. יותר מכל אהב ג'וני את רוזמרי, גורת-המארוני השכנה, והשניים אף החליטו להתחתן משיגיעו לפירקס. ואז, 20 דקות מתחילת הסיפור, אירע האסון: אל נווה-המארוני השלוו פרץ הסורף האש"פי ושיסה את שיניו בכל הבא על דרכו. אמא-מארוני ואבא מוזלמני נפלו ראשונים, ורוזמרי, ארו- סו של ג'וני נטרפה שניה. ג'וני הפעוט ניסה להימלט, וכצפוי, שבר את כנפו.

כל אותו הלילה נדד המארוני הקטן בדרכים, כשהוא רעב ופצוע, ואף אחת מכל חיות-היער לא חמלה עליו ולא ניסתה להצילו. עייף ומרוט רץ רוני ב- שדות, ולפנות בוקר הבחינה עינו הברואה באור הבוקע ממרחקים. "ארוצה לשם," חשב ג'וני, אך בטרם הצליח להגיע אל חשבתו, נפלה עליו תרדמה כבדה. משהתעורר ג'וני, מצא את עצמו במיטה

בוקר אחד, כשהתעורר רוני משנתו, שמע קול יבבה נונה בוקע ועולה מן ה- חצר. "מעניין מי זה יכול להיות בשעה כזאת?" תמה רוני, והנה, להפתעתו גילה מעבר לגדר גור מארוני קטן ומייבב.

"אבא, אמא, הביטו!" קרא רוני ב- התרגשות, "ראו מה מצאתי!" אבא ו- אמא נחפזו לנשט אל הגדר ונתנו עיניהם הטובות בנור האומלל. "הבא נא לו מעט חלב, רוני, צמא הוא!" אמרה אמא,

רוני מקרוני וג'וני המארוני בתצלום משפחתי

שיח אמהות

- איזה ילד נחמד.
- תודה רבה, גם שלך ילדה מתוקה.
- תודה, גם שלך זיסקייט.
- תודה-תודה, גם שלך חמודי. קוצקלה... פוצקלה....
- מה את עושה עם שלך?
- אני מגדלת אותו למאה-מטר-גב, ואת?
- אני מגדלת אותו לפיזמונים, ואת?
- אני מגדלת את שלי למלכת-יופי או לכרור-ברזל, איך שהיא תצא, ואת?
- אני מגדלת אותה ליוצא.
- לבשר או לביצים?
- לכבר-אוזו.

סיפור עצוב עם סוף שמח

בעיר אחת לא היתה אף פעם מילחמה ולא היתה רעידת-אדמה או שיטפון או התפרצות הר-געש ולא היה רעב או מגיפות נוראות ואיש לא מת על קידוש השם ואף אחד לא היה גיבור יותר מהשני ולא היתה שום שואה. וכל הפסלים ומעצבי-הסכיבה, שחיו באותה עיר, מתו ברעב, כי העירייה של אותה עיר לא הזמינה שום אנדרטה בארבעה מיליון לירות לזכר אותם אירועים עצובים שלא היו בה מעולם, ואף אחד מאז- רהיה לא נאלץ לשלם עבור הנצחת אותם מקרים שלא קרו. עד שיום אחד קם בעיר ההיא יועץ עירוני לענייני אמנות, שהוא במיקרה גם פסל ומעצב-סכיבה מובטל, שקינא בערים המאושרות על שואותיהן ואסונותיהן, והציע להקים אנדרטה בארבעה מיליון לירות לזכר אותם פסלים מיסכנים ומעצבי-סכיבות אומללים שחיו באותה עיר שלא קרה בה שום דבר מיוחד, ומתו מרעב. והוא הקים אנדרטה גבוהה-גבוהה, ועשה מיליונים.

לתרום - זה כמו להיות ירדן

בתמונה מימין: תעשיין עתיר-נכסים תורם הפצי אמנות יקר-ערך למוזיאון ישראל. בתמונה נראים התורם - שנחשד זה לא מכבר בעבירות כלכליות - ושר-האוצר, בעת מסירת התרומה. בתמונה האמצעית: תעשיין אחר, שגם הוא עתיר-נכ- יים, תורם הפצי-אמנות יקר-ערך ומערכת-ההיטים חדשה לכיתר-זמישפט העליון. בתמונה נראים התורם - שהועמד לדין זה לא זכבר על עבירות כלכליות - והשר- עמ העליון, בשעת מסירת התרומה. בתמונה משמאל: תעשיין שלישי, שגם הוא במיקרה עתיר-נכסים, תורם הפצי-אמנות

לאן לפנות את המפונים

מציעים שיפנו את תושבי-שכונות-העוני-הישנות אל שכר נות-עוני חדשות שיקימו במיוחד עבור העניים, ובמרחק ניכר משכונותיהם החדשות והלא-עניות. כדי לחסוך בכסף ובמשאבים הכרוכים בהעתקת העניים משכונות-עוני ישנה לשכונות-עוני חדשה, כדאי, למען המור ראל של תושבי השכונות הלא-עניות, להפציץ מן האוויר את שכונות-העוני ולחסל את המיבנים, את התושבים ואת הבעייה כולה.

יש במדינה שכונות-עוני, ובהן גרים עניים. המדינה מנסה לחסל את שכונות-העוני ולפנות את היושבים בהן. לשם כך מנסה המדינה להעביר את היוש- בים בשכונות-העוני לשכונות חדשות. תושבי השכונות החדשות כועסים מאד. הם קנו בתים בשכונות חדשות, המרוחקות במידת האפשר משכונות- העוני, והנה מביאים את תושבי-שכונות-העוני ממש אל בתיהם. הם כועסים כי הם חושבים שזה תכסיס שפל, והם

בתמונה מימין: תעשיין עתיר-נכסים תורם הפצי אמנות יקר-ערך למוזיאון ישראל. בתמונה נראים התורם - שנחשד זה לא מכבר בעבירות כלכליות - ושר-האוצר, בעת מסירת התרומה. בתמונה האמצעית: תעשיין אחר, שגם הוא עתיר-נכ- יים, תורם הפצי-אמנות יקר-ערך ומערכת-ההיטים חדשה לכיתר-זמישפט העליון. בתמונה נראים התורם - שהועמד לדין זה לא זכבר על עבירות כלכליות - והשר- עמ העליון, בשעת מסירת התרומה. בתמונה משמאל: תעשיין שלישי, שגם הוא במיקרה עתיר-נכסים, תורם הפצי-אמנות

ליכלוכים קטנים

יש כאלה אנשים שהכיף שלהם בחיים זה כל מיני ליכלוכים קטנים, כמו לעבור ליד חבר שמחזר, ואחרי ה"מה נשמע?" לשאול, "נה, ומה שלום אשתך?" וכל מיני כאלה מין.

אבל בזמן האחרון אני שם לב שיש גם כאלה עיתונים שזה די כוף שלהם בחיים, כמו לפרסם בכותרות גדולות שמישהו נעצר באשמת פריצה, שור, רצח, ריגול או הבלה, וכל מיני כאלה מין.

אחריכך, כשמסתבר שהנ"ל נער בכלל בטעות, הם כבר לא מפרי סמים את זה בכותרות גדולות.

יש כאלה שמפרסמים באותיות בינוניות שהנ"ל שוחרר בערכות. הוא אומנם פושע גדול, הם מרמי זים לך, אבל המישרה הפראיית רית שיחררה אותו בערכות. ורק אם אתה מחטט עמוקעמוק באר תיות הפיצפניות, מסתבר לך שי לא פושעים ולא ציפורים — הבחור שוחרר כי התכרר שאין שום אשמה.

אבל יש עיתונים יותר ממי זריים, שממש נהנים מהליכלוכים הקטנים — אצלם לא תמצא אפרי לו באותיות קטנטנות, שהוא כפי לל שוחרר.

לנביהם הוא פורץ, שודר, רי צח, מרגל או מחבל, ולא משנה מה שהוא עשה.

הם יודעים, ועליהם איי אפשר לעבוד בערכות.

הם עיתונים וציניים.

מחלוקות הר-הבית

כהדיוט גמור אני לא מבין בכלל מה המחלוקת שם בעניין הר-הבית. אחד מוכיח באותות שהמקום קדוש, ולכן אסור להתפלל בו. השני מוכיח במופתים שהמקום אינו קדוש, ולכן מותר להתפלל בו.

ולוי זה נראה קצת מוזר שכולם מתעקשים כל-כך להתפלל דווקא במקום שהוא לא קדוש.

אבל אם לכם זה נראה בסדר, אז מי אני וגו'.

איך שלא יהיה, נפלה לידו חתיכת מפה של החיבת הר-הבית, כפי שעובדה וקודשה ולהיפך על-ידי שני החבר'ה האלו;

אבל גם מזה אני לא מבין שום דבר. אבל, כמו שאמרתי, אתם בטח מבינים את זה.

תמים וזכים וטהורים

כך אמ"ן, והמוסד, והשב, והשג.

כך דיין, ובן-גוריון, וגיבלי ופרס, ושוב דיין.

כך איסר, גם הקטן וגם הגדול.

כולם תמים וכולם זכים וכולם טהורים.

ולפי זה אתה מייד מבין שהכל תמיד היה בסדר, ושגם עכשיו בסדר וגם בטוח שיהיה בסדר. יהיה בסדר.

סמור!

גם הקטן וגם הגדול.

כשאתה קורא את כל הגירסות בעניין "העסק-ביש" ו"הפרשה", אתה תיכף ומייד רואה שקודם-כל כולם היו בסדר.

כולם תמים וכולם זכים וכולם טהורים.

כך כל אנשי הרשת, רשת גימל גל חדש.

כך האדם השלישי, והשני, והראשון.

כך הקצין הבכיר, והסדיר והמי-לואים.

כך אברהם-גזון דר-דארלינג-מותק.

קופרודוקציה אמריקה - ישראל

להלן החוזה שנחתם בין ארצות-הברית של אמריקה ובין ישראל:

קופרודוקציה אמריקה-ישראל חוזה הפקה

ארצות-הברית של אמריקה (להלן - אמריקה) תדאג למי-מון הדרוש, תספק כסף ותהיה אחראית בלעדית על הצד התק-ציבי של ההפקה.

ישראל (להלן - ישראל) תספק את כוח האדם ותהיה אחראית בלעדית בכל הקשור לנושא אנשים וכוח אדם להפקה.

צוות ההפקה הבכיר (תיכנון לטווח ארוך) יהיה אמריקאי ואילו צוות הייצור והביצוע (תיכנון בשטח וביצוע) יהיה כולו ישראלי.

אמריקה תספק את כל הידע הטכני והמיקצועי הדרוש להפקה.

ישראל תספק ביצוע טכני מיומן בדרגה מיקצועית גבוהה.

כך הם נראים היום. תמונות שצולמו השבוע מראות את גיבורי "העסקביש" ו"הפרשה", כפי שהם נראים היום. עשרים שנה לאחר ההתרחשויות. מי שלא מאמין, יכול לשאול כלי-אחד מהם איך הוא נראה.

ומי מכם שחושב שמדובר בהפקות מהקולנוע טועה טעות מרה - מדובר בהפקות מהחיים.

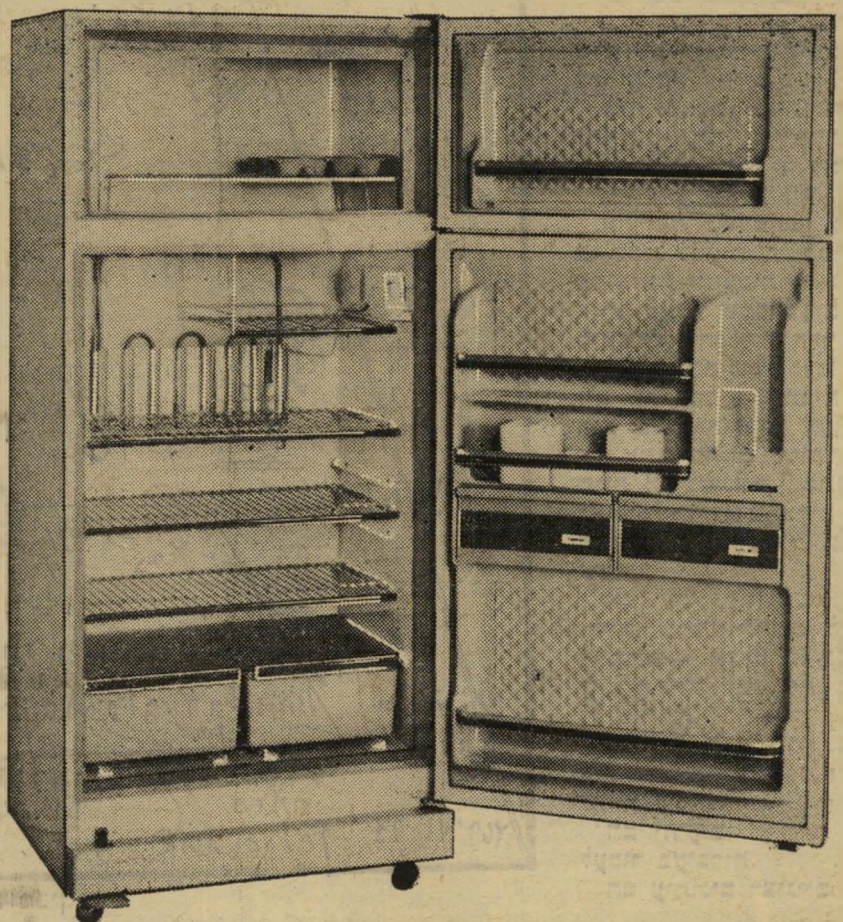
וזה שוב מוכיח שאין הבדל בין הקולנוע והחיים.

מלא את הדירה ב- תדיראן

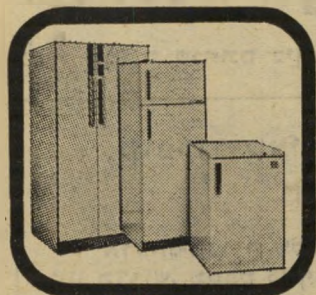

מקרר ההצלחה תדיראן 400

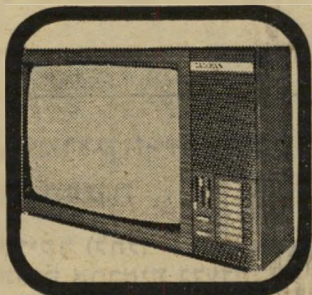
המקרר האידיאלי לבית הישראלי. המקרר המשוכלל המתקדם והמתאים במיוחד לתנאי הארץ. מקרר תדיראן 400 הוא טיפוס הצלחה שנמכר לצרכנים רבים ונולד מרצות תכולתו של תדיראן 400 מירבית והוא מיוצר מחומרים בלתי מחלידים ובמינון צבעים המתאים לכל סמכה.

קנה את מוצרי תדיראן

מקרר תדיראן 550 - מקרר תדיראן 285 מקפיא תדיראן 140
מקרר תדיראן 550 - עם שתי דלתות אנכיות - NO FROST פועל בשיטת
MO FROST תדיראן 285 ומקפיא תדיראן 140 עייכים למשפחה המפוארת של מקררי תדיראן.
מקרר תדיראן 285 מצטיין בחדרנות ובשכלולים המיוחדים של מקרר תדיראן 400 - מקרר ההצלחה. ובזכות ממדיו הקומפקטיים הוא מתאים במיוחד לזווות צעירים ולמשפחות קטנות. מקפיא תדיראן 140 החוספת האידיאלית לכל מקרר. חוסך הוצאות זמן ע"י הקפאת המזון לתקופה של חודשים רבים.

טלוויזיות תדיראן
טלוויזיות תדיראן בשני הגדלים 12" ו-24" הן בעלות זיכרון אלקטרוני שהוא חכמן סרניסטורי חדשני של תדיראן. איכות מירבית של התמונה. יצוב אלקטרוני מתקדם. במיוחדיות מכוונת ומעצבת אירופי מודרני כמגוון צבעים הופכים את טלוויזיות תדיראן לטובות ולאמינות מכולן.

תנורי תדיראן
יש לך הרכה סיבות טובות לקנות את תנורי תדיראן החדשים. תנורי תדיראן ב-4 רגמים ובמינון צבעים. פועלים בשיטת ניקוי עצמי (Self Cleaning).
תנורי תדיראן הם המילה האחרונה כשהמדובר בשכלול ובעיצוב תנורי כישול ואפיה.
העבודה שהתנורים הם של תדיראן אוסרת בעצם הכל.

השילוב הסטריאופוני של תדיראן
4 מוצרים שהם מן הטובים בעולם. מרכיבים את המערכת האידיאלית והיא מובאת ע"י ענק האלקטרוניקה תדיראן.
* מנברים בעלי עוצמה כפולה ורגישות נבונה
* Herman Kardon, רמקולים ממוצרת חברת JBL פאר החוצרת האמריקאית.
* פסיפון CEC שהוא ממוצרת יפאן. על הקשר בין היפאנים והאלקטרוניקה יודע בעצם כל ילד.
* אוניות Superex רגם 3-12 הן מה רגישות ומעולות שהן מביאות את אולם הקונצרטים לביתך.

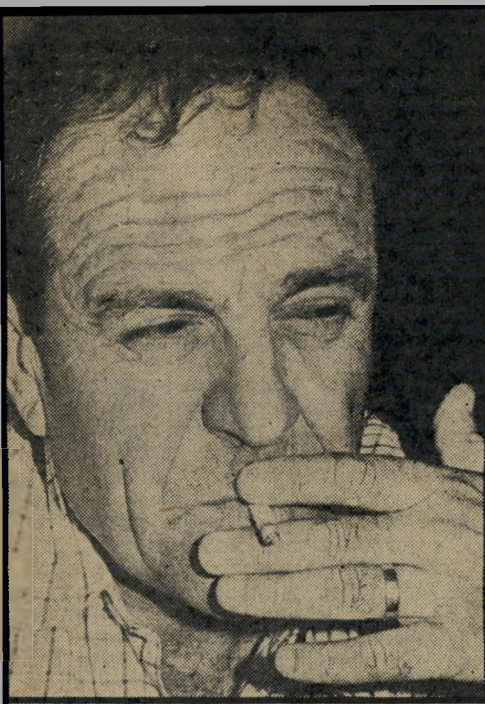

מזגני תדיראן
מזגני אור תדיראן הם הטובים ביותר היפים ביותר והמוצלחים. מדוע?
כי הם מעניקים קרור וחיסום מקסימליים ביחידת קוספקטיבה. כי הם מעוצבים ומתוכננים להשתלב עם צבעי ביתך או משרדך. כי הם עושים עבודה נדולה וכשעש קט.
כי הם מטהרים אור, סופנים עשן ולחות. חסכוניים בהשמל.

מה שטוב לצרכן מוצרי תדיראן

להשיג כמותות המוכרות ובסיפי תדיראן: תל אביב: רח' קרליבך 27 טל. 285151. ירושלים: רח' שמאי 9 טל. 234067, 231315. חיפה: ככר מאירהוף 5 קרית אליעזר טל. 3-512322. באר שבע: רח' החלוץ 128 טל. 36565. נתניה: רח' שערי הגיא 1.

מקררים • מזגני אור • טלוויזיות • מערכות סטריאו • תנורי אפיה וכישול • שואבי אבק • סוללות • רדיו למכוניות • מוצרי תאורה • קופות רועמות

**הביוגרף הראשי של
ראש הממשלה (מימין)
מאשים את יועץ הסתרים
לשעבר (משמאל)
בשקרים - וזה משיב
מילחמה שעה**

חלפון

נגד קאסיים גולדשטיין

חדשה: חלפון נגד קאסיים גולדשטיין. מבלי לאבד זמן, ישב יעקב חלפון, בן עקבות פירסום רשימתו של גולדשטיין, וכתב מיכתב תגובה למערכת מעריב. כמי שחש את עצמו נפגע, הוא סבר לתמוך שמגיעה לו לפחות זכות ההתגוננות. חלפון שיכפל את המיכתב ב-15 העתקים, שלח אותם ל-15 עיתונאים ואישים במדינה. התקפת-הנגד של חלפון לא נשארה עוד בגדר סוד. היא הכילה בתוכה גילויים מאלימים מאוד על מה שהתרחש מאחורי הקלעים בחצרו הפרטית של ראש-הממשלה.

שיעור בפוליטיקה הישראלית

מרות שאיני אדם חשוב ובר-שתי רק תעודת-בגרות, קשה לי להסכים לקביעה שהינך מנסה להדביק לי כ"בלופון". כותב יעקב חלפון במיכתבו הגלוי לביוגרף של ראש-הממשלה. "יתכן ואני טועה, לכן בא מיכתב זה. לעומת זאת יש לי עובדות רבות על ניסיונך שלך לעשות אותי, בלופון בימים בהם היינו מקורבים שנינו בינינו, ושנינו כל אחד לחוד, אל ראש-הממשלה - בחו"דשים נובמבר 1975 עד ינואר 1976 - חודשי הספר והנסיעה לארצות-הברית של ראש-הממשלה. "בחודשים אלה, ניסית בכל אשר יכולת, שאני, יעקב יקירי, כלשונך, אמליץ עליך בפני ראש-הממשלה ככותב הספר

יתר לרבין ומתוך חרדה למעמדו המתערער, התגלה כמי שמוקף לתדמיתו של ראש-הממשלה. אם אומנם רצה הביוגרף של ראש-הממשלה ליצור את הרושם כי ראש-הממשלה סבור שכל מה שסיפר חלפון, בעת שיצא להגנתו, לא היו אלא שקרים ובדויות, הוא הציג בכך את יעקב רבין כאדם כפוי-טובה שכדי להציל את עורו הפוליטי הוא מוכן לזרוק את מי שהיה ידידו לכלבים. קשה להאמין שיצחק רבין הוא אומנם כזה. סביר יותר להניח שבלהיטות הרבה להשביע את רצון ראש-הממשלה או רעייתו ולהגן עליהם מפני מה שנראה לו כדי בורה טורדנית, העניק להם הביוגרף חיבוק של דב גולדשטיין.

לא היה זה צעד מזהיר כל כך מבחינת דב גולדשטיין עצמו. הוא אולי העתונאי האחרון במדינה, היכול לראות את עצמו אובייקטיבי וחסר-פניות כבואו לכתוב על יעקב חלפון. יותר מדי קשרים שאינם ופיננסיים קושרים את גולדשטיין לחלפון, מחקופת כהונתם המשותפת בחצרו של ראש-הממשלה. מכדי שניתן יהיה להעריך את התקפת-המחץ המשמיעה שלו על חלפון כפרי שיקול עתונאי קר ומחושב. אילו היה עתונאי אחר כותב מה שכתב גולדשטיין על חלפון, לא יכול היה חלפון אלא להחריש. אבל במקרה זה, היה זה רק צפוי שיועץ-הסתרים לשעבר יחזיר מיל-חמה לביוגרף בנשקו שלו. וכך זכתה הצגת הבידור המפורסמת של הגשש החזיר, חלפון נגד קאסיים קלי, למהדרורה

פרט נוסף הבדיל רשימה זו מרשימות קודמות שהתפרסמו בסוגיית חלפון: היא נכתבה בידי דב גולדשטיין, הכתב הבכיר והמראיין הראשי של מעריב, הנושא גם בתואר הביוגרף הרשמי של ראש-הממשלה יצחק רבין. עובדה אחרונה זו היא שהולידה את גל הליחשושים והניחושים שפשט בעקבות הכתבה בצמרת המדינה: האם שימש הביוגרף פה לנושא הביוגרפיה שלו ומילא בכתיבתו על מר בלופון את שליחותו של ראש-הממשלה? או שמא הוא כתב מה שכתב ללא ידיעת יעקב רבין. רק מתוך רצון להוסיף פרק נוסף לביוגרפיה שהוא עוסק, תמורת תשלום, בכתיבתה?

שירות דב גולדשטיין

ה ריעה הכללית היתה כי מה שנעשה במעריב לרבין היה שירות-דב גולדשטיין. מאז חשף יעקב חלפון את עצמו בפני הציבור, בשורה של ראיונות לעיתונות ולרדיו, התערערו יחסי הקירבה שלו עם ראש-הממשלה ומישפחתו והגיעו עד לניי-תוק מוחלט. מי שהיה איש סודו ואמונו של יעקב רבין, ברבייתו והמביא והמוציא בלישכתו, הורחק כמי שעשה את שלו ויכול ללכת. העסקן המפא"יי הוותיק, יליד בולגריה, שחשף את עצמו בפומבי מתוך גאמנות

אם הכיזו ראש-הממשלה יצחק רבין מילחמה על מי שהיה, עד לפני זמן לא רב, יועץ-הסתרים שלו? האם הרי לייט לנער את חוצנו מהאישי, הטוען כי בזכותו הגיע אל כס ראש-הממשלה? האם פתח רבין במאבק על תדמיתו הציבורית? שאלות אלה צצו בשבוע שעבר בלב רבים, למיקרא רשימה, סאטירית כביכול, שהתפרסמה מעל עמודי מעריב. תחת הכותרת ראונו עם מר בלופון, התפרסם ראי יון דמיוני עם מי שטוען לקירבת יחסים עם ראש-הממשלה. כותב הרשימה לא הותיר כל מקום לספק מיהו אותו מר בלופון דמיוני, אליו כיוון את המרגמות הכבדות של הסאטירה שלו. אפילו קורא העיתונים השטחי יכול היה לנחש כי הכוונה היא ליעקב חלפון. עסקן מ'פלגת העבודה מבר-שבע, מי ש' היה ממקורביו ומאנשי חצרו של ראש-הממשלה יצחק רבין. במבט ראשון נראתה הכתבה במעריב כאנכרוניזם. אין כמעט מושד-בעט ובעלי טור במדינה, שלא התייחס בשנה האחרונה לתופעה המיוהרת במנה הזאת של יועץ-הסתרים הגלוי של ראש-הממשלה, שהעצות הסודיות שלו ניתנות בפומבי. אלא שהיה בכל זאת חידוש ברשימה בי מעריב. תוך הסתרות לא-כ"כ-אמיצה מאחורי תואר שהודבק לאיש, מבלי לקרוא לילד בשמו, היא האשימה את יעקב חלפון כבדאי חסר מוסר ומצפון, העוסק בבלור פים, הונאות וסיכסוכים, שקרן מועד שכל סיפוריו על אודות קשריו עם ראש-הממשלה אלה אינם אלא בדיה אחת גדולה.

הביוגרף של ראש-הממשלה, דב גולדשטיין, בשורה השלישית של המכובדים, בטקס קבלת-הפנים שערך הנשיא פורד בבית-הלבן לראש-הממשלה ופמלייתו בעת הביקור הממלכתי בתחילת השנה. בשורה הראשונה יושבים, מימין לשמאל: הנרי קיסינג'ר, לאה רבין, יצחק רבין, נסון רוקפלר ורעייתו ומנכ"ל משרד ראש-הממשלה, שלה, עמוס עירן, גולדשטיין, בחליפת ערב, יושב בשורה השלישית, (קיצוני מימין).

(המשך מעמוד 19)

ולא על העתונאי ישעיהו בן-פורת. כי אתה יותר נאמן, יותר מנוסה, ולך מדור חשוב בעיתוןך - ראיון השבוע.

ביקשת ממני לחוק עמדתך אצל ראשי הממשלה, בקשר לחינויות נסיעתך על כפי מלייתו לארה"ב. גם כאן התנגדתי. אך לאחר שנפל המור אמרתי לראשי-הממשלה, שביקשת תבור מלוהי-כותב הערוך רשע, וכי אני שומע כבר את הצעקות של סופר מעריב בארה"ב, שמואל שגב, וכי עלינו לסגור סעיף ההוצאות היטב כדי למנוע ביקורת על נסיעה אומללה זו שלך. וכך עשיתי. קיבלת מספקי כסף לפי גיסיין של אנשים שביקרו בכתימתון שם. אני טרם הייתי שם. אומנם ביקשת דולארים נוספים לאלה שקיבלת בהקצבה מיוחדת, אך כאן לא יכולת לשכנע אותי. כי גם אתה עצמך טוען בראיון, שאצלי הכל ביושר.

התלוננת בפני כי שכר-הטריחה עבור כתיבת הספר לא ישתלם לך לאור חוקי הפרומה, לכן ביקשת שחלק ממנו יהיה ללא קבלות, כי עליך לקחת חופש ממקום עבודתך ולא יישאר לך ולא כלום לאחר שתשלם המיסים לפי החוק. כאן גייסתי לצידי את מממן ההוצאה, כי אני מכירו לאדם ישר, ולאחר שיהיה שלי איתו אמרתי לך שזה לא יילך. על כל הוצאה חייבת להיות קבלה.

אילו עשיתי כרצונך בעניין הזה, אולי לא היית יכול לכתוב בראיון, אך אני הייתי הופך את עצמי בטח בלופון, וזאת בטח לא הייתה מטרתך.

ולבסוף, ביום 26.1.76, בשעה 17.00, בחדר השיחות הגדול במשרד ראשי-הממשלה של תל-אביב, ביקשת ממני להמליץ

גולדשטיין בהזדווגות
חמאה על המצח

בפני ראשי-הממשלה עליך כמתאים להיות הדובר של המשרד, לאור הנימוקים שמכרת לי בפעם הקודמת, כאשר רצית להיות הכותב של הספר. אמרתי לך שלי יש מועמד אחר, טוב לדעתי ממך, ושמו דן שליין. אך בכל זאת אביא מישאלתך בפני ראשי-הממשלה.

„תשובתו היתה שלילית. ואותה מסרתי לך ביום 26.1.1976, יום הנסיעה לארה"ב. בשדה-התעופה. אמרתי לך או: „שכח מזה. וכאן למדת שיעור בפוליטיקה הישראלית. מאחר והיא אכזרית מאוד, לא ניתן לקבל בה תמורה פעמיים בעבור אותן

מועמדותו של כתב ידיעות-אחרונות, ישעיהו בן-פורת, לתפקיד כותב הביוגרף-ציין של ראשי-הממשלה נעשתה על-ידי ציפורה ללא התייעצות עם בן-פורת וללא ידיעתו. לבן-פורת נודע על כך רק עם קבלת העתק מיכתבו של חלפון עתה.

במדינה

העם

מי מעוניין?

ההתערבות המאסיבית ביותר של ישראל בלבנון היא מעל עמודי העיתונות

ייתכן ששימעון פרס הוא שריביטחון גרוע, אך אין ספק שהוא שר-העמולה מעולה. במשך השבוע נערכו מיבצעי-עמולה ללא-ספור ליד הפירצה בגדר הצפונית, ונשפכו מיליוני מילים על „הגדר הטובה“ למנגנון-ההסברה הישראלי-יהודי בעולם ניתן חומר לפעולה - מול פני נחשול הידיעות שהגיעו מלבנון עצמה, שהאשימו את ישראל בהתערבות צבאית מאסיבית. בית, באספקת נשק לכוחות הימין הנוצרי, בהטלת מצור ימי על חופי לבנון הדרורי מית (המוסלמית), בהטבעת ספינת-נשק מוסלמית, ובמעשים דומים.

אך נדמה שההתערבות המאסיבית ביותר של ישראל בלבנון הייתה מעל דפי העיתונות. מזה שבועות נעלם כל דמיון בין הדיווח על לבנון בעיתוני המערב, שהוא מאוזן ודורצדי, לבין הדיווח בעיתוני ישראל.

העיתונים הישראליים, ובראשם המכור בדים שביניהם, נראו כביטאונים של סור ליימאן פרנג'יה, כמיל שמעון או פיאר גמייל. כל המצאה של לוחמה-פסיכולוגית נוצרית, כל תעלול של הרדיו הנוצרי, כל כתב-שיטתנו נוצרי, מצאו להם כותרות ראשיות, כידועות בדוקות ומהימנות. בעי תוני ישראל נכבש תל-אל-זועתר על-ידי הנוצרים לפחות פעם בשבוע, ואילו מחנה בענה נכבש השבוע על-ידי הנוצרים בפעם העשירית - ולא האחרונה.

אך לשיא הגיעה ידיעה, שפורסמה היום בשבוע בעמוד הראשון של הארץ, נאמר בה כי סנאטור אמריקאי ממוצא ערבי, גיימס אבוריק, הציע לשלוח אוניית בית-חולים אמריקאית, הנושאת את השם רביה-התיקוה הופ, אל מול חוף לבנון, לקלוט את המוני הפצועים של המילחמה. מעיר כתב הארץ בארצות-הברית על ההצעה ההומאנית: „העובדה כי ההצעה באה מאבוריק הנבירה את החשד כי זה רעיון שמעוניין בו אש"ף, מכיוון שהסנאט-טור הוא מקורב לו.“

מיפלות

מכה מתחת לתגורה

שמעון פרס מארגן גוש מתנגדים ליצחק רבין - וכל האמצעים כשרים

חברי הכנסת ממיפלת העבודה הששו, כי בפגרת-הקיץ של הכנסת הם יאולצו, על-ידי מיפלות האופוזיציה, לעלות מדי שבוע לירושלים, כדי להשתתף במושבם מייחדים של הכנסת.

האמת היא שבשבוע הראשון של הפגרה נקראה הכנסת למושב מיוחד, אולם מאז אין אפילו רמז למושבם מיוחדים נוספים. אך חברי-הכנסת אינם מצליחים להינות מן החופשה שבעברה נועדה הפגרה, ולא-ר דווקא בגלל מיפלות האופוזיציה.

שני ראשי מיפלותם-שלהם, ראשי-הממשלה יצחק רבין ושרי-הביטחון שימעון פרס, התליתו לחסל את פגרת הבריה-הכניסת של מיפלותם. הם מתחייבים כי בזה סת מ יומן את חברי-הכנסת שלהם לפגישות רבות וארוכות יותר, מי יערוך יותר שיחות אישיות בארבע-עניים, ומי יצליח למשוך למחנהו אישים רבים יותר.

אירגון מתנגדי רבין, אין ספק כי המאבק בין רבין לפרס הגיע לשלב חדש.

בעוד שעד כה עסק פרס בעיקר ב"מערכת היסטיציבור פנימית, שבה הוא מומחה מאי-כמוהו, הנה בשבועות האחרונים הוכיח כי הוא מומחה גם בתורת הגוש: אירגון של „לובי“ נירחב, מורכב מתאים קטנים, שבו חברות דמויות אשר עצם תמיכתן בו מפתיעה.

הכתב המזיני של דבר, דני בלוק, ידוע כיונה וכמתנגד חריף לפרס. השר היחיד ששילפן לדני לארצות-הברית, כדי לברכו לרגל חתונתו ולהתעניין בחדשות מאיר

המעלות. בפעם הראשונה רצית לקבל תמורה עבור מעלותיך ככותב הספר. בפעם השניה, מתוך חוסר ניסיון פוליטי, ניסית לקבל תמורה, נוספת עבור אותן מעלות ולהתמנות לדוברו של ראשי-הממשלה. אתה שסילב, שבכל זאת למד ראשי-הממשלה ממני דבר מה.

„אלה הן מיספר עובדות המוכיחות החלק החיובי באופי שלי, שמשום מה שכחת לציין ביצירתך. לך אני כותב את מיכתבי זה למדור המכתבים של עתונך, על מנת לאפשר לקוראי מעריב לקבוע את דעתם על שינוי, ואולי גם הם יקבעו שאני הבלופן ולא אתה.“

עד כאן מיכתבו של יעקב חלפון, השופך אור עגום מאוד על שיטטוש התחומים ועל איהתלות כביכול הקיימים בעיתונות הישראלית.

עד הופעת גיליון זה של העולם הזה, לא הופיע עדיין המיכתב במעריב.

בעיקבות שרת,

דין ואבן

על הנסיבות שהביאו אותו לצאת להתקפת-נגד ולא להבליג עוד ב"שתיקה, כפי שעשה בעבר לגבי כל מה שנכתב עליו, סיפר השבוע יעקב חלפון: „יום הרעיון של כתיבת הספר הביוגרפי על יצחק רבין הייתי אני. אחרי שיצחק כיהן כשנה וחצי כראשי-הממשלה, היה צורך שנוציא ספר עליו.“

„זה היה צריך להיות ספר שיהיה כרטיס-הביקור שלו בפני העם, שיכלול את כל מה שהוא עשה בחייו, יספור כמה דברים לא נכונים שנאמרו עליו וינסה את הדברים החדשים שעשה, כמו כל מה שהיה קשור בהרכבת הממשלה החדשה. חלקו של יצחק רבין בהפדרת-הכוחות והקשרים שלו עם חברי-המיפלה, הספר הזה היה מיועד לצאת לקראת שנת-הבחירות.“

„כשעלתה השאלה מי יכתוב את הספר, הצעתי אני את העתונאי שייקה בן-פורת. אבל ההצעה שלי לא התקבלה. נראה ש"ההצעה שלי התלגלה אל גולדשטיין והוא או פנה אלי בבקשה שאציע אותו כמחבר הספר. אני אומנם לא תמכתי בכך, אבל דעתי לא התקבלה במקרה זה.“

„אין לי מושג מדוע החליט דב גולדשטיין לעלות עלי, ודווקא עכשיו, כדי להציג אותי כבלופן. אני יוצא מתוך הנחה שאולי הגיעה לאוזניו ידיעה ש"התבטאטי בהזדמנות מסוימת כאילו הספר שלו יהיה „ברוך“ (שואה באידיש), אבל זאת לא נראית לי סיבה מספקת לתקוף. יש לי הרגשה שמה שנכתב נעשה בניסיון להמעיס את חלקי בבחירתו של יצחק רבין כראשי-הממשלה. אומנם עוד לא סיפרתי הכל במה שקשור לכך, אבל כתבה נוספת מסוג זה שהתפרסמה עלי לא תוכל לשלול ממני את מה שעשיתי כדי שיצחק רבין יהיה ראשי-הממשלה. אינני מתיישב במה שעשיתי ואני חושב שגם אלה ש"עשיתי בשבילם אינם צריכים להתבייש. אני לא יודע למה היה מגיע לי ה-

מאמר הזה של דובליה, אולי כועסים עלי מפני שאני עכשיו תומך באריק שרון. אבל לא עברתי לצד השני של המיתר. את אריק היכרתי הרבה זמן לפני שהיכרתי את רבין, ורבין רצה את אריק לא פחות ממני. ייתכן שהכעס עלי נובע מזה ש"סיפרתי חלק מהדברים שהביאו לבחירתו של רבין כראשי-הממשלה. או מה בסך הכל סיפרתי? אני לא הייתי פקיד ממשלתי המחוייב בשתיקה. סיפרתי רק דברים ש"עשיתי בזמני שלי ובכספי שלי. או בשביל זה צריך לעלות עלי?“

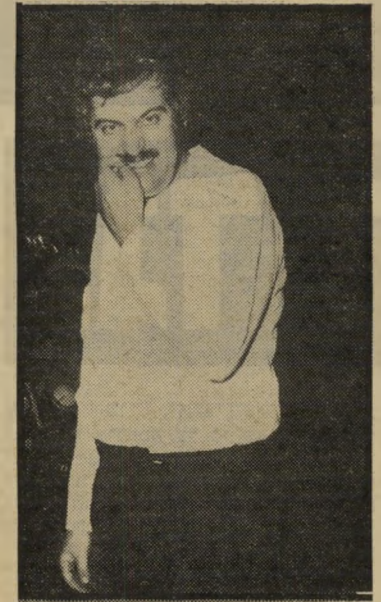
„משה שרת כתב יומן מפורט על כל מה שקרה בעת שכינה כראשי-הממשלה. פנחס ספיר סיפר עוד בחייו חצי מהספר הביוגרפי שנכתב עליו. משה דיין כתב ספר. אבא אבן כתב ספר. כולם הדוויחה מזה כסף. אני גותן הכל בחינם.“

„עשיתי דבר שהצליח, מפני שידעתי איך לעשות אותו. סיפרתי לעם איך עשיתי את זה, ללא תמורה. כדי שאם מישהו יוכל ללמוד מזה משהו - שילמד. זה מפני שאני מעריך שבמייסטר דמוקרטי זכותו של הציבור היא לדעת.“

„אני חושב שעשו מישהו טאקטי בכך שטיפסו עלי, שרגא נצר לימד אותי פעם שמי שיש לו חמאה על המצח שלא יצא לשמש. זה נמס, נזול על הפנים ומלכלך. גולדשטיין שכת את הדברים האלה. הפעם החלטתי להרים את הכפפה. זה מפני שיש לי חומר, אם לא היה לי - הייתי שותק. אני מבין שהמטרה היא להמעיס את חלקי בבחירת רבין. אני לא חושב שמישהו יכול לקחת את זה ממני - אבל אם ניסו הרבה, אני אצטרך או לדבר.“

גנדה על אמו של דני, דורה בלוק, היה שימעון פרס. ח"כ צבי גרשוני, איש הגוש לשעבר, היה ידוע כאחד ממתנגדיו החריף פים ביותר של פרס. לפני שלושה שבועות לקה גרשוני במחלה קלה ורוחק למשך ימים אחדים למיטתו. פרס, אשר בימים כתיקונם לא העיף בגרשוני מבט שני, הטריח עצמו ובא לערוך ביקור-חולים. אולם עיקר המלאכה שעושה פרס היא אירגון כל מתנגדי יצחק רבין תחת ה"סיסה: יכול להיות שפרס לא טוב, אבל הוא היחיד שיכול להפיל את רבין, הגרוע ממנו.“

ההצלחה הגדולה שלו היא אצל עוזי ברעם, בנו של שר-העבודה, מזכיר מחוז ירושלים של המפלגה ומראשי חוג ל"שילוב. ברעם היה איש-סודו של רבין, אך הוא הפך מתנגדו החריף של רבין. אנמי עדיין מהפס. כיום עובד ברעם

עסקן עוזי ברעם
פעולה מאחורי הגב

בשירותו של פרס. הוא אירגן את מרבית ראשי המחוזות של המפלגה, אשר רק מעטים מהם תמכו בשרי-הביטחון ורובם היו מראשי מתנגדיו, והציבם מאחורי פרס.

נצחונם של דב בן-מאיר ואליהו שפייר בבחירות לתפקידי מזכיר-מועצת-ספולעית-ל"אביב ומזכיר-המחוז של המפלגה, היווה מהלומה קשה ליוקרתו של רבין ולשרידי השפעתו של יהושע רבינוביץ. בן-מאיר ושפייר, אנשי הגוש ומהוותיקים שבהם, בוודאי לא חלמו לפני שנים אחדות שהם יהיו איפעם תומכים נלהבים של איש רפ"י לשעבר ושנוא-נפשם מאז, פרס.

דב תיאודוריס, מזכיר-המפלגה בשארם שבנו, הוא נאמניו של פרס מזה שנים רבות. צבי אלדרוטי, איש מיגדלה-העמק והאיש החוק של המפלגה בצפון הארץ, כבר הודיע בשיחות פנימיות על הצטרפותו למחנהו של פרס נגד רבין. יצחק נבו, מי שהיה ממקימי חוג אתגר במיפ"ל, לגה, החוג אשר ייצא ראשון נגד איש רפ"י אחרי מילחמת יום-הכיפורים, התייצב אף הוא לימין פרס. רק מזכיר מחוז חיפה, איש רפ"י לשעבר אורי אגמי, עדיין מהסס. הוא אומנם הבטיח לברעם לתמוך בפרס, אך ביקש ארכה „בגלל יחסי המיוחדים עם ראשי-הממשלה.“

ברעם אף הצליח לארגן לתמיכה בפרס, את חוג לשילוב, שבראשו עומדים מיכה הריש ואיש אחרות העבודה עדי אמוראי. כאשר עורכים סיכום-ביניים של יחסי הכוחות כיום במפלגת העבודה, מתברר לפתע כי בפרס תומכים 60 אחוזים מחברי מרכז המפלגה, וברבין 40 בלבד. לפני שנתיים היה היחס הפוך.

רק בימים האחרונים חש לפתע רבין במוימתו של פרס הנרקמת מאחורי גבו. כשהגיעו אליו פירווי-מידע על פעילותו של פרס, ובעיקר על השעות הארוכות שמקדיש שר הביטחון לשיחות עם חברי-הכנסת של המפלגה, שיחות שבהן הוא משמיץ את רבין ללא בושח, נולקה לפתע אצל רבין נורה אדומה. אף הוא החל מוזמן את חברי-הכנסת המבולבלים לשיחות, אולם לזכותו נשל רבין ייאמר, כי השיחות שהוא מנהל נקיות מכל השמצות.

תל-אל-זועתר הוא סמל. אבל של מה?

חירבת יזוהר

שוכח זאת מייד וחותר אל מחוז-הפצו.
יש משהו מיוחד לערבים. משהו נראה.
"אבל כאן בלבנון? בלבנון זו שידענו כל הימים?
ואם כאן בלבנון כך — מה יהיה כשחלילה אצלנו? ואם
שם אפשר עדי-כדי-כך — מה לא יהיה אפשר אם חלילה
כאן? תל-אל-זועתר נעתק פיתאום ומתרום מעל לכל
האיזור הזה כולו. אם אפשר עדי-כדי-כך שם — מה אפוא
איי-אפשר? ואם הלבנונים יכולים — מה יעשו האחרים.
שכבר התפרסמו במוניטין שלהם בעיראק ובסוריה?"
ומכאן המסקנה. אני הושד שהיא עמדה
לנגד עיניו של יזוהר מלכתחילה: איך אפשר
לחשוב על שדום עם פיראייאדם תל-אל-זועתרים
שכאלה?
"האם לא צריך לחזור ולחשוב מחדש. יונים כנצצים.
את כל המחשבות בצילו של תל-אל-זועתר, ולהיזוהר מאד
שלא להיות קליידעת. המתפתים לדימויים מדומים וממת
עלמים ממה שצורח התל הזה, ללא רחמים. ערוף-ראש?"

ס. יזוהר: עניין של אדיפוס?

כך, אחרי קפאנדריות רוויות-רגש, הגענו
אל הסיסמה הישנה של ארץ-ישראל השלמה:
אין עם מי לעשות שדום. כל הערבים הם רוצי
חיים. כל הפלסטינים הם ארכי-רוצחים.

מדוע הערבים הם מילצות תל-אל-זועתרים? הרי
מוכרח להיות סיבה לכך! מהי?
יזוהר אינו פאשיסט, ולכן אינו יכול לתת
את הסיבה בתורת הגזע הערבי. כנצ, זוהי
מחשבה לא-עיונית, מפאת קירבת-הגזע שלהם
לעפיהסגודה, שהוא כלי-כך הומאני, כלי-כך הגי
יוני, כלי-כך רציונלי.

מוכרח להיות סיבה אחרת. יזוהר סמילנסקי מגלה
אותה בנקל:
"כך צורח כעת תל-אל-זועתר: אתה תמות והוא ימות
ואני אמות וזהו הכבוד. זו מילת-האימים. כבוד, גאווה/
אנחנו ושלנו" — אלה מילות-המפתח. מי שכותב על
המיוזרה ואינו מביא את הערך "כבוד" מבוגו השימושי
וצמאי-הדם — מוליך שולל ומטעה את קוראיו. הכבוד ה
לאומי, כבוד המשפחה, כבוד הצבא, גאווה האומה, מסורת
הכבוד, מורשת הגאווה — מי שחקר ויודע ואינו מספר על
שימושי מושגים ראשוניים אלה אצל הערבים, חוקק מפני
הקשיים שבתנאי האיזור הזה והתקפים שבכולם.
"כבוד, גאווה ומסורת — הן מילים סגיי-נהור שחצניות.
מילים אלה הן שעשו את האיזור למידבר-שממה. לא
העניים ולא הבערות ולא ההונחה — הכבוד והגאווה הם
שהרסו הכל."

ואחרי הקציר תמציתי זה של 1300 שנות
תרבות ערבית, מתבקשת הנבואה "מאליה."
הנה היא:
"אין לך מילת-זוועה במילון האנושי ממילות הכבוד.
הלו שונה מנגי — לעולם לא אוכל לסלוח לך. יעברו שנים,
ינקפו דורות, ותערבב זה בזה, בשכנות ובאחוה עד כימעט
ללא הבדל עוד, וכלום לא עוזר — פיתאום, יום אחד, בא
ויפרע או ממך, אתה השונה, ממך ומכל אשר לך, ועד אבי
אבות אבותיך, עד דור ראשון לשונה הזה. השכל יתערפל,

"מי ידע עד אומול דבר על תל-אל-זועתר?" שאל
חירבת זוועה, במאמר-זועקה שפירסם השבוע בהארץ.
"היום אין עוד אדם שאינו יודע עליו ידיעה מפורטת...
הרבה מעבר לידוע גם בזוועת..."
זה נכון. שמו של מחנה-הפלסטיים הפלסטיניים במיוחד
ביירות, המוקף מכל עבריו על-ידי כוחות הימין הנוצרי,
מוכר עתה בעולם כולו.
תל-אל-זועתר הפך סמל. סמל למה?
זה תלוי במסתפלי.

בעיני רבים, הוא הפך סמל לגבורה אנושית. מזה
חודשים מוטל עליו מצור מכל עבר. המזון אול, המים
נחטקו. אלפים רבים של אורחים, בנייהם נשים וילדים,
מחויקים מעמד בגויזונים זה, בין ערימות של מתים
ופצועים, ואינם נכנעים.
יש המשווים את תל-אל-זועתר לסמאלינגראד.
רדיו-אש"ף עצמו הישווה אותו (תוך ציטוט
מאמרה של עיתונאית צרפתית-יהודיה) לגטו
וארשה ולמצרה.

אחרים רואים בתל-אל-זועתר סמל לציניות הברוטאלית
של המעצמות. העיתונים האמריקאים החשובים גילו כבר
מומן כי הכוח הנוצרי-הימני, המקיים את המצור האכזרי,
מונחה ומודרך על-ידי שירות-הביון האמריקאי ונתמך
על-ידי הסורים.

אתם עיתונאים אמריקאים טוענים גם כי
התותחים והמרגמות, המפגיזים את המחנה
יום-ב-יומה, ולדאירחה, סופקי עידידי ישראל.
ויש הרואים בתל-אל-זועתר סמל לאכזריות אנושית.
הפוליטיקאים לא הגיחו לצלב-האדום לפנות את אלפי
הפצועים — מקרב הלוחמים והאזרחים, המבוגרים והילדים
— הכלואים במחנה. התרופות אולו זה-מכבר. קומץ הי
רופאים פועל שם בתנאים בלתי-אנושיים. אך בכל פעם,
כאשר הוסכם על שיירת-פינוי, פתחו המיליציות הנוצריות
באש על המכוניות.

דומה שתל-אל-זועתר מסמל הכל — את
הגבורה ואת השיפלות שיש המידחמה בכנצ, ויש
מילחמת-האחים כפרט. את הנכונות לחזוק
מעמד כתנאים הנוראים ביותר, למען אדיאל
לאומי או חברתי, ואת האכזריות הנוראה
האצורה בכך האדם, הפורצת החוצה כנחשור
שחור כאשר פותחת המילחמה את הסכרים.

בבעיני יזוהר סמילנסקי, תל-אל-זועתר הוא סמל. ואין
בכך פלא. שהרי כל עולמו של יזוהר הוא עולם של
סמלים. הוא אמר. הוא מושרר. המיסטיקה התפתחה ו-
התעצמה אצלו על-חשבון ההיגיון. הנפש תפחה אצלו
על-חשבון השכל הרציונלי.
נפשו הכואבת של יזוהר סמילנסקי רואה
בתל-אל-זועתר סמל. סמל דובר אחר כלי-כך:
האכזריות. וזאת סתם אכזריות; אלא אכזריות
מסוימת מאד, הנושאת תווית לאומית, גויז
עית, תרבותית.

אומנם, הוא מזכיר לעצמו, "אסור לדבר בהכללות
ואסור לקטרג בסיטונות על קבוצות גדולות כחברה, כעם
או כתרבות, מבלי לחטוא בהכללות מרשעות ומעוותות."
אבל הוא מזכיר את הדבר רק כדי לשוכחו מייד, ו-
ממשך בקריאה נאזשת:

"הנוראה מכל היא הטוטאליות המתערטלת בהינף אחד
מכל מה שהוצג קודם בלבושים מודרניים או בדימויי
נימוס מסורתיים, או בגיינוני אורחות הגונה ובהליכות-
נועם מצוחצחות — הטוטאליות של היסחפות כולם לרצח
הטוטאלי, כולם בידי כולם, כולם עד מוות, והשחפות הי
טוטאלית לקבלת הדין; דין הרציחה כדין אחד ויחיד,
כדרך האחת לשמא-ומתן."
כולם? מי הם "כולם"?

יזוהר אינו מותיר מקום לספק — "כולם"
זה כל הערבים.
"מישהו, אם יש כזה, צריך אולי לבוא ולהסביר, אם
הוא יודע, את החיזון הלא-איי-אמן הזה. מישהו צריך לנסות
לתת ממדים יותר רציונליים, אם יש כאלה, לזוועה פרועה
זו. שאם לא כך, אין לנו עוד שאלה אלא רק זו: מה
אנו יודעים, בעצם, על שכנינו?"
מזה כאמת?

"יוסיוס קוראים על תל-אל-זועתר, שומעים ברדיו ו-
רואים בטלוויזיה: מוסלמים כנוצרים, שמאל כימין, או
מה שמתקרא משום-מה שמאל ומה שמתקרא משום-מה
ימין, אורחים כפליטים — כולם מושגיי-הבל מודבקים מ-
בוזין. על התל הוא עומדים כולם יחד, כולם אכזריים
במידה אחת. אטומים במידה אחת..."

החושים יתערפלו. היצרים יתערפלו. הדם יסומם —
ויחליל הטבח.
זהו. כך הגענו אל מחוז-הפצוה של הנבואה:
לעולם לא יהיה שדום. מוכרח להיות מכת. אין
מעם לתת דבר. צריכים להחזיק בכך כיבושינו,
צריכים לכבוש עוד ועוד אם אפשר, וזהויות
מוכנים למכור את נפשנו כיוקר, כבוא היום.
רבים הגיעו לרעיון זה לפני יזוהר, בלי רוח-הנבואה, בלי
זעקות-הנפש. בדרך הפרימיטיבית של הקנאות הלאומית.

אם זה כך, מה לעשות? אם לא נוכל להסתדר לעולם
עם הערבים צמאי-הדם, איך נחיה כאן?
יש לי הצעה פשוטה: הבה נחזוק את ארצנו השלמה
ממקומה הנוכחי במפה. בלב המרחב המיפלצתי הזה,
ונעתיק אותה למקום אחר באסיה.
לא? אולי לחצי-האי הודו, ארץ-מוזרדתו
של מהאטמה גאנדי, מטיה-השלום?

רגע אחד! האם לא רצחו היהודים את גאנדי? האם
לא השיגו את עצמאותם במערבולת של זוועה אל-אנושית.
כאשר מיליוני מוסלמים נרצחו וגורשו בידי ההינדים,
ומיליוני הינדים נרצחו וגורשו בידי המוסלמים?
האם לא התחוללה והרעה מילחמת-אחים נוראה בי
בנגלה-דש. כאשר מוסלמים רצחו ועינו ואנסו מוסלמים
בסיתונות. כאשר הוועות בין הפאקיסטונים ממערב וה-
בנגלים ממזרח הגיעו לממדים שהדימיון האנושי לא יכול
היה לשאתם?

לא, אין לנו מקום בסביבה שכזאת. הבה נרחק מאסיה
ומן המוסלמים.
אם כך, לאן נפנה? אולי לאפריקה העדיה,
ארצם של הכושים השמחים-בחלקם, חובכי
הזכר והמחוק?

אוי! הנה היתה מילחמת-אחים מחרידה בניגריה.
הצבא הניגרי, שאומן בידי הבריטים, אסר מילחמה אכזרית
על מורדי ביאפרה, שנתמכו בידי הצרפתים. כלייה-מילחמה
העיקריים שלו היו הרעב, הצמא והמגיפות. במצור הנורא.
שהוטל על ביאפרה, גוועו ברעב רבבות, ואולי מאות-אלפים.
תמונות הילדים, בעלי העיניים הקרועות-לרווחה והבטן
התופחת, צבטו את ליבנו.
איוו זוועה! איוו אכזריות! לא לעם תרי-
בותי כשגנו אין מקום כיבשת היא!

אולי נעתיק את מקומה של ארצנו אל היבשת הי-
אמריקאית? אולי ימצא לה מקום בין ארצות-הברית
וקנדה, למשל?
מחשבה נעימה, שובה-הלב. אבל...

אבל הנה קמים טובי הנוצר האמריקאי, ומתעקשים
להזכיר לעצמם שהתרבות האמריקאית כולה קמה על קרקע
שנשטפה בדמם של מיליוני חפים-מפשע. אחרי מיבצע
של רצח-עם שמעטים כדוגמתו אירעו בהיסטוריה האנושית.
מה עוללו האמריקאים לאדומי-העור? האם לא רצחו
מיליונים, גברים נשים וטף, במיבצע-השמדה יומיים של
חיל-הפרשים? האם לא המציאו המתחלים הלבנים את
המיינגו הנתעב לקרקק את קורבנותיהם. כדי לספור את
גיויותיהם ולגבות עבורן פרס (מינהג שאת מקורו הם ייחסו
לאחר-מכן, ברישעות כפולה ומכופלת, לאינדיאנים עצמם?)
לא, אין זו ארץ לעם בעל נשמה יהודית!

אם כן, אולי נעבור לאירופה? אחרי הכל, שם עמדה
עריסת הצינונות. שם צמחה הדת היהודית בדורות האחר-
ונים. אירופה התרבותית, אירופה המעודנת, היבשת ש-
יצרה את ערכי התרבות המערבית, הרציונלית, ההגיונית.
אולי נרביק, פשוט, את ארצנו אל הקצה
הדרומית-מערבית של היבשת, רחוק ככך
האפשר מתל-אל-זועתר האיומה?

מה יש שם? ספרד!
ספרד! חלילה! הרי שם אירעה, לפני דור אחד
בילבד, מילחמת-האזרחים הנוראה ביותר של העת החדשה.
מילחמה שלעומתה מחוירות אף זוועות לבנון!
מה לא עוללו הספרדים איש לרעהו? בכפרים שנכבשו
בידי צד זה או אחר הועמדו כל הגברים אל הקיר, יחד עם
הזקנים והנערים, ונקצרו בצורות של מיקלעים. גדולי
הסופרים והמשוררים נטבחו יחד עם אחרוני האביונים.
גורל הנשים לא שפר עליהן יותר.
כאשר התעוררה הארץ מאוהגיה זו שר
יצרים מסוממים, שארבה שיוש שנים נר-
אות, היו טמונים בארמתה יותר ממיליון קורי
כנות חפים-מפשע. ספרד כוזה היתה תל-אל-
זועתר גדולה אחת.

ומעל לשדה-הקטל ריחפו מילים כמו "גאווה" ו-"כבוד"
— מילים אשר רבים סבורים, משום-מה, שהן ספרדיות
מובהקות.

לא, אין מקומנו בנוף ההוא. עלינו להעתיק את
מבטנו צפונה, אל לב התרבות האירופית. שם נמצא את
המקום המתאים, כדי לשכן בו את ארצנו.
ואכן — הנה התשובה.

בלב אירופה יש עם אחד, שזכה במרוצת-הדורות בתר-
אר "עם הגיגה-העיונית והמשוררים".
העם הגרמני.
הוא עם הומאני באמת. מתוך עם זה יצא האיש
שכתב את הספר המונומנטאלי על ביקורת
(המשך בעמוד 28)

אומנם, שוב מזהיר יזוהר את עצמו ש"אין כל זה
חינוש ערבי ולא קראופי מיוחד להם, אבל הוא

„תחילה לירות - אחרי כך לשאול!“

זוהי, כנראה, סיסמתה החדשה של

המישטרה שקורבנה בן ה־16

נורה ב־4 בבוקר בצפון תל־אביב

יוסף אלפמן, את אקדה השרות שלו, ופתח באש על הנער הנימלט.

לדברי אלפמן הוא ירה שתי יריות באוויר, אולם אין לכך כל עדות מסייעת. מה שברור הוא שאחד הכדורים, בין אם זה היה הראשון או השלישי, נורה ישר לראשו של שלמה. מול הבית מיספר 238 ברחוב בן יהודה בתל־אביב, אליו הגיע שלמה ב־מונסתו, הוא נפל מתבוסס בדמו.

הפרשה כולה החלה כאשר שני בלשים לבושים אורחית מהיחידה המרכזית החליטו להפסיק את תצפיתם, שהעלתה חרס, על בית חשוד בצפון תל־אביב, ופנו לעבר מטה המישטרה ברחוב דיזנגוף. מצב רוחם של שני הבלשים היה בשפל. הם ידעו כי מפקדיהם אינם אוהבים שהם חוזרים ב־ידיים ריקות.

בדרכם בגל לעבר המטה הבחינו ב־

הקורבן בן ה־16 שלמה בן־שלום היה בן יחיד להוריו, נער התפ־נוקם של שלושת אחיותיו. בתמונה הוא נראה עם אחת האחיות שלו. התצלום המישפחתי מהשנה הזאת, צולם בפארק הגדול של אשקלון.

הם יורדים גם

על נסיבות המיקרה קיימות שלוש גירסאות. האחת של המישטרה המנסה בכל כוחה להגן על שוטריה, אפילו אם הם רצחו בדם קר. השנייה היא של חברו של שלמה, משה מצליח, אשר היה איתו באותו ערב בתל־אביב. והשלישית היא של בעלי חנות מוצרי החשמל שממנה, לפי טענת ה־

צעיר, צמוק גזו ושחרחר, המהלך יתף בצומת הרחובות ז'בוטינסקי ודיזנגוף. הם ניגשו אל הצעיר ואחד מהם דרש מהצעיר, מבלי שהודעה קודם לכן, לתת לו את שקית הניילון אותה החזיק בידו.

שלמה, בן אשדוד, ששמע סיפורים על הפעילות הלילית של גנבי ושוודדי העיר

של המחבל ידעה המישטרה לתרץ: „הוא דיבר עברית לא טובה והיה שחור, אז חשבנו שהוא מחבל.“

באותה עת ידעה המישטרה מה שלא ידעו בני משפחתו של שלמה בן־שלום: ש־שעותיו ספורות. הכדור המישטרי חדר למחוו ולא הותיר תיקוה רבה לחייו. מי־

הודעת המישטרה שפורסמה לפני שבועיים לא עוררה כל תשומת לב מיוחדת. „צעיר החשוד כמחבל נורה על־ידי בלשי היחידה המרכזית. לאחר שסירב להישמע להוראתם לעצור, הצעיר מחוסר ההכרה הובל לבית־החולים.“ זו היתה לשון ההודעה הראשונה של מישטרת מחוז תל־אביב.

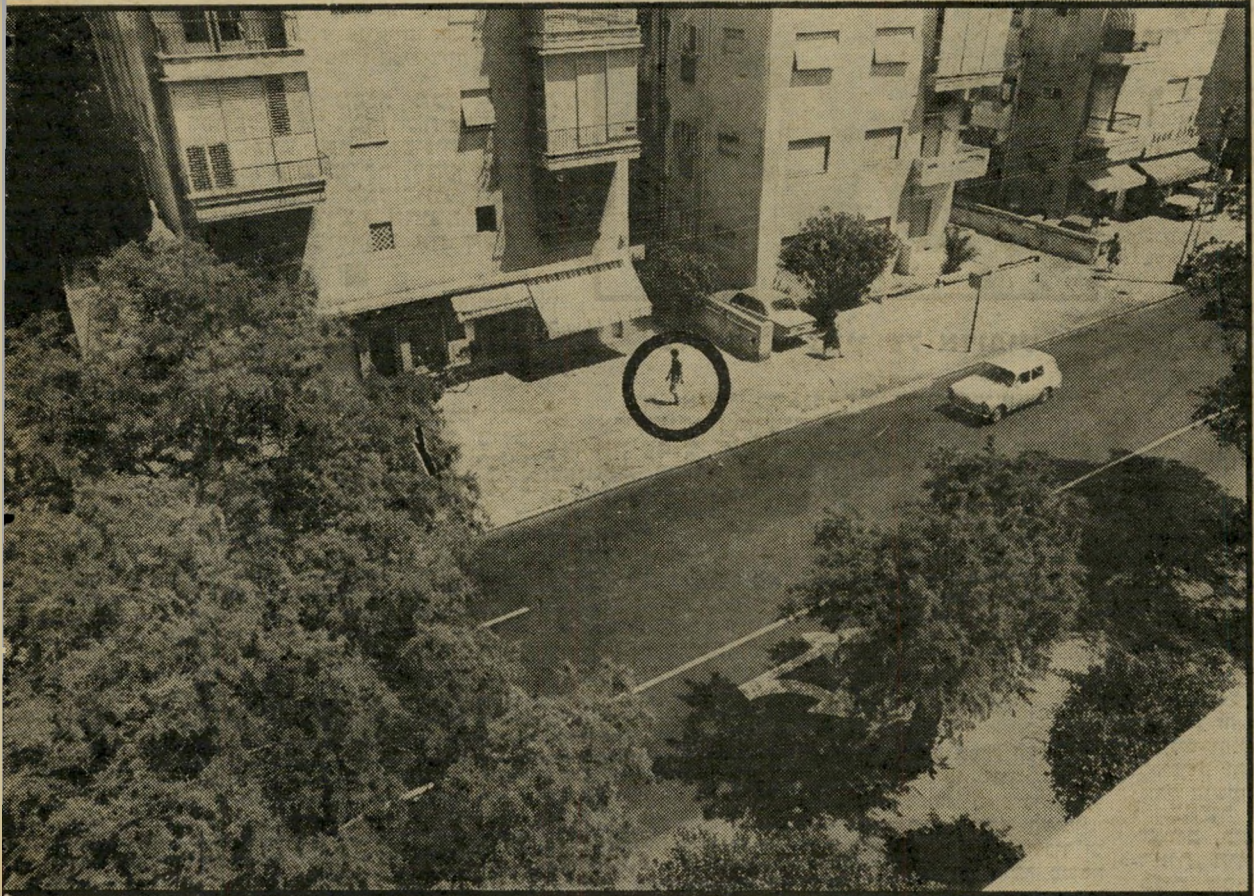
כעבור ימים אחדים, כשהצעיר היה עדיין מחוסר הכרה, נמסרה הודעה אחרת. לדברי

מאח

מרסל זוהר

המישטרה, הצעיר הכלתי מזוהה שנורה, חשוד בפריצה לחנות ובגניבת רשמקול שנמצא בשקית הניילון, שאותה החזיק בידו כאשר נורה.

כאשר החמיר מצבו של הצעיר השוכב בבית־החולים, וכאשר מישפחת אליהו בן־שלום, פועל בניין מאשדוד, התלוננה על העדרות בנם שלמה, וזיהתה אותו כי פצוע מבית־החולים, השתכללה גירסת ה־מישטרה. דובריה יכלו כבר להצביע על חנות מוצרי החשמל בתל־אביב שממנה נגנב הרשמקול. גם את הגירסה הראשונה

בן ה־16, שלמה בן־שלום, הוא נחשד תחילה כמחבל, ורק אחר־כך טענה המישטרה שבזיון היה רשמקול גנוב. העיגול השחור מסמן את המקום המדויק שבו נפל הנער, אחרי מירודף ברחובות צפון העיר.

מעגל המוות בשעה ארבע וחצי לפנות בוקר, ליד הבית מס. 238, ברחוב בן־יהודה בתל־אביב, נורה למוות על־ידי שוטרי מהיחידה המרכזית הנער

מישטרה, גנב שלמה את הרשמקול. המישטרה טוענת כי באותו לילה גנב שלמה מחנות מוצרי החשמל השייכת ליוסף טווינה, הנמצאת ברחוב לבונטין 12 ליד התחנה המרכזית בתל־אביב. רשמקול מ־תוצרת נשיונאל, טווינה עצמו לא היה מוכן לאשר זאת באוני כתב העולם הזה וטען כי „יכול להיות שזה המכשיר ש־ניגנב ממנו, אבל אני לא בטוח.“ גם מנהל

הגדולה תל־אביב ניבהל. כפי הנראה הוא היה בטוח שעומדים לשדוד ממנו את רשמי־הקול שלו. הוא החל לברוח.

לשני הבלשים היה ברור כי לפנייהם ההזדמנות הגדולה לחזור לבסיסים כשבידם הצלחה, קטנה אומנם, אך בכל־זאת הצל־חה. לאחר התצפית הבלתי־מוצלחת שלהם הם היו זקוקים לה. הם החלו לדלוק אחרי. חוד כדי רדיפה שלף אחד מהם, רס"ש

טרת מחוז תל־אביב ידעה כי תצטרך ל־הרבה יותר מהתירוצים המגומגמים הרג־לים שלה כדי להסביר לציבור את מותו של נער בן 16, והחלה לבנות מסכת של שקרים והטעיה עוד לפני שהוא ניפטר.

ואמנם באמצע השבוע שעבר ניפטר שלמה בן־שלום. אחרי עשרה ימים בהם נילחם על חייו בבית החולים איכילוב, פסק ליבו מלפעול.

החברה אירית, עולה מרוסיה, חברתו של שלמה, נפ־דה ממנו בפעם האחרונה בבית הקברות באשדוד ביום השישי בשבוע שעבר.

המכירות של טווינה, צעיר העונה לשם אריה, לא היה מוכן לאשר כי המכשיר אותו הציגה המיטרה הוא המכשיר שניגנב מהחנות.

לינת-לילה

בגן ציבורי

עומת אלה עומדת הגירסה של משה מצליח בן ה-17, חברו של שלמה. סיפר השבוע משה: "עם סיום הלימודים החלטנו שלמה ואני לעשות טיול בצפון הארץ. אספנו כסף, עבדנו במיטות פרחים וב עבודות אחרות ונסענו לטבריה. היכן שר אביו של שלמה שירת במילואים. לא הצלחנו לאתר את היחידה של אבא של שלמה, בלינו קצת בכינת והתחלנו לחזור הביתה, לאשדוד."

כשהגענו לתל-אביב הלכנו דבר ראשון לסרט, בקולנוע אופיר. אחרי הסרט הסתר בכנו עוד קצת בעיר והגענו לגן צ'ארלס קלור, בדרך ליפו. החלטנו לישון בגן עד הבוקר ולמחרת להמשיך לאשדוד. חילקנו את הלילה בינינו לשמירה. כאשר אני התעוררתי שלמה לא היה לידו."

האם מתייכחת

מלכה בן-שלום, אמו של הנער שנרצח עלידי המיטרה בן צפון תל-אביב, קיבלה את הידיעה שהוא נפצע בתמונה היא נראית בבית הקברות עם קרובה. אנוש 24 שעות אחרי שנפגע.

ויבבתם של שלושת אחיותיו של שלמה פרושם אחד: מיטרה ישראלית שכולה והרוסה.

חופשה אחרי

המוות

אין ספק שאילו היו שני בלשי המדור המרכזי רוצים, היו מצליחים לעצור את שלמה, גם כשאקדחם נשאר בנרתיק. הבלשים המאומנים בוודאי יכולים להשיג בריצה נער בן 16, בעיקר כשדובר מחוז תל-אביב מודה כי היריה נעשתה ממרחק של 20 מטר בלבד. מרחק אותו קל לצמצם במאמץ קטן מצד השוטרים הרודפים.

בנועריים

טיים של בלשי המדור ממשיכים לחגוג. מפקד המחוז ניצב דויד עופר מכנה את אנשי היחידה: "הבנים שלי". כל הצלחה הנרשמת לזכות היחידה, בין היא הצלחה אמיתית ובין שהיא של יחסי-ציבור, וזכה לחגובה מיידית שלו. הוא מופיע במשרדי היחידה או מזמין את בלשיה ללשכתו לי שתיית קוניאק.

מערכת יחסים זו הביאה לכך ששוטרי היחידה יודעים כי אסור להם לחזור למטה שלהם ללא תוצאות. מעקב שנכשל, תצפית שלא מעלה דבר, חקירה המגיעה למבוי סתום פירושה: לעג מצד חבריהם, מבט זועף של עופר.

התוצאה היחידה שאליה מוביל מצב זה, היא רציחתו של שלמה בן-שלום. שלמה היה תלמיד הכיתה השישית בבית הספר המקיף באשדוד. דמותם של חבריו לכיתה, אשר באו עם זר פרחים ענקי להלווייתו, הייתה צריכה להדיר את שנתם של רס"ש אלפמן, ניצב עופר ושל כל אחראי נוסף לרצח בדם קר בחובות תל-אביב. זעקות הכאב של אמו, בכיו של אביו,

אם החליט מיטרת תל-אביב לחקור את הפרשה ברצינות, ואם היא תהיה מסוגלת לכך יהכן ויתגלה איוו מהגירסאות נכונה. אז גם אולי יתברר אם שלמה אמנם פרץ לחנות וגנב את הרשמקול, או שזה היה הרשמקול הפרטי שלו. לדברי מיטרתו של שלמה היה ברשותו רשמקול, שאותו הוא רכש בכסף שהרוויח ובכסף שהשלימו לו הוריו.

אולם גם אם יתברר ששלמה אכן גנב את הרשמקול, ושאינו זו המצאה משטרית כדי להצדיק את הרצח, גם אז נישארת השאלה: עד היכן עוד תידרדר מיטרת תל-אביב במאמצייה להציג בפני הציבור הצלחות מדומות בכל מחיר?

אין ספק כי איבוד העשתונות של הי מיטרה, המרשה לעצמה לירות בנערים עוברי-אורח מבלי שהם עברו עבירה הי מצדיקה פתיחה באש. הוא תוצאה ההי דרדרות הפוקדת עתה את המיטרה בארץ בכלל ואת מיטרת מחוז תל-אביב בפרט.

הירות לעבר אורחים, נשים וילדים שי החלו בגדה המערבית עברו לכפרים הי ערביים שבתחומי הקו הירוק, הגיעו גם לרחוב דיזנגוף בתל-אביב.

כדי להבין כיצד מעו שוטר לפתוח באש על נער בן 16 יש להבין את הקורה בתוככי מיטרת תל-אביב. יחידת הווקרה של מפקד המחוז, ניצב דויד עופר, היא היחידה המרכזית, אשר נקראת כפי אנשי העולם התחתון הבולשת, או המדור, על שם שמה הקודם של היחידה: המדור המרכזי.

כדי להגיע להשיגים ביחידה זו, אישר עופר גיוס כוח אדם בלתי מוגבל.

כך אירע שלצד בלשים מצויינים, אנשי מיקצוע מעולים, התגייסו ליחידה המרכזית טיפוסים אפלים, אנשי שרירים, בריינים בעלי עבר פלילי, טיפוסים אלימים ופרימיטיביים אשר רק בזכות המיקרה ובזכותו של עופר הם נושאים את תג המיטרה. לולא היו מתגייסים למיטרה, ייתכן מאד שהם היו נתקלים בה בעברו הי שני של המיתרס — כאנשי העולם התחתון.

מיטב השערוריות של מיטרת מחוז תל-אביב היו דווקא ביחידה המרכזית, שוטרים שהתגלו כסרסורי זוגות, ספקי סמים, גנבים ומועלים הם כולם אנשי היחידה המרכזית.

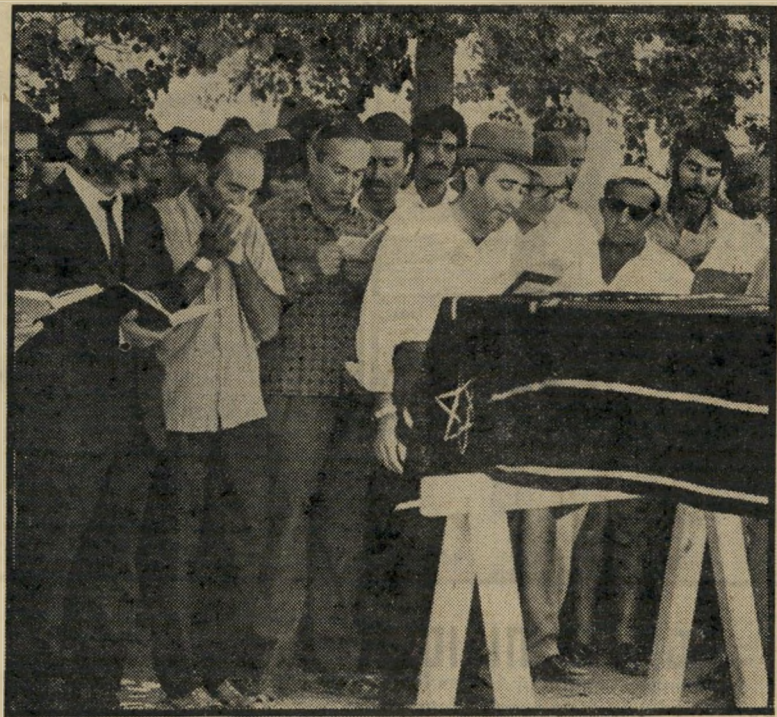
קוניאק

למצליחים

אחד הסממנים האופייניים ביותר של בלשי יחידה זו הוא האלימות. אין כמעט עציר המובא לבית-מישפט על ידי בלשי היחידה, לשם הארכת מעצר, שלא ניכרים בו סימני אלימות אכזריים ברורים, מרבית השופטים מעדיפים להתעלם מתלונות הי עצירים על מכות ועינויים, והיצרים הסדיס-

החברים אבליים

(בתצלום משמאל) חבריו של שלמה בבית-הספר המקיף א' מאשדוד, מורים, מורות, ונערים שהיו חבריו מהשכונה, הביעו את הזדהותם עם זיכרו של נער שנרצח עלידי המיטרה. קהל רב של תושבי אשדוד, מכריו של הנער, השתתפו בטכס ההשכבה בבית הקברות. למטה: אליהו בן-שלום, אביו של הקורבן, בוכה לתוך מיטפתו ליד הארון של בנו.

אך לאלפמן היה נוח הרבה יותר לשלוף אקדח ולפתוח באש. הדם לא היה דמו שלו. קל היה לו ולמפקדיו להצדיק זאת אחר כך במסכת שקרים, גם אם היא באה על השבון וזכרו של קורבנם.

בכל מדינה אחרת היה האחראי על אלפמן מגיש את התפטרותו. אולם דויד עופר התר ייחס לכל העניין כאילו הוא לא נוגע אליו כלל. הוא לא קילקל לעצמו את תוכניותיו ויצא לחופשה, שאותה תיכנן לפני הרצח.

אך האשמה היא לא באלפמן ולא בעופר. המערכת המיטרתית פשטה מזמן את הרגל. לעופר יש דוגמה מנחה של מפקדו, מפכ"ל המיטרה רבי-ניצב שאול רווליו, אשר גם הוא נוהג לאבד את עשתונותיו בכל פעם שהוא ניצב מול מצבי לחץ. יש לו גם את הדוגמא של שר המיטרה שלמה הילל שמומן פסק להתעניין במה שקורה במיטרה, שעליה הוא אחראי. בסוף השבוע עדיין עבדו שני השוטרים שהיו מעורבים במיקרה.

עד שלא יעשה ניקוי ראש כללי כי מיטרה, ימשיכו מפקדיה לחפות על הי השתוללות, ויוסיפו שוטריה להשתולל. שלמה בן-שלום לא היה הקורבן האחרון.

המתשלה חולמת -

באותה החלטה נקבע עוד כי "במועד קרוב, שייקבע עלידי הממשלה, יעבור הגרעין מקדום..."

הוויכוח, אם אומנם מסייע משרד הביטחון חוץ למתנחלי קדום להפוך ליישוב קבע, היה עקר מהסיבה הפשוטה, שאם חרצה הממשלה בכך או לא חרצה, קדום היא כבר ליום ישובי קבע.

היה זה רק אופייני לממשלה, שהוויכוח בה התעורר בעקבות כתבה על קדום בי שידור ישראלי, איש מהשרים המתווכחים לא טרח לבקר במקום ולראות את העובי דות כמו עיניו. בשלושת החודשים האחרונים לא ביקר אפילו שר אחד בקדום, כל המידע המצוי בידי שרי הממשלה הוא מיד שנייה, רצוף טעויות ושיבושים. אילו, במקום להתרוצץ מפסטיבל אחד לשני, היו שרי הממשלה מטרילים את עצמם להגיע עד לקדום הרחוקה (הנמ"צאת במרחק 50 ק"מ מתל-אביב) הם היו מופתעים לגלות כי קדום אינה עוד התינחלות ארעית הניתנת להתקפלות מהירה ולהעברה למקום אחר, כפי שהיא קיימת בדימונם. זהו כבר ישובי קבע, שוקק חיים הנמצא בתנופת פיתוח ובניין, בסיוע ממ-שלתו וללא סיוע כזה.

יש מחלוקת חמורה סביב השאלה, אם יש להשאיר את קדום במקומה או לסלקה. אבל אין כל ויכוח בשאלה שאם וכאשר תרצה הממשלה ותוכל להחליט על פנייה של קדום — תהיה זו משימה בלתי אפשרית כמעט. כי בעוד הממשלה מתלבטת והולמת ובורחת מהכרעות, לר-בשת קדום יותר ויותר פנים של ישובי קבע, עם מיבנים בעלי יסודות, עם תשתית של ישוב בהשקעה של מיליונים רבים, עם עצים נטועים וגינות נוי, עם מיחנני שעשועים לילדים ואפילו מיקווה לטהרה.

מי שסבור שניתן יהיה לסלק בהוראת ממשלה ישוב כזה, כשם שניתן להוריד ממקומה התנחלות פרטיזאנית באוהלים או במיבנים ניגוריים, חי בעולם של אשליות

תנופת פיתוח ובניין

הפערה בממשלה סביב השאלה, אם יש בהקמת הספכה לצורכי מיפעל המתכת בקדום, ובהבטחת משרד הביטחון לספק לו עבודה, משום הפרת החלטות ממשלה קודמות, היא מגוחכת. הסככה עצמה, שגיבתה מכספי המתנחלים וה-מכונה בניהם בלעג מפ"ם (מיפעלי-מתכת) סניף קדום, עדיין עומדת ריקה ושוממה.

אלפי ל"י מתקציב משרד הביטחון, קבלו החשמה אף החליף באחרונה את כל צנרת חוטי החשמל שחיברו בצורה זמנית את המיבנים בקדום, למיתקנים חדישים ואמינים יותר. ברקע נראים קירות הצריפים החדשים המוקמים והולכים עלידי המתנחלים בקדום, נוסף לקראוואנים ולמיבנים האחרים הניצבים במקום.

יותר עמל - יותר חשמל!

פועלים של קב"ל פוטי מרמת-גן, העובד עבור משרד הביטחון, בשיתוף פעולה עם מתנדבים ומתנחלים מקדום, נושאים עמודי חשמל עבור רשת תאורת הגדר המוקמת בימים אלה בקדום, בהשקעה של מאות

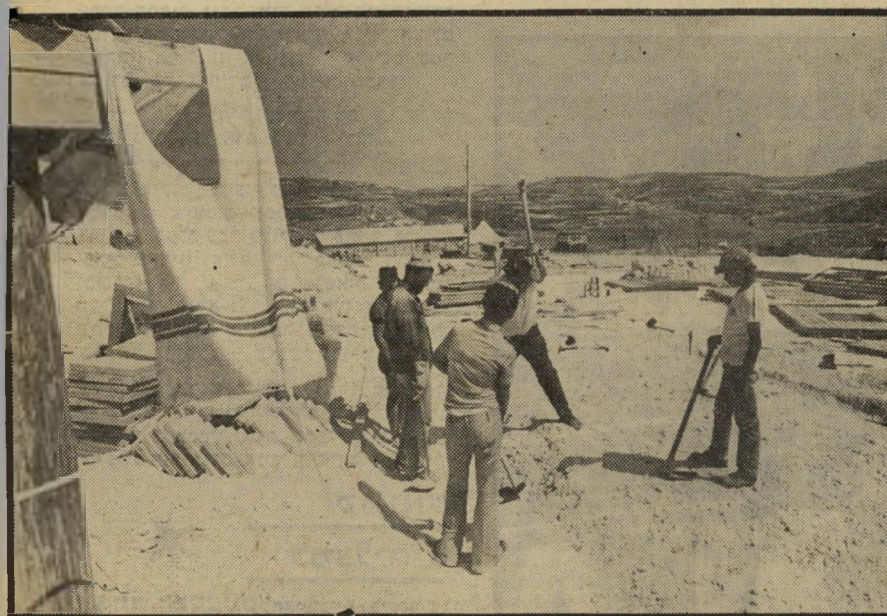
קבלת החלטה כלשהיא לכאן או לכאן, אבל היה בו כדי להמחיש עובדות יסודיות אחת: שרי הממשלה, כמעט כולם ללא יוצא מן הכלל, אינם יודעים על מה הם מתווכחים ובמה הם שחים.

9 ב' במאי, לפני שלושה חודשים, קיבלה הממשלה החלטה בשאלת קדום האומרת, בין השאר, כי לא ייעשה בקדום דבר העשוי להפוך את המקום לישובי קבע.

קה הפעם שאילתה של שרי-הבריאות ויקי טור שם-טוב, הוא התמרמר על כך כי למרות החלטה הממשלתית שלא להכיר בקדום כבישובי קבע, ממשיכים מתנחלי קדום להינות מסיוע ממשלתי, ומשרד הביטחון אף סייע בידם להקים מיפעל במקום כדי לספק תעסוקה למתנחלים. הוויכוח היה אומנם מר ותקיף, כרגיל הוא הסתיים בלא כלום ובהשתמטות מ-

במשך המערה משעתיים בשבוע שעבר, עסקה ממשלת ישראל בפעם נוספת, בלהט רב, בוויכוח סביב התנחלות גרעין אלון-מורה בקדום. במהלך הוויכוח, בו נטלו חלק כמעט כל השרים, נשמעו חילופי דברים חריפים, האשמות הדדיות וטונים גבוהים.

את העילה להתפרצותו המחודשת של העימות הפנים-ממשלתי בנושא קדום, סיפ-

יסודות חדשים מתנדבים הזורמים להתנחלות קדום יומיים, באופן פרטי ומאורגן, מטייעים למתנחלים בעבודות-בינוי ובהרחבת התנחלות. בתמונה: מתנדבים חופרים יסודות לשטח שעליו יקמו מיבני עץ שימשו מיתקנים ציבוריים, כמו חנות-מכולת-מירפאה לאישי המקום.

המיפעל הביטחוני בקדום, אשר סביבו רגשה הממשלה בשבוע שעבר, אינו אלא סככה גדולה שבתוכה הותקנו שלוש מכונות לעיבוד מתכת, בניגוד למה שפורסם. הוקמה הסככה, שבנייתה עלתה כחצי-מיליון ל"י, בכספי המתנחלים ותומכיהם ועדיין אין עובדים בה.

שלוש-ארבע מכונות לעיבוד מתכות אומנם ניצבות בה, אבל הן שימשו עד כה רק לייצור קונסטרוקציות מתכת למיבני-קבע אחרים ההולכים ומוקמים בקדום.

המיבנה הגדול ביותר הולך ומוקם בקדום הוא חדרי-האוכל הענק, בהשקעה של חצי מיליון ל"י, שימש גם לבית-כנסת ולמיטבה, במקום סככת חדרי-האוכל בה סועדים המתנחלים עתה. אבל זה אינו המיבנה היחיד. מיתקן אסבסט אחר מיועד להקמת מיקווה. בית-הספר המקומי והישיבה הקטנה שוכנים אומנם במיבנים צרים, אבל יציבים.

הטענה כאילו מתגוררים מתנחלי קדום בקארוואנים, היא מטעה מיסודה. שכן השם קארוואן יוצר אסוציאציה של מיבנה-ניגודי ממקומו. הקארוואנים שקיבלו מתנחלי קדום מהממשלה מכונים אומנם כך, אבל הם מיבנים שונים, כבדים ומסורבלים. כאשר הם מחוברים לרשת-החשמל ולצנרת נורות הביוב, כשרכלי עפר סלולות מקשרות ביניהם. כאשר מסביבם פורחות גינות נוי ונשתלים עצים, הם חדלים להיות משהו זמני.

כיום חיים בקדום 170 מתנחלים, מהם 70 ילדים. אולם המצבה כוללת גם מתנחלי בים, הזורמים למקום ללא הרף, מסייעים למתנחלים בהרחבת הישוב ובביטוסו. ברצם ימים אלה הולכת ומוקמת בקדום

וקדום מתקדמת!

למצב שבו תקבל החלטה לפנות את קדום, עיניו. „אני לא מאמין שאי-פעם תתקבל החלטה כזאת.“ הוא אומר, „ואם היא תתקבל — פשוט לא נקבל אותה. אין לה תוקף מוסרי. בדיוק כמו שהממשלה היתה מחליטה היום על הפסקת-העליה למדינה. זה לא תופס. נועיק את כל מי שצריך להזעיק והממשלה תבין מהר מאוד שהיא לא יכולה לעשות את זה.“

או מה כל הוויכוחים האלה בממשלה סביב קדום? „הם פשוט לא יודעים מה הם מדברים!“ קובע קצובר בכיטחון. במקרה זה הצדק הוא איתו. האיוולת הגדולה היתה טמונה בכניעת הממשלה למתנחלים בשעתו, כאשר איפשרה להם להתיישב „זמנית“ בקדום. עכשיו, עם כל יום נוסף, מתבססים המתנחלים יותר, והיה קשה יותר להזיזם. הברירה העומדת בפני הממשלה עכשיו היא: להסתכן במיבצע רבתי של הזזה, שיגרור למשבר פוליטי גדול, או להשלים עם היישוב שיגרור בכייה לדורות והמהווה מצבה חיה לאי-פוטנציה של הממשלה.

בילדותי בפתח-תיקווה, הייתי נוסע לביתי בקו 80 של דן. עכשיו אני נוסע לקדום בקו 81.“

קצובר, 30, נשוי ואב לשלושה, היה מראשי גושי-אמונים ומהמתנחלים הראשונים בקריית-ארבע. הוא אינו מעלה כלל בדעתו אפשרות שהממשלה תקבל החלטה לסלק את התנחלות קדום: „אנחנו חיים עכשיו בקדום במיטגרת שיתופית. אבל זה בניגול התנאים הנוכחיים. אנחנו לא מתכוונים להקים כאן עוד קיבוץ. מה שהולך להיות כאן זאת התישבות עירונית.“

„אני יודע שזה נשמע כמו חזון לאחר-הימים“, אומר בני קצובר, „אבל סיבוב אחד של חזון כזה כבר עברתי בחיי. זה גם מה שאמרו עלינו כשבאנו להתנחל בקריית-ארבע. עכשיו יש שם עיר. חזון אחד כזה כבר התמשש בחיי. עכשיו מתמשש השני. שלוש שנים היינו בגרעין שהיה מנסה להתנחל שוב ושוב, וכולם היו אומרים לנו: זה לא יצליח. הפעם זה לא יעבוד. והנה, זה כן הצליח.“

כאשר שואלים את קצובר מה יקרה אם לבסוף אומנם תאוור הממשלה אומץ ותגיע

מראה מתוך הקארוואן
 בני קצובר (במרכז), מזכיר הפנים של התנחלות אלון-מורה, מתארח בקארוואן של מישפחת זימן. שהפכה שטח מגורים של 24 מ"ר למישכן-קבע מסוג דר, השופע הרגשתי-בית. שושנה ואפרים זימן מגבעתיים, היא מרצה והוא מהנדס וקצין-קבע לשעבר, הצטרפו להתנחלות לפני ארבעה חודשים. בתמונה למעלה: כמה מילדי קדום.

שכונת צריפים חדשה, המיועדת למיבני ציבור ובתוכה חנות-מכולת שתאפשר למתנחלים לרכוש מיצרנים במקום. קבלן-חשמל פרטי עוסק עתה, מטעם משרד-הביטחון, בהקמת תאורת-גדר משוכללת מסביב לישוב ובהחלפת כל רשת ההשמל הארעית, שהותקנה תחילה לקארוואנים, ברשת קבע יקרה.

הניסיונות להציג את המתנחלים של גרעין אלון-מורה כמפגנים פוליטיים, שר עלו למקום רק כדי לנגח את הממשלה, כשבעצם הם שומרים עדיין על דירותיהם העירוניות ועל מקומות-התעסקה העירוניים שלהם כבסיס העורפי אליו הם מתכוונים לחזור, גם הם אינם תואמים את המציאות. עד כה, למרות תנאי המחיה הקשים במקום, לא עזב אפילו מתנחל אחד את קדום, להוציא תמהוני אחד, ידידו של אלי אביב, שניסה להצטרף לישוב, לעומת זאת זורמים לקדום מת-יישבים חדשים בקצב של ארבע מישפחות אחדות.

אלה אינם הרפתקנים וגם לא הצעקנים המתבלטים בהפגנות גוש אמונים. מדובר במישפחות מבוססות של אנשים רציניים בשנות השלושים במוצאם לחייהם, בעלי

רשת של ביוב
 התשתית שהקים משרד-הביטחון עבור מתנחלי אלון-מורה בקדום, כללה גם רשת-ביוב שאליה מחוברים כל הקארוואנים. עתה מרחיבים את רשת הביוב גם לעבר המיבנים החדשים המוקמים והולכים במקום, כשכל הסימנים מעידים על כך שקדום עומדת להפוך התישבות קבע.

המלך מת!

האהבה הגדולה: אוכל טוב והרבה

קובה זילבר'נג בוועדונו „צברה" בסבי

האהבה השניה: אשתו הצעירה ריימונד

“ז'ה הווקא סימלי, שקובה מת בערב תישעה-באב. הוא לא יכול היה לסבול לילה אחד בלי מופעי-בידור. בערב תישעה-באב אין בין כה וכה הופי עות, כך שקובה לא קילקל לידידיו אפילו ערב אחד” זאת אמר אחד ממאות האנשים הבאים לנחם את ריימונד. אלמנתו הצעירה והנאה של מלך חייה-לילה של תל-אביב, קובה זילבר'נג, שנפטר בשבוע שעבר. האווירה בדירה המתודרת והמצועצעת ברהוב בוגרשוב בתל-אביב אינה, כשל בית שבו יושבים, שיבעה” ריימונד וידידיו של קובה יודעים, שהוא לא היה רוצה לראותם כוכים ועצובים — להיפך, הוא היה רוצה שהם יתנהגו בדיוק כפי שהם מתנהגים עתה. בעל-מיטתה תל-אביבי דור אג להביא מדי לילה ארוחות-מלכים מר כנות, המוגשות בחן ובפאר. ריימונד ואחיו תה מציעות וויסקי עם קרח לבאים לנחם. הסיפורים על קובה גורמים להתפרצויות של צחוק מבעד למסך העצב. „אני לא יכולה להאמין שהוא מת. הנה, הוא באמת לא מת, אנחנו מתנהגים כאילו קובה היה כאן, מתאבל על עצמו איתנו” אומרת ריימונד.

יעקוב זילבר'נג, שאיש לא קרא לו יעקוב, רק קובה, נולד לפני 55 שנה בפולין. כבן ראשון אחרי ארבע בנות. שימחת הוריו על שזכו בכך זכר, לא ידעה

חיי הלילה של

תל-אביב

מתו מזמן -

השבוע

מת גם מלך

חיי לילה

עם כוכבת הסידרה „משפחה שכזאת“

מתו הטבעית : מוקף חתיכות עולמיות

גבול. מרוב אושר הזמין אביו עבור בנו
התינוק עריסה עשויה זהב טהור.

קירקס מיוחד

בבאר-שבע

ריטה ז' היא, כנראה שקבעה את גו
ע רלו של קובה למשך כל חייו. הוא אהב
את כל תענוגות החיים: הרבה, גדול ו
מפואר. לארץ הוא הגיע כחייל בצבא
אנדרוס, שממנו ערק כאן. הוא החל בעסי
קים שונים, והיה אף שותף של פומרנץ
המפורסם. בחנות לנעליים.

אולם בעוד פומרנץ המשיך לעסוק ב
נעליים, היה מי שהציע לקובה לפתוח
מיוזנון עבור מאות הפועלים שעסקו. ב
תחילת שנות החמישים, בפריצת וסלילת
הדרך לסדום. קובה עשה שם כסף רב,
ובכסף זה קנה את קפה כסית המפורסם
בבאר-שבע, הפך אותו המוסד המוכר ביותר
בדרום הארץ.

באחת מנסיעותיו לתל-אביב, כאשר היה
בעל כסית, הוא נכנס להופעה בזירה הטרון.
הקירקס שהיה אז ברמת-גן. קובה, שכבר
או היה בעל כרס אדירה וקרחת עצומה
לא פחות, התאהב באחת הלהטוטניות של
(המשך בעמוד 28)

עם האשה הגבר : הקוקסינל המקורי

ת, מאריה וינסנט

הקירקס. בדרך החיזורים המיוחדת לו, שאותה מכירות נעזרות ונשים רבות בתל-אביב, החל קובה לנסות לכבוש את הלהטור טניס. הוא שלח לו זרייפרחים ענקיים, הזמין אותה לארוחות-ערב מפוארות וקנה לה מתנות יקרות. אולם הלהטוטנית לא נכנעה לו בקלות.

קובה החליט להביס אותה בדרך מקורית ויקרה. הוא רכש את הצגות הקירקס, והוריד את הקירקס כולו לבאר-שבע. באר-שבע היתה באותה תקופה עיירה נידחת, שבה אפשר היה למכור לכל היותר חמישה כרטיסים למופע של קירקס. לקובה לא היה איכפת. הוא היה יושב באולם הגדול והריק, כצופה יחידי בהצגה שנערכה לכבודו ור-שעתה לו בממון רב. מחיאות-כפיים היה מעניק רק להטוטנית, שבה החליט כי הוא מאוהב. לבסוף היא נכנעה לו.

אולם באר-שבע נעשתה קטנה על קובה, והוא החליט לכבוש את העיר הגדולה תל-אביב. תחילה עבד כבארמן במועדוני-לילה שונים, עד שהקים את מועדון-הלילה האמיתי היחידי שהיה לתל-אביב אי פעם, מועדון צברה ברחוב הירקון, ליד השגריר רות האמריקאית.

לצברה הביא קובה את מיטב אמני העולם. הזמרת הצרפתיה ז'וסלין ז'וסיה, שהיתה אז במלוא זוהרה; הלן שפריר, כאשר שרייה היו בראש מיצעדי-הפיוזונים; אדי קאלברט, כאשר לא היה לו עדיין

לבעליו את כל הציוד והריהוט הקירקס. מייד אחר-כך הוא פתח את מועדון צברה השני שלו, ברחוב הירקון בתל-אביב. היה זה מועדון קלאסי של כיכר הרבט סמואל, עם מארחות, אנשי או"ם ועולם-תחתון. אולם למרות שקובה הכיר היטב סיגנון זה של חיי-הלילה, צברה השנייה לא היתה די טובה ודי מפוארת בשבילו.

הוא גילה כי אטום בר, אחד המועדונים בתל-אביב, בקרן הרחוב ברייהודה ו'בו' טינסקי, פנוי להשכרה. קובה שכר אותו, השקיע עשרות אלפי לירות באדריכלות פנים ופתח את אחת המיסעדות הטובות שהיו אי פעם בתל-אביב: מיינן חממעט עסטן. "האוכל של אמא" מיסעדה יהודית בעלת גוון קולינארי צרפתי.

היתה זו הצלחה גדולה של קובה ושל ריימונד, צעירה ממוצא מרוקאי שעימה התחתן לפני 13 שנה, ושתייה צעירה ממנו בתצרייבל שנים. אולם מסי-ההכנסה המשיך ללחוץ על קובה לשלם את חובו, וריב עם בעל-הבית שבו שכנה המיסעדה הביאו לסגור אותה.

כל אותה עת הוא המשיך לעסוק באמרי-גנות. הוא אהב את המתח שמיקצוע זה טומן בחובו: האם הצגה תצליח? האם המופע ימשוך קהל? האם הקהל יקנה כרטיסים? או הביא מאנגליה הקת רוק, ששיגעה את בני-התישחרות של תל-אביב. באחת ממנוציאיה-השבתות, כאשר אולם קול-נוע חן בתל-אביב היה מלא עד אפס מקום,

קובה עם אנריקו מאסיאס ורון סייג ירושה במצעות ביטוח

המוכרת שלו. "אין לי סכום כזה עלי, אבל אני אביא אותו תוך 24 שעות". השופט לא הסכים לתת לקובה את הד ארכה, ושלה אותו מעצרו עד שישלם את הכסף. גם את הדרך למעשיהו עשה קובה בסיגנון האופייני לו. הוא לא נסע בזינואה המישרתית המפורסמת, אלא במגנית ב' לוויית שוטראישי. הוא עבר דרך ביתו, כדי לומר לריימונד לגייס את הכסף, ור-המשיך למעשיהו.

גם את 24 השעות אותן בילה בכלא, עד שריימונד הביאה את 10,000 הלירות, הפך קובה לאגדה. הוא ישב במשרדו של מנהל בית-הסוהר וחילק הוראות לסוהרים. כשהגיעה לריימונד לשערי הכלא, היא גר-המה לשמוע את קולו של בעלה שואג מר-פנים: "תפתחו לה את השער", ונדהמה עוד יותר כאשר השער באמת נפתח.

קובה הקפיד לשלם את החובות שנתרו לו בשיקבות ההצגה הגדולה והיקרה שבי-חוכה חי, גם כאשר היה נתון בקשיים כספיים. הצטבר לו חוב גדול באחד מ מישרדי-הפירסום הקטנים בעיר, פירסום אלווין. הוא הגיע להסדר עם מנהל ה-חברה, רון סייג, שלפיו הסכים לעשות ביטוח חיים על שמו של קובה, כשסייג יהיה מקבל הכסף במיקרה שקובה ימות. בשנת 1965 ערך סייג את ביטוח-החיים, על סך 30,000 לירות. כיום שווה הפוליסה כמה מאות אלפי לירות. סייג יהיה הנהנה היחידי ממותו של קובה.

לקובה היו שתי אהבות גדולות בחייו מלבד אשתו ריימונד: האכילה והנשים. הוא אהב וידע לאכול. הוא היה מסוגל לשבת שעות ארוכות ליד שולחן במיסעדה מפוארת, להפתיע את המלצרים והטבחיים בבקאותו הרבה. הן במזון והן בגינוני-השולחן. את הנשים הוא אהב, כמו מזוות. הוא לא יכול היה לראות אשה יפה מבלי לחבק אותה חיבוק דובי גדול, מספרת אשתו ריימונד.

כשסגר את מיינן חממעט עסטן פתח קובה מיסעדה-מועדון נוספת, בשכונת ל-צברה הוותיקה שלו, במקום שהיה פעם מועדון אחר מפורסם, יואל'ס. קובה קרא למקום רספוטו, והעניק לו בכסף רב, איוורה ואוכל רוסיים. הוודקה נשפכה כי מים, והתחרתה רק בבורשט מעשה-בית. ה-רקדנים קדו קאזאצוק, והתיזמורת ניגנה את השירים הישנים הטובים, שכבר מזמן שכחו בעצם רוסיים.

כולס אהבו את קובה

ורם גם שם לא הלך לו. שוב היו התוכניות יקרות מדי, האוכל משוכח מדי והקהל מועט מדי. נדמה היה שקובה יוותר, ויתחיל לעסוק בעסקים בטוחים יותר. הוא פתח את המועדון קוטיטק ליד מלון אסצ'סלסור, ברחוב הירקון, והחל לשקשקש עצמו בעזרת שתיינים אנשי או"ם, מארחות והקהל הרגיל של רחוב הירקון. אולם הוא לא זנח את תלומותיו. מחזאי צעיר שלא הצליח למכור את המחזות שלו לאף ארגון רציני, הצליח לשכנע אותו להפיק מחזה מקורי בשם מסג'ים. קובה היה בטוח שהמחזה הקלי יצליח, בעיקר מפני שבאותה תקופה היו העיתונים מלאים בסיפורים על מכוננייה-שטיל של תל-אביב, הוא לקח את השחקנית הצעירה והיפה מונה זילברשטיין לככב בהצגה. והשקיע בה את מיטב רווחיו מקוטיטק. ההצגה על-תה על קרשי הבמה בדיוק חמש פעמים. שבוע לפני שנפטר, לקה קובה בתת-ק-לב. הוא הוכה לבית-החולים איכילוב, והוכנס לחדר הטיפול המרפא. למחרת הרגיש טוב יותר, קם והסתלק מבית-החולים מבלי להודיע לרופאים ולאחיות. בערב הוא חש ברע. כדי שלא להבהיל את ריימונד מונד לקח מוגינה, וחזר לבית-החולים. דקות אחדות אחרי שנכנס לבית החולים איבד את הכרתו ומשך שבוע שלם. עד ליום הרביעי האחרון, עת נפטר. היה נטול-הכרה.

עם פטירתו, מת המלך של חיי-הלילה של תל-אביב זמן רב אחרי שהיי הלילה של העיר הגדולה גוועו מול עיניו. קובה אהב את החיים הנוצצים, את ריחות העשן וה-אלכוהול, את התליבושות הססגוניות של האמנים, את הזמרים, השחקנים, הנגנים, החשפניות והקוסטילנים. גם הם אהבו אותו. ביתה של ריימונד מלא מהם משעות בוקר מוקדמות ועד שעות לילה מאוחרות. הם אלפים בוכים, אינם מתאבלים, לפחות לא כלפי חוץ. הם נוהגים כפי שהם יודעים שקובה היה רוצה שיהגו.

האגדה של מעשיהו

וננברג הנרגז החל צועק על קובה. "אתה לא אבא שלי ואל תצעק עלי", השיב לו קובה בצעקות. כשהמשיך לוננברג לצעוק עליו, אמר קובה: "טוב, תגיד לי כמה זה עולה לי ונמנמו עם העניין. לוננברג הטיל עליו קנס גבוה של 10,000 לירות, אך קובה קיבל זאת בשלוות-הנפש

התבונה הצרופה. השר ספרים אנושיים יותר, מעודנים יותר, מישר הסופרים הגר-מינים? האם היה אי פעם אדם הומאני מולפגאנג פון-גתה, רגיש מלודוויג ואן-בטהובן, רצינולי מעימואל קאנט? שם, באדמת גרמניה, לא יכלו לצמוח מושגים אפלים כמו "גאוה" ו"כבוד". חל-את התרבות של המיזרח. לכן לא היו הר-גרמנים מסוגלים לבצע מעשי-זוועה דוגמת תל-אל-עטר. לא יתואר כלל שגרמנים יפי-גיוז אוכלוסיה אורחית, או שיתנקמו בנשים ובילדים, כמו פיראיה-האדם הערבים.

עם הגרמנים אפשר לחיות בשלום. אצ-לם, מילה היא מילה. בקריכתם היינו בע-בר, ונהיה בעתיד, בטוחים מפני הזוועות הצפויות לנו מן הערבים.

אין ספק, זהו הפיתרון: לגזור את ארצנו ממפת המרחב המקולד הזה, וזהעבירה אל גרמניה.

ש כאן בעייה קטנה, שאינו יודע איך להתחמק ממנה. מדיבריי-נבואתו הנרגשים נעמיה בעייה קטנה זו מעיניו של יזהר סמילנסקי, ואין בכך פלא — כאשר נפש גדולה מרחפת על הארץ ורואה את גורלות העמים ממעוף הציפור, אין היא יכולה לראות בעיות קטנות כאלה.

וזו הבעייה: למעלה ממחצית היהודים בישראל גדלו — הם אבותיהם — ב מעול התרבות הערבית. מושגים כמו "גא-וה" ו"כבוד" חשובים להם מאד-מאד. יהודי בן-עיראק או בן-מארוקו מגן על כבודו בשציניקתו, כאשר עמיתו בן-פולין או בן-הונגריה נשאר אדיש. אם יגיד יזהר סמילנסקי לבן-אלג'יר או לבן-חלב — שניהם יהודים טובים! — שהכבוד שלהם חשוב כקליפת השום, ושהגאוה האישית או הלאומית שלהם היא שריד של תרבות ברברית, "התרבות של המיזרח", הם יענו לד בכמה מילים עסיסיות.

כאשר מדבר יזהר על "המיזרח", הוא מתכוון גם אליהם. מה לעשות? האם אלה ירגישו בנוח ב מולדת החדשה, איישם על גבול גרמניה? חוששני שלא. חוששני שיהר סמילנסקי גם לא חשב כך. בסתר ליבו, בחושבו על העם הונברג, ההומאני, הרצינולי, הגינוני-העדין, המתעב את עריצות הכבוד והגאוה, הוא חשב על העם האשכנזי, על מיזרח-אירופה, על המולדת הטובה שבו פיוסס לפולסק, שלא היו בה ערבים, שלא נאל-צה להאזין לצלילים צורמי-אוזן בשפה גרונית, ולא לפחד מפני התרבות הורה כל-כך, הבלתי-מוכנת כל-כך, המפחידה כל-כך בשל זרותה, שבה נתקלו יוצאי מיזרח-אירופה בבואם ארצה.

אמרו של יזהר סמילנסקי יכול היה להיכתב, בלא שינוי, בידי אורי צבי גרינברג. לולא הסיגנון המלשני, יכול היה להיכתב גם בידי גאולה כהן, או בידי אחד מן הציניקאים של גוש אמונים, שהם כלייך רצינוליים, בניגוד לערבים. אני זוכר מאמר דומה מאד, שנכתב לפני 25 שנים, בידי ד"ר עוריאל קרליבר.

רק אדם אחד בוודאי דא יכיר היה לכתוב אותו, אדם שנודע ככינויו "הוואגה מופת".

מאחרי ש-שעט זה, המעיד על בעליה חי וכתב משה סמילנסקי, אביו של יזהר, אדם שאהב את הערבים, את ההוי הערבית, את התרבות הערבית, ושהיה אחד מאבות רעיון השלום היהודי-ערבי.

איך גדל בן כזה לאב כזה? איך צמחה המיטיקה הספודיר-נבואת, המתקשת לר-אות עצמה ככלית-ההיגיון הצרוף, על מורשתו של הוואגה מוסה?

אולי אין מאמרו של יזהר אדא מרד באכיון התפרצות מאוחרת של תסכין אריופוס?

ולסיכומו של עניין: מילחמת לבנון היא מילחמה נוראה, אחת מגי רבות בהיסטוריה האנושית. הזוועות של תל-אל-עטר אינן שונות במאומה מזוועות דיריאסי וכפרי קאסם, לידיצה וגריניקה, והן כאין-וכאפס לעומת זוועות אושוויץ.

המנהל הכללי של משרד החינוך והתרבות, האלוף (מיל.)

אלעד פלד, סידר ארבע מילגות שמנות לעצמו

ועוד אחת לאשתו - יחד בשווי של כחצי

מיליון לירות, ויצא לחוץ לארץ לשנת לימודים

כ אשר הודיע מנכ"ל משרד החינוך והתרבות, האלוף (מיל.) אלעד פלד, על כוונתו האלת לשנת-חופשה ולנצלה ללימודים, נפל הדבר על משרד החינוך כפצצה. שר החינוך אהרון ידלין, והפקידים הבכירים של המשרד, ראו בשנת החופשה של פלד הזדמנות בלתי-חוזרת להיפטר ממנו.

יחסיו של פלד, הן עם השר והן עם מרבית העובדים תחתיו, מתוחים ביותר. ידלין כועס על פלד משום שבכל מקום מציג המנכ"ל את עצמו כמי שמנהל למעשה את המשרד, בעוד שידלין אינו אלא בובה. שמועות על דיבורים כאלה של פלד הגיעו לאוזניו של ידלין. היחסים בין

הם באו בטענות אל ידלין. הוא סיפר להם את הסיפור על הסוס והפריץ, ושען שמשוה בוודאי ישתנה במשך השנה ורבים הסיכויים שפלד לא ישוב.

5 מילגות —

50,000 דולר

א וזם את עיקר השערורייה לא ידעו הפקידים הנרגזים. הם לא ידעו כי פלד יצא לארצות-הברית לשנת לימודים בנושאי החינוך כסטודנט העשיר ביותר במדינה.

הוא הצליח לסדר לעצמו מילגת-לימודים בסך 10,000 דולר, שהם כ-100,000 לירות, סכום נכבד ביותר אפילו בקנה-מידה אמריקאי. לתשלום שכר-הלימוד ומחייתו שם, אולם כדי להיות בטוח שהוא לא יהפוך סטודנט עני ביבשת העשירה, סידר פלד גם לרעייתו, ומירה-מילגה באותו סכום. עם 20,000 דולר, יכולה מישפחת סטודנטים להיות יפה מאד בארצות-הברית במשך שנה תמימה.

אך פלד, כמי שיועד להסתדר, (ורינוג) גם מספרים על עיסקות שונות שערך בי-

מאח

יוסי ינאי

השניים היו מתוחים עוד לפני שהתמנה ידלין כשר החינוך. כאשר כיהן ידלין כ"ח"כ מן השורה וכסגן שר החינוך, היה כבר פלד מנכ"ל המשרד. בעוד ידלין

חינוך יקר ימנעל החינוך

יפה. פלד נכנס לעבודה במשרד החינוך בתנופה עצומה, דרך על יבלות הפקידות הוותיקה יותר, והבטיח רבות.

אולם אט-אט התגלה, לו ולמישרד החינוך והתרבות, כי השיטות של צה"ל, כפי שהכיר אותן פלד, אינן עולות יפה במערכת החינוך. ההבטחות החגיגיות שלו להציל את החינוך במדינה, הוכחו כ"בלון ריק מאוויר.

המערכת האירגונית והכספית של מישרד החינוך הפכה שסידבר בארץ. ייתכן מאד שבין רבבות המורים בארץ אין אף אחד היודע מהי משכורתו. שום מורה אינו מקבל שני "לוקשים" רצופים על אותו השכר. הסכומים עולים ויורדים בצור רה מטורפת, ללא הסבר וללא הגיון.

כאשר מתחצף מורה וניגש אל מישרד החינוך כדי לברר את חשבונו ולהבין את התנודות המזוהות, מתייחסים אליו ה"פקידים כאל טרדן, פוגים אליו בגסות ומעליבים אותו.

"זהו שוק עבדים!" רטן מחנך ותיק, כשראה את תור המורות שהצטופף בי מישרד החינוך, בהמתנה נכנעת לפקידים שיואלו לבוא ולטפל בענייניהן.

בשנה האחרונה, לפני שיצא לחופשה, עסק פלד בפדוייקט תכנוני ארוך-טווח למערכת החינוך, פרויקט אשר לדעת אנשי-המיקצוע הוא ריק מתוכן, אך פלד הצליח לעשות ממנו הון פירסומי רב. כל אותה תקופה הוא הזניח כימעט לחלוטין את כל שאר תפקידי מנכ"ל מישרד החינוך והשאיר לממלא-מקומו, אליעזר שמואלי, מישרד הרוס עד היסוד.

כאשר ישוב פלד לארץ בעוד שנה, כשיהיה עשיר בתואר נוסף, הוא יקבל לידיו מערכת-חינוך שונה מזו שהכיר. אם תוכי ניותיהם של ממלא-מקום-המנכ"ל וצוות עובדיו ל"הצלחת" מערכת החינוך יעלו יפה, אין ספק שלא יהיה בהן מקום לפקיד ממלתי בכיר שהוציא כחצי-מיליון לירות על שנת-לימודים אחת.

שבה האווירה בארץ היתה כזו שכל גנרל שפרש מצה"ל יכול היה לעשות כל דבר ואף להצליח. פלד נולד בירושלים, למד כלכלה באוניברסיטה העיברית והצטרף ל"פלמ"ח, שם החל טוהה את קשריו ההדוקים עם מי שהפכו ברבות הימים קברניטי צה"ל והמדינה, ביניהם יגאל אלון, מי ש"היה שר החינוך בשנת 1970, שלקח את פלד לתפקיד מנכ"ל המשרד.

במילחמת-העצמאות היה פלד מפקד צפת, ואחר-כך שימש בשורה של תפקידים עורפיים: הוא היה ממוסדי פו"ם (בינת הספר-לפיקוד-ומטה של צה"ל), נשלח ל"מוד בבית-הספר הגבוה למילחמה בצרפת, וכשחזר נתמנה כמפקד חטיבת גולני. אחרי גולני קיבל את תפקיד עוזר-סגן-הרמטכ"ל, ומיד לאחר-מכן נתמנה כמפקד המיכללה לביטחון לאומי.

את הקאריירה הצבאית שלו סיים אחרי מילחמת ששת-הימים, שבה שימש מפקד אוגדה שלחמה בשומרון הצפוני ובדרום רמת-הגולן, היו כמה מפקדים בכירים ממנו שחשבו כי התקדמות אוגדתו אינה מספקת, וכי פלד עצמו בולם אותה מתוך שיקולים טאקטיים ואיסטריגיים מוטעים. ביצורה עקפה על אלגנטיה וטלו ממנו את הפיקוד-למעשה על האוגדה.

הפרוייקט

וההון הפירסומי

א אחרי ששחרר מצה"ל מונה פלד כ"מישנה-למנכ"ל חברת-החשמל, במגמה שיקבל את תפקיד המנכ"ל תוך שנה. אולם פלד נכשל בתפקיד זה, ונאלץ לפרוש מ"חברת-החשמל בתוך תקופת-השנה.

הוא חיפש תפוקה הולמת, בנידוק בי תקופה שבה חיפש יגאל אלון, מנכ"ל מישרדו והשירדון בין השניים, שהיו ידידים עוד בפלמ"ח, עלה, כפי שחשבו אז רבים,

שנים האחרונות, ואשר בהן הרוויח כסף רב), גילה לפתע את בור-השומן הגדול הקרוי מילגות וירד עליו בשימחה. הוא גילה עד כמה קל למנכ"ל מישרד החינוך לסדר לעצמו מילגות, ואיגרו לו עוד שלוש כאלה, בנות כ-10,000 דולר כל אחת. סך הכסף שקיבלה מישפחת פלד בצורת מילגות, לשנת-לימודים אחת: 50,000 דולר, שהם כחצי מיליון לירות!

כיצד הצליח פלד לגרוף סכום עצום כזה כדי לממן את לימודיו ושנותו בחו"ל? מישרד החינוך והתרבות אחראי על כל המילגות הציבוריות העומדות לרשות סטודנטים בארץ. לרשות המשרד אף מילגות רבות מחו"ל אשר המעניקים אותן, בתום לב, מפקידים בדי מישרד החינוך את ההחלטה למי לתתן.

אחד המוסדות שברשותו מילגות רבות הוא מוסד ון-ליר בירושלים. למישרד החינוך והתרבות, ולא לעד פלד, באופן אישי יש השפעה גדולה עליו. לפחות שתיים מן המילגות שקיבל אלעד פלד סודרו על-ידי המוסד הציבורי המכונה הנה.

חסידיו של פלד טוענים, כי בקבלת ה"מילגות על-ידו אין טעם לפגם. "המילגות הן לא מתקציב מישרד החינוך, אלא כסף אמריקאי. אם האמריקאים רצו לתת לפלד כסף, מדוע שלא יקחו? עובדה זו אומנם נכונה, אך רק בחלקה: פלד השתמש בהשפעתו ובסמכותו כמנכ"ל מישרד החינוך כדי לקבל טובות-ההנאה הקשורות בעבודתו. אלמלא היה לוקח לו ולרעייתו את חמשת המילגות, היה אלה מוענות לסטודנטים אמריקאים לפחות חמישה מהם, סטודנטים נזקקים באמת, היו יכולים ללמוד בעזרתן.

לחינוך — אחרי

הכישלונות

א לעד פלד בן ה"49 קיבל את מיינו מנכ"ל מישרד החינוך בתקופה

מנסה לפעול כסגן-שר בתחומי המישרד, היה פלד נועץ מקלות בגלגלי עגלתו, מכשיל אותו בכל נסיון שלו לעבוד, עד שניטרל אותו לחלוטין.

אולם ידלין ידוע כאיש חלש, ולמרות טינתו לפלד לא ניסה כלל להיפטר ממנו. במשך שש שנים כיהן פלד כמנכ"ל מישרד החינוך, מבלי שיהיו לו כל ידע או השכלה בנושא זה. עובדה זו, והשגרי אות הרבות שעשה, השניאו אותו על הפקידות הבכירה במישרדו.

כאשר הודיע פלד על יציאתו לחופשה, נשמר הכל לרווחה. היה ברור כי את מקומו יתפוס איש-החינוך הוותיק וסמנכ"ל המשרד, אליעזר שמואלי. שמואלי מחונן בכמה נתונים המתאימים ביותר לתפקיד מנכ"ל המשרד. הוא איש חינוך מיקצועי, בן עדות המזרח, ועסק שנים רבות בפרוייקטים הקשורים בחינוך נוצרי-השוליים — האתגר החשוב והכואב ביותר של מערכת החינוך בארץ.

אולם פלד הכין לידלין, של שמואלי ולשאר הפקידים, הפתעה גדולה. הוא הצהיר לפתע כי הוא מתכוון לחזור לתפקידו כעבור שנת החופשה. מישרד החינוך הוכה בהלם. מעולם לא היה תקדים לכך שמנהל-כלכלי של מישרד ממשלתי ייצא לחופשה בת שנה. מישלחות רצו בהולות אל שר החינוך ודרשו ממנו להעמיד לפני פלד את הב"רעה: יציאה ללימודים ויחזור על התפקיד, או ביטול חופשת-הלימודים שלו. ידלין לא היה מעוניין להגיע לכדי התנגשות חזיתית עם פלד. לאותם שבאו אליו הוא אמר שהממשלה, שהיא הממנה את המנכ"לים, בין כה וכה לא תאשר חופשה ארוכה למנכ"ל.

אולם ידלין טעה. הלב שורה של שיחות עם שרי-ממשלה והבטיח רוב להצעה, שהוגשה באופן רישמי על-ידי ידלין, לאשר לו חופשה בת שנה ולמנות את אליעזר שמואלי כממלא-מקום-המנכ"ל בלבד. התגובות במישרד החינוך היו נרגזות ביותר. "זהו שערורייה ציבורית ממדרגה ראשונה", טענו פקידים בכירים בלהט. כשי

במדינה

עסקים

פאנטה מורגאווה

מדוע משווקים מבקבקי

"קוקה-קולה" בישראל?

את "פאנטה" בשם "קינלי"?

הסימה "כיף להיות צמא עם קינלי".
שצצה ביום בהיר אחד כמעט בכל פינה במדינה. הצטלצלה מוכרת באזורי ישראל לים רבים. במסעותיהם על פני העולם הם פגשו לא אחת את הסימה ואת משקה התפוזים התוסס אותו נועדה לפרסם. אלא שבאירופה ובארצות-הברית נמכר אותו משקה עצמו. באותו טעם ובאותה סיסמה. תחת השם המיסחרי פאנטה.

פאנטה הוא שם מוכר לא פחות מקוקה-קולה. ולא במיקרה. הוא מיוצר על-ידי אותה חברה אמריקאית המייצרת את קוקה-קולה ומשווקת אותו ברחבי העולם. יחד עם עוד שורה ארוכה של משקאות קלים כמו הספרייט (משקה תוסס לבן). הפרסקה או הקינלי (משקאות תוססים מריים לתערובת בקוטיילים). הפאנטה הוא כיום המשקה הקל הנמכר ביותר בעולם. והשאלה המתבקשת מאלה היא מדוע בחרו משווקי הקוקה-קולה בישראל לשווק את משקה הפאנטה המפורסם שלהם תחת השם קינלי. שהוא אולי הפחות מוכר מכל משקאות החברה?

התשובה לשאלה זו מצוייה בעקשנותה של מישהו טבריינית. שניסתה להתמודד עם המעצמה המיסחרית של קוקה-קולה. שירתה מילואים בחו"ל. בתשעים השנים שחלפו מאז המציא ג'ון פמברטון. רוקח מג'ורג'יה. את הקוקה-קולה כתשעיר רפואי דווקא. הפך המשקה לאחד מסמליה הלאומיים של ארצות-הברית. מאז זכה לתפוצה עולמית. דואגים בעלי החברה להכריז טיח את זכויותיהם על השם שהוא סימל מסחרי. בכל מקום בעולם בו ניתן לעשות זאת.

החשש שמא יקדים מישהו לרשום במדינה כלשהיא זכות ראשונים על השם קוקה-קולה. דבר שאפשר לו לשווק משקה קאות תחת אותו שם. גורם לכך, שמדינות חדשות מקבלות יחד עם מגילת-העצמאות שלהן. גם את נציג קוקה-קולה. המקדים לבוא כדי לרשום כחוק את סימלה המיסחרי של החברה.

פחות קנאות מגלים יצרני קוקה-קולה לגבי השמות המיסחריים של המשקאות הקלים האחרים שהם מייצרים. משום כך. כאשר התליתו לשווק בישראל את משקה התפוזים פאנטה. הופתעו נציגי החברה לגלות כי מישהו כבר הקדים אותם. והשם פאנטה כסימן מסחרי למשקה קאותיה.

עוד בחקופת המנדט הקימו האחים פרידפרטיג בטבריה בית-חרושת למשקה קאות-קלים. שנקרא בשם הגליל. זה היה גם שם המשקאות ששיווקו בטבריה וסביבתה. לאחרונה היה המפעל בבעלותו של יהושע פרידפרטיג. ששני בניו. יחיאל ושלמה. סיעו בידו לנהל.

יחיאל פרידפרטיג (42). היה ידוע בשער תו כאחד מנערי-החווה של טבריה. יום אחד. לפני כשנים-עשרה שנים. הוא יצא לשירות מילואים. כשהגיע ליחידתו נתקף בדיכאון למראה החיילים במדים. ביקש וקיבל את דחיית שירותו.

אלא שבמקום לחזור לטבריה. יצא יחיאל אל ארצות-הברית. הוא חזר משם כעבור חודש ימים. כשהוא מביא עימו שני דברים: אשה ושם מיסחרי חדש לחברת המשקאות הקלים של אביו.

זיתור תמורת 3 מיליון. בארצות-הברית הכיר יחיאל פרידפרטיג אדריכלית ידועה ועשירה והביא אותה לטבריה. הוא הביא גם את השם פאנטה. אותו הכיר בארצות-הברית. שיכנע את אביו לאמץ את השם. רשם אותו כחוק אצל רשמי החברות.

את האדריכלית שהביא מאמריקה. לא הצליח יחיאל לשמור לאורך ימים ב-טבריה. אבל השם פאנטה נשאר חרוט עד היום על בקבוקי המשקאות הקלים המשווקים באזור הכינרת. כאשר נודע ליצרני המשקאות הטברייניים כי מבקבקי קוקה-קולה מתכננים לשווק בארץ גם את הפאנטה. הם יצרו עימם קשר באמצעות עורך-דין. הם הודיעו כי הם מוכנים לוותר על זכותם לשימוש בשם

(המשך בעמוד 32)

סיום אגרת * ח.מ.ט.

פרס ענק Brut-ן לגבו האמיתי

טיסה לארה"ב ופגישה עם פלה הגדול

ועוד פרסי חשונה:
250 חבילות שי

בעת רכישת BRUT או BRUT 33 בקש את גלוית ההשתתבות. מלא את הגלויה כנדרש ושלח אלינו עד יום 31.10.1976. ההגרלה תתקיים בנוכחות מנהל חברת "לון", ר"ח והפרסומאי.

Brut • Brut 33

משווק ע"י לון

להשיג בשקם, המשביר לצרכן, כל-בו שלום ובתמוקיות המוכרות

Brut 33

Brut

כפר הנופש "מפרץ השמש" באילת נפתח לקהל הרחב

תרשות הרגלי נופש עממיים והעדפת הקיברה לטבע והעגת שינוי, לעומת נר-פש בתנאי מותרות. "אומנם", מצייין מר סער, "העובדה שמחיר הנופש במפרץ השמש" הינו מחצית (ולמשפחות אף פחות מכך) מאשר בבתי-מלון בעלי ארבעה וחמישה כוכבים, מביא אלינו נופשים רבים, אולם בין הנופשים נמצאים מנהלים, לים, אקדמאים ובעלי אמצעים שהיו יכולים להרשות לעצמם שהייה במלון-נות יוקרה, אך העדיפו את הבילוי ב-כפר הנופש. מתגובותיהם ניתן ללמוד שכל שהם נכבשים ביפי הטבע ותענוגותיהם כך כן מצליחים להשתחרר מטרדותיהם שמהם באו לנוח.

החדר הצחורים, רצפתו, העשויה מארי-חי קרמיקה בצבע כחול, והחלונות הצב-עוניים. הבונגלוס ממוזגים וכוללים מק-לחות ושרותים צמודים. בנוסף לבונגלוס כולל הכפר אזור קמפינג המספק למעונני-נים את כל שרותי הקמפינג - שטח מגודר מקלחות, שרותים וכיו"ב. על גבעה קטנה בלב כפר הנופש ניצב המבנה המרכזי - המטבח וחדר האוכל הצעיר המשקיף על הים - בו מוגשות הארוחות לנופשים. מר ג'ו סער, מנהל "מפרץ השמש", מסר כי לדעתו העלייה המתמדת בתפ-רת כפר הנופש מחד והרכבה של אוכ-לוסיית הנופשים מאידך, מעידה על השי-

מרחבים אין סופיים של מים צלולים המתמוזגים באופק התכלת ומלחכים בעצלתיים חופי זהב מופזי שמש; בקתות עטויות גנות קש ציוריים טובלות בצימר-חיה; אוויר צח ומרניע - זהו כפר הנופש "מפרץ השמש" באילת, אשר כפי הנראה ישמש חוליה חשובה לפיתוח הנופש העממי בישראל. הכפר כולל 3 קבוצות של בונגלוס ציוריים הנבדלות זו מזו על-ידי צבע חלונותיהם העשויים מחומר פלסטי דקר-רטיבי מיוחד בצבעים אדום, צהוב וירוק. הבונגלוס דמויי הכוכב כוללים 62 חדרים בעלי אווירה מיוחדת הנר-צרת על-ידי השילוב הנחדר שבין כתלי

ראש-עירייה דהט
נמאס לי מגמזו!

הרגיעו ראש-העיר, והבטיח לו כי „גמזו לא יישאר הרבה זמן.“ עיקר הסיכוסכים במוזיאון לא היה עם המנהל האדמיניסטרטיבי, תפקיד חדש יחסית (רק מאז 1973), אלא עם מועצת-המנהלים ויושבי-ראשה אלק לרנר.

למילחמתו של גמזו בלרנר הצטרף מן הצד השני גם צי'צ' הלה, עוד מתחילת כהונתו כראש-עיר, הבטיח להביא למוזיאון תל-אביב אנשי אמנות שינהלו אותו, ולא „אנשי סביון, צהלה, וכפר-שמריהו“ המאכלסים את כל המקומות במועצת-המנהלים.

צי'צ' לא יצא למילחמה בלרנר כפי שעשה גמזו. אולם מאחרי-הקלעים יצר כבר אווירה המאפשרת לו להדיח את לרנר מתפקיד היושבי-ראש, ואף להדיחו כליל ממועצת המנהלים. השמועות המהלכות בחוגי הציירים והפסלים, מתעקשות לטעון כי צי'צ' מתכוון לעמוד בראש מועצת המנהלים בעצמו.

על רקע המילחמות התקיים המיכרו. המועמדים „החזו קים“ היו מארק שפס (44), יליד באול, צייר, פסל ומבקר אמנות. מוטי עומר לא זנח את התחרות. למרות שפרופסור לור הודה מן הוועדה בגללו. מועמדים רציניים אחרים היו פול קניאל, לשעבר נספח-התרבות של ישראל בפאריס, שעבד לפני שנים אחדות במוזיאון תל-אביב כאחראי על הפיסול, ויונה פישר, האוצר לאמנות מודרנית במוזיאון ירושלים, הידוע בקשריו המתוחים עם גמזו.

גמזו לא תמך באיש מן המועמדים, הוא המשיך להיחלץ בכל הצדדים — במועצת-המנהלים, בראש-העיר ובמנהל האדמיניסטרטיבי, הוועדה בחרה, לאחר ויכוחים רבים, במארק שפס כמנהל האמנותי של המוזיאון. נראה כי בחירה זאת תישאר עוד לשנים רבות.

„רוח רעננה

ואמנות יפה!“

עוד ה־31 בדצמבר, עת ייכנס המינוי לתוקפו, מתגבשים מחנות אחדים במוזיאון ומחוצה לו, ומתכוננים לצאת למיתקפה האחרונה. צי'צ' החליט ש„רק אנשי-אמנות ינהלו את המוזיאון.“ לצידו נצבים אנשי אמנות רבים בתל-אביב. נגדו מארגן לו גמזו מחנה משלו, שיפעל להשארת סמכויותיו של גמזו במוזיאון על כנו, אם לא באופן רישמי כי אז מאחרי הקלעים, יוסף כלב זוכה, בזכות היותו גייסרלי יחסית, בחופש-פעולה מוחלט בענייני האדמיניסטרציה במוזיאון. אלק לרנר, בעזרת אהב שייאמונו במועצת-המנהלים, מנסה למנוע את הדחתו בכוחות גואשים. „זה יהיה הסוף של המוזיאון, אם צי'צ' ייכנס למוזיאון.“ מועמדים מקורביו.

קצת מרחוק מביט כולם המנהל החדש, מארק שפס, כעבר כבר עבד עם גמזו, והוא מקווה ש„יועץ יהיה יועץ, ומנהל יהיה מנהל.“ „אני אסנה לכל הכיוונים וארצה לראות את סוגי האמנות במוזיאון.“ אומר שפס. שקיבל את הכר שרתו האמנותית-אקדמית בוגבה אלק לרנר, בעזרת רבות צייר ופיסל ובשנים האחרונות הוא עוסק בעיקר בביקורת בכתובה תיאורטית על אמנות. „אני רוצה לראות במר זיאון רוח רעננה ואמנות יפה.“ מה שיביא העתיד למוזיאון תל-אביב, ניתן יהיה לר-אית רק בעוד חודשים אחדים, אחרי שחלק מן העימותים, שנוצרו בין השאר כתוצאה מבחירת מנהל אמנותי חדש, ייפתרו. אבל גם אז, כדברי אמנות תל-אביב, „מילחמות הא-מינים, לעולם אין להן סוף.“

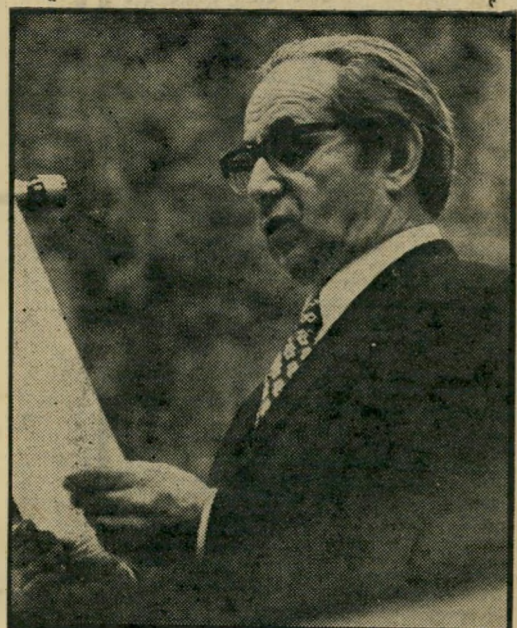
מילחמת

המוזיאון

להט, שעמד בראש הוועדה, מיהר אחרי הישיבה אלק לרנר, יושבי-ראש מועצת-המנהלים, ודרש את החלפתו של הפרופסור לור. מועצת-המנהלים התכנסה פעם נוספת, ושינתה את ההרכב. להרכב החדש נבחרו צי'צ' כיושב-ראש, לאה פורת, יושבת-ראש המועצה לתרבות-ולאמנות, אלק לרנר, אפרים בן-ארצי מנכ"ל עמידר ואיילה זקס, אספנית-אמנות ידועה מקנדה, ידידת המוזיאון, ואש-תו של האספן המפורסם סם קסי.

צי'צ' שנתגלה בשבועות האחרונים כבעל עמדה חזקה במוזיאון, הגיע להסדר עם גמזו. אחרי שגמזו איים בפרסום עיבודת הקשורות ביחסים בין עיריית תל-אביב לבין המר זיאון, הסכים צי'צ' כי גמזו, יישאר במוזיאון בתפקיד של יועץ אמנותי למועצת-המנהלים. בנושא השכר לא נכנע צי'צ' ובניגוד לדרישתו של גמזו שביקש, אלף וחמש מאות לירות בחודש עבור הייעוץ, הסכים צי'צ' לאלף ומאה לירות לחודש בלבד.

ד"ר גמזו נרגע. מקורביו טוענים, כי מצב כריאתו התערער מאד בשבועות האחרונים, למחפשים בהיסטוריה הארוכה של מוזיאון תל-אביב יתברר, כי גמזו כבר התפטר פעם מתפקיד המנהל האמנותי. בתחילת שנות הארבעים שימש בתפקיד מקביל לתפקיד המנהל האמנותי של המוזיאון, ששכן אז בשדרות רוטשילד בתל-אביב. אז

יועץ-אמנותי גמזו
„ייפתח את גליו“

זך סוף גמזו הורק,“ נאנחו, בלא-מעט שימחה לאיד, אמנים תל-אביביים רבים, כאשר נודע להם בשבוע שעבר על מינויו של מארק שפס כמנהל האמנותי החדש של מוזיאון תל-אביב. אולם מאחרי-הקלעים ובחדרי-חדרים במוזיאון, וב-עיריית תל-אביב, קדמה למינוי החדש שערוריה חריפה, שרק ברבע האחרון לא פרצה החוצה והיא גוועת עתה לאישה בין כותלי המוזיאון.

כשפירסמה בחודש אפריל מועצת-המנהלים של המר זיאון, בראשותו של אלק לרנר, מיכרו סודי לבחירת מנהל אמנותי חדש למוזיאון תל-אביב, לא ידעה אילו התפתחויות יתרחשו בחודשים המעטים שיחלפו עד לפירסום תוצאות המיכרו ואילו שערורייה כמעט שפרצה לפני שראש-עיריית תל-אביב, שלמה (צי'צ') להט, נתן את האור הירוק למועצת-המנהלים לפרסם את המיכרו.

„כל המיסמכים

זויפו!“

עוד בתחילת חודש אפריל נשלח אל הדוקטור חיים גמזו, מנהל האמנותי של מוזיאון תל-אביב, מיכתב-פיטורין בחתימתו של צי'צ'. המיכתב נוסח בצורה עדינה ככל האפשר. נכתב בו כי על גמזו לפרוש לאחר שהגיע לגיל הפנסיה, כשהגיע המיכתב לידיו של גמזו, כבר ידעו על פיטוריו רבים מבכירי האמנים בתל-אביב. דובר כבר על המועמדים החדשים העשויים לקבל את התפקיד המכובד.

כשקיבל גמזו בן ה-66 את המיכתב, החל מקים צעקות. גמזו, שלקה בשבועות האחרים קודם-לכן בתל-אביב, שגרם לשיחוק כל פלג-גופו הימני, הבטיח לטובים אותו. „שע-רוינה ממדרגה ראשונה.“ הוא גייס לעזרתו את עורך-הדיון שמואל תמיר, ופנה בכעס רב לצי'צ', כשבסופו הטע-נה: „אינני בגיל הפנסיה, כל המיסמכים שעליהם אתם מסתמכים זויפו כשהגעתי לארץ.“

צי'צ' עמד על שינו: „אתה תלך, יהיה מיכרו!“ במקביל חלו שינויים גם בוועדה, שנבחרה על-ידי מועצת-המנהלים של המוזיאון לקבוע את המיכרו ואת המינוי. הפרופסור משה לור, ראש הפקולטה לאמנות באוניברסיטת תל-אביב, הגיע לפגישה הראשונה בוועדה, שאליה נבחר, כשאתו מועמד צעיר, דוקטור מרדכי (מוטי) עומר, מרצה בפקולטה לאמנות באוניברסיטת תל-אביב. „לא תמצאו אדם מתאים ממנו.“ אמר לחבריה-הוועדה הא-חיים.

מנהל-מוזיאון שפס
היועץ לא יפרעו“

הסתכסך עם המנהל הכללי, משה קניוק, אביו של הסופר יורם קניוק, ובלחצו של קניוק התפטר. הוא שב לנהל את המוזיאון רק ב־1953, אחרי מותו של המנהל הקודם, דוקטור אויגן קולב.

המועמדים

החזקים

כשעבר המוזיאון למישכנו החדש, בשדרות שאול המלך בתל-אביב, החל מתקרא בפי אמנים ומבקרי-אמנות, „המאווליאום של גמזו“, או „הנות-המכולת של גמזו“. גמזו היה כלי-יכול במוזיאון. הוא דאג תמיד לכל פרט, ולו הפעוט ביותר, הקשור במיפעלו, אמנים תל-אביביים רבים יצאו נגדו, גם בהפגנות סוערות, וטענו כי הוא „הדיקטטור של האמנות הישראלית.“

בגלל דאגתו הרבה לכל הנעשה במוזיאון, הסתכסך לא פעם עם אלוף-מישנה (מיל), יוסף כלב, המנהל האד-מיניסטרטיבי של המוזיאון, מי שהיה דובר צה"ל. בתחילת הינה פנה כלב אל שלמה להט וביקש להתפטר. אז

במדינה

(המשך מעמוד 30)

פאנטה בישראל תמורת תשלום מתקבל על הדעת, משהו בסדר גודל של שניים שלושה מיליון דולר.

אחרי משאומתן ממושך ומייגע הסי תבר לבני מישפחת פרידפרטיג כי החברה תעדיף לשווק את הפאנטה בשם אחר מאשר לשלם להם את סכום העתק שתבי עו. יהושע פרידפרטיג הישיש שכב חולה על ערש־דווי. בנו שלמה הפך לקבלן מצ־ לית. והבן יחיאל גילה לבסוף נכונות להתפשר ולהסתפק בתשלום של 300 אלף ל"י תמורת ויתור על השם פאנטה.

הכל היה מוכן להסכם. לא היה מרחק רב עד למצב בו יגלו הישראלים כי בעצם כיף להיות צמא עם פאנטה ולא דווקא עם קינלי. אלא שברגע האחרון סבר יחיאל כי ניתן לקבל מקוקה־קולה עוד כמה רבבות ל"י. הוא התעקש לקבל את הסכום המוגדל גם כאשר איימו עליו שהחברה תוציא את המשקה לשוק בשם אחר. הוא לא האמין. אם קוקה־קולה מר־ כנה לשלם עבור השם פאנטה 300 אלף ל"י, חשב, מדוע לא תסכים לשלם 350 אלף ל"י?

עברו כמה ימים עד שיחיאל הגיע ל־ מסקנה כי הוא מוכן להסתפק ב־300 אלף ל"י. אבל כשהודיע זאת לאנשי קוקה־קולה היה כבר מאוחר.

מוזכרת מגרמניה הנאצית. בדיע־בד, ייתכן כי כישלונה של קוקה־קולה לשווק את פאנטה בישראל בשמו המקור־י, היה לטובה. כי השם המקורי נולד בגרמניה הנאצית.

במילחמת־העולם־השנייה לא יכלו מבקר בקי קוקה־קולה בגרמניה לקבל את תמי צית המשקה בעל המתכון הסודי מאר־צות־הברית. כדי להציל את תעשיית ה־משקאות הקלים הגרמנית מהתמוטטות, הומצא השם פאנטה (שגזר מהמילה פאנ־טאסטי) כסימן המיסחרי למשקאות קלים של גרמניה הנאצית.

ב־1955 הופיע השם שוב, כשמו של משקה תפוזים תוסס בנאסולי שבאיטליה. זמן קצר אחר־כך רכשה קוקה־קולה את השם, ומאז 1958 החלה להסיץ באמצעותו שורה שלמה של משקאות תוססים, כש־טעמי התפוז והלימון הם הנפוצים ביותר. יהושע פרידפרטיג הטברייני, מייסדיו ובעליו של פאנטה הגליל, לא האריך ימים כדי לדעת אם הצליח לגבור על חברת קוקה־קולה הענקית, הוא נפטר ימים מיס־פר לפני שקינלי הוצא לשוק, והפאנטה נותרה כירושה לבניו ולטבריינים הצמאים.

דת

שיחה מן המחחרת

שמטל דיון,

פרבניות־הגיוס המסתתרת,

בראיון מיוחד

ה"העולם הזה"

היכן מסתתרת שמטל דיון? אנשי מי־שר, חוקרי המיטרה הצבאית, עיתונאים ואזרחים עוקבים בדריכות אחר כל ידיעה המופיעה אודותיה בעיתונות. שמטל התי פרסמה בשבוע שעבר בבדיחתה מתחנת המיטרה באשדוד, אחרי שהמיטרה ה־צבאית עמדה לעוצרה באשמת סירוב לצווי־גיוס.

שמטל דיון (19), סטודנטית שנה רא־שונה באוניברסיטת בר־אילן בתל־אביב, איננה מסתתרת אף באחד ממקומות־המח־בוא הרבים שמייחסים לה. היא אינה נמצאת ברשות או בחסות הוועד להגנה על קודשי ישראל, שהחליט, לדבריה, לע־לות על הגל שלה. מספלים בה לא "צוות מעולה של רבניות", כדיברי הפרסומים של הוועד, אלא ידידים המתגוררים לא הרחק מביתה של שמטל באשדוד.

החלטתה לחזשה. באמצעות בני־מי־שר פחתה יצר כתב העולם הזה בתחילת ה־שבוע קשר עם שמטל במקום־מחבואה. בשיחה טלפונית ארוכה גוללה את גירסתה לגבי "סיפור הבריחה של סרבנית־הגיוס", השם שהודבק לפרשה.

סיפורה שמטל ("השם נתן טל") דיון (דהאן) לכתב "העולם הזה":

מישהו כנראה החליט להתנכל לי. אח־רת, אני לא מבינה מה כל המהומה סביב בחורה־סטודנטית שמטעמים דתיים טהו־רים, מסרבת לשרת בצבא.

הבעיות עם הצבא התחילו בתקופת

דני, יגאל ומוני

מ"החצר הירושלמית"

רח' בצלאל 32, ירושלים

יחד עם כל המי ומוני של ירושלים

יארחו את המשתתפות בתחרות

מלכת המים 1976

במסיבת סיום התחרויות

ביום שלישי ה־17.8.76 בשעה 9.00 בערב

PENTHOUSE

August 1976 Issue

★ How U.S. Athletes are Screwed out of Olympic Gold

★ Cities in Space: A Scientist shows the Way

הפצה בלעדית סטימצקי

האק! את יוצאת כיצד לזכות בשיער יפה, בריא ומטופח

תשובה נכונה תוכלי לחצוא במדריך לשמוש נכון בתכשירי "וולה"

לכב' אינטרקוסמא — וולה בע"מ ת"ד 1365 ירושלים

נא לשלוח לי

את המדריך לשמוש נכון בתכשירי וולה

השם: _____

הכתובת: _____

דרשי את המדריך לשמוש נכון

בתכשירי "וולה", במרומריות, בתימרקות, חנויות כליבו, שק"ס, או ע"י תלוש ההזמנה הר"ב

טוטו

טפוטו טפוטו

השבוע מושחקי גביע
הליגה האנגלית

מינימום הכנס הראשון

150.000 ל"י

מינימום כלל הכנסים

300.000 ל"י

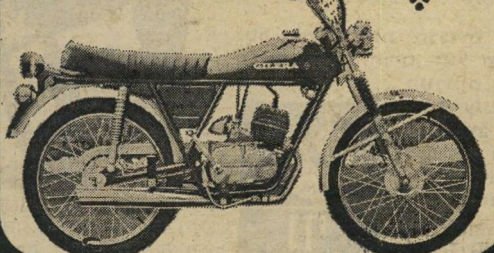
יום חמישי — המועד האחרון
למסירת המספים.

עשה לך מנהג קבוע —
מלא טוטו בכל שבוע!

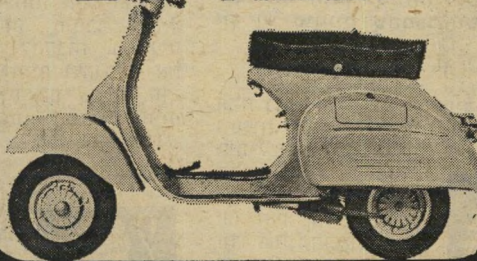
המועצה להסדר ההימורים בטפוטו

הרכב של החברה

גילרה GILERA

וסכה-50

סוכנים ראשיים לישראל:
עופר חברה לרכב בע"מ, רח' חסדנה 6, גבעתיים, טל'
821865 תל-אביב. תצוגה ומכירה: בכל סוכנויות וספה בארץ.

אשר ע"י משרד התחבורה לנליא 18-16

בכל בית
"עץ הזית"

הם שקר וכזב. אני לא יודעת מי מספק את הידיעות האלה לעיתונים, אבל הכל שקר מוחלט. אפילו אינני נמצאת רחוק מן הבית באשדוד. אני מתקשרת עם הורי ומשוחחת איתם. לא ביקרתי בכוחל ולא מטפלות בי רבניות. אני רק מסתרת עד ששילטונות הצבא יחליטו להפסיק להתנכל לי בסירובם לתת לי את הפטר.

אבי שירת עשר שנים בצבא צרפת ונלחם במלחמת אלג'יריה. אנחנו בעלי אזרחות כפולה — צרפתית וישראלית. כששני האחים הגדולים שלי עמדו להתייגיס, עמדו לפנינו שתי אפשרויות: לשרת שנה אחת בצבא צרפת, או שלוש שנים ויותר בצבא"ל. אבי עמד בתוקף על כך שישירתו בצבא"ל. אבי הוא ציוני אמיתי. וגם פול (הנקרא על שם משה דיין) בכיתה, ממה, קיבלה פטור מטעמי דת. למה מתנכלים רק לי?

דרכי חיים

הזוג המזוג

הסרט האמיתי התרחש

לפני אוקטובר הקולנועי

אווה ואהרון גינסבורג

עשו זאת שוב!

לצופים הרבים, שעמדו להיכנס לאולם קולנוע אלנבי בתל-אביב בשבת האחרונה, כדי לחזות בסרט הזוג המזוג בכיכובם של וולטר מתאו וג'ק למון, נכונה הצגה מעניינת ומרתקת לא פחות לפני אולם הכניסה של בניין הקולנוע.

מחוץ לאולם הקולנוע נפגשו, דקות אחדות לפני תחילת ההצגה הראשונה, כוכבים מסוג אחר — כוכבי עיתונות. אווה ואהרון גינסבורג הם, ללא ספק, הזוג המזוג ביותר בעיתונות הישראלית בעת האחרונה. פרשת חטיפתו של בנם המשותף, יובל, עלידי אמו, היתה אחד הספורים הפיקאנטיים ביותר השנה. (הטור לם הזה, 2015 ואילך). עכשיו מסתבר, כי הרוחות עדיין לא שקטו במישפחה.

זעזועי מוח ופנס, סיפר, למחרת הי מיקרה, אהרון גינסבורג, כשהוא חבול ופצוע בביתו: "עמדתי להיכנס לאולם הקולנוע, יחד עם ידידים אחדים. לפתע הבחנתי כבועז רבין, מאהבה של אשתי בנפרד אווה, העומד גם הוא להיכנס לארץ לם, יחד עם אווה. לא ייחסתי לכך חשיבות. פיתאום, בדיוק כשהיינו בפתח הכניסה, הם הבחינו בי. בועז הסתובב אלי, והתחיל מכה אותי באגרופיו בפנים ובגב. אווה הצטרפה אליו, שרטה אותי והיכתה אותי בפנים. לפני שאיבדתי את הכרת, ניסיתי להתגונן, אבל הם היו חזקים ממני והפילו אותי על הריצפה.

"קמתי זכ דם, ואז הגיעה ניידת-מישטרה ולקחה אותי לבית-החולים איכילוב. שם טיפלו בי, וקבעו שיש לי זעזועי-מוח קל ושטף-דם מתחת לעין."

לשעת אהרון, התייתקלות בפתח קולנוע אלנבי היתה מתוכננת מראש. "אווה מפעילה אנשים מהעולם התחתון נגדי. הם עקבו אחרי, וכך התחילו אווה ובעוז בתקריט לפני הקולנוע. כשידעו שאהיה שם, טוען אהרון, ומצביע על החבורות שבפניו. גירסתם של אווה גרוסינגסבורג ובעוז רבין היא היפוך גמור לגירסתו של אהרון. "שיבעה חודשים אחרי שראיתי את הסרט האחרון, הזמין אותי בועז רבין, ידידי, לסרט. כשהבחנתי באהרון, יחד עם המאהבת שלו, שלה הוא קורא, המטפלת של יובל, החורתי. עדיין אני מפתח ממו, וזכר המכות שתיכח אותי בזמן שחינו יחד לא נשכח ממני.

"בועז היה ליד הקופה, וקנה כרטיסים. כשעמדנו להיכנס לאולם הגיע אהרון בריצה מאחורינו, ובעט עם סנדלו בבעוז." "הרגשתי מכה חזקה," סיפר בועז רבין (24), המשמש מציל בימות הקיץ. "הסתורי בבתי, וראיתי את אהרון קומץ את אגרופיו, כשהוא משתמש בצורה-מפתחות, ועור מד להכות אותי. הוא הסמיק לשרוט אותי בצוואר. צעקתי לאווה, תברחי! ו' ודחפתי את אהרון, הוא נפל על הריצפה ובכה. "נרצח אותך!" "פיתאום קם ורץ לעבר אווה, שברחה ועמדה ליד הברזלים מול אולם הקולנוע. הוא התחיל להכות אותה ללא-אבחנה. תוך כדי צעקות לאני שים שהתאספו סביבו וניסו להפריד ביניהם: היא אשתי! היא זונה! היא לקחה את הילד שלי! מותר לי להרביץ לה! רצתי לעבר הברזלים, כשאני מנסה לך דרך בהמון. כשראה אותי, התחיל לברוח. אחרי דקות אחדות הגיעה ניידת-מישטרה (המשך בעמוד 34)

התיכון, כשקיבלתי צורקיה ראשון. התייבתי בלישכת-הגיוס ביפו, הצהרתי על דתיותי וביקשתי שיתרוו משרות בצבא. הזמנתי לוועדת-פטור, שדחתה את בקשתי למרות שהצגתי מיסמכים והבאתי עדים. בסוף השמינית קיבלתי צורקיה לאוגוסט בשנה שעברה.

היתה לי החלטה נחושה שלא להתגייס, ולא התייצבתי בתאריך המיועד. התחלתי ללמוד באוניברסיטה לכלכלה וסוציולוגיה. פיתאום, אחרי חצי שנה, הופתעתי למצוא צורקיה בתיבת-הדואר שלי. אני כבר חשבי תי שהצבא החליט לעזוב אותי במנוחה. אמי סיפרה לי, שבאחד הבקרים ביקר בביתנו באשדוד סמל ראשון מהרבנות הצבאית. הוא הפך את הארונות בבית כדי לבדוק אם הבדקים שלי נמצאים בארון נפרד, לפי כל דיוקוקי ההלכה. הוא בדיק אם יש בבית תפילין, ציצית ושעון-שבת. אם יש הפרדה בין חלב ובשר. אמא שלי לא הבינה מה קורה. חתם וכנס לדירה והתחיל להפוך בה הכל.

מזנת-מישכל גבוהה. מסתבר שהי סמל-ראשון לא השתכנע שאנחנו דתיים. הורי דתיים, עוד מתקופת בעוריהם בי אלג'יר. ועד אז לא השבנו שצטרך להוריינו למישהו אי-פעם במדינת ישראל שיאנחנו דתיים ומאמינים.

לפני חודשיים קיבלתי צורקיה נוסף,

סרבנית-גיוס שממט דיין
"לא חזרתי מטיפולים ביו"

לחודש יולי. אז ראיתי שהעסק מסתבך, ופניתי עם בני-מישפחתי לעורך-הדין אור-גושטיין. הוא בירר עבורנו בלישכת-הגיוס. שם לא מצאו כלל תיק הנושא את שמי. לבסוף איתר הפרקליט את התיק. לדבריה, גילה שהעקשנות של הצבא לגייס אותי היא פשוט בגלל מת-המישכל הגבוהה שלי שנמצאה במבחנים הפסיכומטריים שיעשיתי בהתייצבות הראשונה.

החלטתי, עם בני-מישפחתי, לא להתייבב גם לצורקיה השני. עברו כמעט חודשיים של שקט ופיתאום, לפני שבועיים, קיבלתי צו להתייצב במישטרה אשדוד לחקירה. בני-מישפחתי לא האמינו שמדובר רק בחקירה ואחי, פול, בירר במישטרה מה העניינים. הבטיחו לו במישטרה אשדוד שבדובר רק בחקירה פורמאלית.

בכל זאת ניגשתי לרמטאל קרם, הרב האשדודי המטפל בענייני בנות דתיות באשדוד, והוא הציע לי שנלך למישטרה יחד. כשהגענו לתחנת-המישטרה אמר לנו אחד הקצינים להמתין דקות אחדות. ישבנו באחת הפינות, והקצין חזר ואמר לנו: אחם, לא בטיפול שלי. עוד מעט תגיע המישטרה הצבאית."

הרב קיבץ ממות. הוא הורה לאחד השוטרים להשיג עלי. הרב קרם מיהר לצאת מן התחנה, כנראה כדי לטלפן ולספר מה קורה איתנו בתחנת המישטרה. אני החלטתי לברוח מהתחנה. אם הייתי נופלת לידיים של השוטרים הצבאיים, זה היה הסוף שלי. רצתי מן התחנה. אחרי-כך שמעתי, וקראתי בעיתונים, שהרב קרם הוכה עלידי שוטרים. בטח חשבו שהוא עזר לי להימלט.

אחרי הבריחה הסתובבתי בכל מיני מקומות. עכשיו אני כאן בידיים טובות. כל הסיפורים כאילו הוועד להגנת קודשי ישראל הכריח אותי לירושלים ואני מסתרת באחד המושבים בפרוודור ירושלים

במדינה

(המשך ממעמד 33)

טרה שלקחה את אווה, שזבא דם והיתה פצועה, לתחנת סגן דודי אדום. אחריכך נסענו למישרה, והגשנו נגד אהרון תלוי נה על תקיפה.

גם אהרון גינסבורג מיהר לתחנת-המיש-טרה, אחרי הטיפול בו, והתלונן נגד אווה ובוועד על שתקפו אותו. בעוד אווה מצביעה על שריטות בורעותיה, בצווארה ובגבה, הציג אהרון את פצעי-ישלו, וגם בוועד רכין לא יצא ללא-פגע.

יום אחרי התקרית העלה אהרון האשי-מות חריפות נגד אווה ונגד מישרת שיש-ראל. "מיום שיובל חור הביתה, לאחר חרי-טיפה, אני נתון לאיומים. חיבלו גם במי-כונתי ומאיימים על חיי."

"לפני שבועיים הגעתי לאחת הישיבות של בית-הדין-הרבני, שדן בתיק הגט שלי. נו, אווה נכנסה לאולם המישפט עם שני גברתנים, שלאחר-מכן הסתבר לי, ללא שמץ של ספק, שהם אנשי העולם התחי-

ידיד בוועד רבין
"הוא שרט אותי בצוואר..."

אווה גינסבורג-גרוס מראה את החבלות בידיה
"הוא דחף אותי לכביש..."

אהרון גינסבורג (יור בנו) מציג את הפנס בעינו
"קמתי זב דם..."

רק את הכסף שלי. היא אמרה לי את זה במפורש באחת השיחות הטלפוניות ביני-נו. את כל האיומים האנונימיים הקלטתי, ומסרתי את סירטי-הקלטת למישרה. פעמיים נתתי צ'אנס לשליטנות להפעיל את סמכויותיהם. לא תהיה פעם שלישי-העולם התחתון מתנכל לחיי. גם אני אפי-עיל אמצעים כאלה כדי להגן על חיי.

הפרשה האומהלה. אווה מכחישה בתוקף כל קשר או שייכות לעולם התחתון. "הבחורים שאיימו על אהרון בבית-הדין הרבני, היו בניו של אחת העדות שבאה להעיד לטובתי, ושהתרגזו כששמעו במה מדובר." טוענת אווה, העומדת לפתוח ביי-מאס אלה סלון לקוסמטיקה, ובכך להתי-חיל את שיקומה-מחדש אחרי "הפרשה הי-אומללה שלי עם אהרון."

שני בני הווג המורו, שנלחמים על ילדם כבר כימעט שנה, לא ראו בשבת האחרונה את הסרט המשעשע. "על הסרט הזה אני כבר אוותר," אומר אהרון. אווה מצידה, אינה מוותרת, אך היא מבטיחה שבפעם הבאה תדאג שלא להיתקל בבעי-לה הוועם.

תוך הצביעה עלי והם ניגשו אלי. אחד מהם תפס אותי בגרון ורצה שאבוא איתו. השני איים: "נחננו נרצח אותך! נשרוף לך את הבית!"

"הם איימו גם על פרקליטי, עורכי-הדין דוב ישראלי. הוא תומך מישרה, שעצרה אחד מהם, והשני נמלט."

הטרדות בטלפון. אהרון טוען שידוע לו שאווה הידרדרה לחוגי העולם התחתון. "בתחילת השבוע הגיעו גם אלי אנשי העולם התחתון, והציעו את שירותיהם. כדאי לך לחשוב היטב. תמורת 5000 לירות לא יכירו יותר את אווה, ואת בוועד, אמר לי אחד מאנשי העולם התחתון. דיווחתי למישרה, אבל אם היא לא מסוגלת לטפל בתלונתי, לא תהיה לי בריחה, ואיאלץ להשתמש בשירותים אחרים של אנשים אחרים."

לדיברי אהרון לא עובר שבוע ללא הטרדה בטלפון וללא איום בפגיעה בו וביובל, שעל-פי צו זמני של בית-הדין-המיש-פטי-המחוזי, נמצא ברשותו. "אווה הפסיקה להתעניין בו. אפילו את הזכויות לבקר אותו היא איננה מנצלת. עכשיו היא רוצה

חודש חזק ומלא התנגשויות המחיל ב-שבוע אלים. ממש. אל תריב, למען השם: אתה יכול לגרום לאדם לא שלילי ביותר נזק רציני מאוד. ואל תי-כנס לתאונות: אתה עשוי לגרום לאסונות, מבלי להתכוון לכך. אבל אין ספק שלא תוכל להימנע מכל מיני סיכ-סוכים אישיים, במישור הכלכלי, האישי והאינ-טימי. ייתכן גם מישפט לא סימפטי, שאפשר לפתור רק בעזרת הבנה והתחשבות. וגם השבוע הבנה!

משונה מאוד. אתה מגלה הבנה נהדרת לבני-אדם השבוע. גם האחת שמגשת שפ-כה את ליבה בפניך מהר מדי בהתייחס ל-ומן הקצר שאתם מכי-רים. ובמקביל אתה מגלה חוסר הבנה להי-ציגים הרשמיים של ה-חוק והסדר ומוצא עצי-מך מסתבך איתם בדב-ריב שהתחילו במה ב-כך. אל תניחי למתחרה הסמויה להפר את

מנוחתך. את מייחסת לה יותר ממה ש-מגיע לה. עוד תגיע למסקנה שלא היה לך מה לדאוג. בת עקרב: לבשי תכלת.

אתה מרבה לנסוע השבוע יזמנו לך בדרך-כים אהבים ואהבה כאחד. היזהר! 19 יר-חיקו שיקולין הקרים מעליך הזדמנות גדולה של אושר. כוח-ההרגל עושה, אף הוא, את שלו - ודווקא הוא מסוכן לך, בהיערכות ה-מלות הנוכחית. שבוע טוב למעשי-פתע, להחי-לטות שרירותיות, לגיי-חות לעבר הנעלם. את, בת קשת, יכולה להתי-ברך בחן בלתי-רגיל, בייחוד בימי גי-ודי. היזהרי בעיסוקיך בשטח הפיננסי.

נסה לראות את הדברים גם מנקודת מבטם של האחרים, ואל תעשה מעשים הגורמים לאדם הקרוב אליך עגמת נפש. גלה רצון טוב כלפי חבריך לעבודה. נסיעה קצרה בסוף השבוע תביא לך את השלווה המיוחלת, והסייע לך לפתור בעייה מעיקה. השבוע לא ממתניה לך שום הצלחה חברתית בר-לטה, כך שכדאי לך לנצל את הזמן למנוחה ולטיפוח יומיך. אך יש סימונים שהמצב, ישתפר בקרוב.

זכית בהצלחה - ואתה עתיד לזכות בכמה נוספות. זכור כי הדמיון והמקורות חיי-הרבה יותר מן הזהי-רות והתיכונן הקפדני-עם זאת, אל תתעלם מדרישות הרגע ודאג לא לריב לחינם עם ידידיך ומכריך. רכישת ציוד, או דברים הקי-שורים לעבודתך, כד-איות מאוד השבוע. בת-דלי: העדיפי את הכהה על הבהיר, את השחור על הגיינג'י. בגי-דים בצבע שיערך יביאו לך מזל.

השבוע מסוכן מאוד לבי-נות סרטן: הן יכולות להסתבך בהרפתקאות העשירות לגרום לסיכ-כים אישיים ובריאר-תיים, זמן רב לאחר ש-תשכחנה את התקרית עצמה. מוטב, אפוא, לא להרבות בקשרים חברתיים ולהגביל את-המגע עם אנשים חד-שים - בייחוד בסוף השבוע, מיום רביעי עד יום שישי. לבשי צבע בהיר.

בעייתך העיקרית היא שבווע, תהיה איך להי-מור על שלוות נפשך, נוכח התקריות הפולי-טיות האחרונות. לא יהיה זה עבורך השבוע הטוב ביותר. הרבה לכתוב ובמיוחד ענה על מכתבים. תוכנית אותה תכינת לבצע מזמן - אין סיכוי שתתגשם. אך אל ייאוש, החיים לפניך. היזהר בהיגה בשעות המאוחרות.

השבוע מתחילה תקר-פה בחייך, בה תצטרך לנקוט ביוזמה, שוב ושוב. עליך מוטב ש-תתכנן בהירות את צע-דיך הבאים. בת בתולה: הזהרי במיוחד משתייה ומספורט מיס! אל תאכלי לפני שאת הרי-לכת לים. כוח-המישיכה שלך יגבר, ושלך לקראת סוף השבוע. אחרי מוצאי-שבת תגבר השפעתך. בת בתולה: למשך זמן קצר, לבשי ורוד.

לאחרונה חלה נסיגה בעסקיך. אבל לעו-מת זאת נחלת הצלחה לא-נורמלית במי-שור הרומנטי: הרומן אותו התחלת לנהל לפני זמן מה, יימשך, אבל אל תחשוב לעצ-מך שהוא רציני. אתה תחזור בסופו של דבר אל אשתך. השאלה היא אם היא תקבל אותך מחדש. לכן, עליך לכלכל את מעשיך במחשבה בשאלה זו.

השבוע מלא תחושה של עיון בהצעות ובידורן יביאך לפעילות מוג-ברת, שתסב לך אושר ועושר, באם תשכיל לב-חזור בהצעה הטובה ביי-תר. עייפות מרובה נכ-נה לך לקראת סוף השבוע. נסי לעניין את בן-זוגך בנטיעת סוף שבוע למקום שקט. את זקוקה לזה. צבעים בהירים ילחמו אותך מאוד.

נן מוזל תאומים, הוא הקובע, השבוע, את התפתחות ענייניך, לי-שבט או לחסד. על נן היוזרי, בת תאור-מיס, מלתת פורקן לי-תיסכוליך ולהרגשת ה-התמרדות שלך. מוטב לך לציית לאנשים נבוי-גרים ובכלל, לשקול את כל צעדיך. אם בריאותך היא ככה-ככה. אל תזלזלי בכרי-אות ואל תחקי את חברותיך באוכל. לא כל מה שמותר להן מותר גם לך. מכתב המגיע מארץ רחוקה מטריד את מנוחתך. אך מעורר בך געגועים. לבשי לבן.

בת טלה: בני המין החזק נמשכים אלייך ומקדישים לך את מלוא תשומת-הלב, מי-אחר ההסכסאמיל שלך מתחזק בימים אלה במידה רבה. כאי-שר שתתחרו משיכרון הצלחה, טוב תעשי אם תחילי להרהר איך לנצל את ההתפתחות החדשה לשיפור עתידי, והעיקר - אל תזיחי בשום מניס ואופן ייזידים ותיקים.

טלה
21 במרס - 20 באפריל

שור
21 באפריל - 20 במאי

תאומים
21 במאי - 20 ביוני

מאזניים
21 ביוני - 20 ביולי

מאזניים
21 ביולי - 20 באוגוסט

מאזניים
21 באוגוסט - 20 בספטמבר

מאזניים
21 בספטמבר - 20 באוקטובר

מאזניים
21 באוקטובר - 20 בנובמבר

מאזניים
21 בנובמבר - 20 בדצמבר

מאזניים
21 בדצמבר - 20 בינואר

לפני 25 שנה

גיליון "העולם הזה", שיצא לפני 25 שנה בדיוק, הכיל 16 עמודים, ועלה 120 פרומה (12 אגורות). אך חוץ מזה יכול היה להופיע גם השבוע.

המדור "העם" (ראה להלן) הכיל ניתוח של מוחות המפלגות בארץ, הנראה כאילו נלקח ממודעה של אחת מקבוצות-השינוי השבוע. נפתח כי "העולם הזה" הקדים אותו 25 שנים לפחות — ושאין מה להוסיף לדבריו מאז. הוא הדין לגבי כתיבת עיתוני ישראל.

גם הסכנה של "סוריה רבת", שהיא כלי-כד אקטואלית בעת על רקע מילחמת-לבנון, הועלתה כבר אז בצורה מושלמת. ואפילו הקוריו של השבוע — פריצת נגבים לדירתו של קצין מישטרה בכיר, שלא הרגיש בהם — נשמע אקטואלי מאוד. לראשונה בתולדות העיתונות העברית, הכיל הגיליון דו"ח מצולם על 5 עמודים, ובו תיאור כל המתרחש במוסדות למיפול בחוליותיה. דו"ח זה פירט את הפיגור שבו לוקה המיפול

ד"ר על מוסדות חולי הרח

"העולם הזה" 719
התאריך: 9.8.51

הסורים והתורכים. בקשר לאיזור זה, היא, כידוע, אחת הסיבות להתעניינות תורכיה בישראל).

ובכלל: "איננו מבינים מדוע כבוד הבאשא לא הגביל את סוריה גם ממזרח ומערב, שעה שלקח על עצמו תפקיד של מומחה בינלאומי להיסטוריה וגיאוגרפיה." כדי למנוע טעויות, פליטות-לשון ופליטות-הבל לעתיד, קבע העיתון, בשם מיפלגתו, את גבולות סוריה, אחת ולתמיד: מהרי הטאורוס (בתורכיה) בצפון, עד תעלת-סואץ בדרום. מהים התיכון בי מערב ועד המפרץ הפרסי במזרח.

מישטרה

גיבנה בטובה

בחוגי המישטרה בירושלים נשמעו לחיי שות ונדאו שוטרים מחייכים — אולם המקורבים לעניין שמרו על הדברים בסוד. לא היה נעים שכולם יידעו. לא היה נוח שהדבר יפורסם. האסון לא היה גדול — אבל החיוך שהעלה על שפתיהם של הרשושיעים לא גרם הנאה מיוחדת לסגן מפקד המישטרה במחוז ירושלים.

אריה לרמן, סגנו של מפקד המחוז, לוי אברהמי, חבר נען לשעבר, המפורסם כי כוחו וברצינותו, היה בביתו בשבת אחר הצהריים. הבית, במושבה הגרמנית, ימש אותו יום מטרה לגנבים. מדירתו של סגן המפקח המחוזי נגנב מכשיר רדיו. לרמן לא נשאר זמן רב בלי מכשיר. הר מישטרה גילתה את הגניבה, והמכשיר הוחזר לבית במחשבה הגרמנית. אך הסוד הסתגן החוצה, וחיוכם של יודעי דבר רחב עמד יותר כשהתברר כי לא זו בלבד שסגן מפקד מישטרת-הבירה היה בביתו כשגנבים הוציאו את הרדיו, אלא שגם כל ששת השוטרים, המתגוררים באותו בניין, היו אותה שעה בדירותיהם, ערים.

אנשים

* הקומיקאי **בוב הופ** יצא לדוג והושלך עליידי גלייזים זועפים מסירתו, שהוסיפה, מצידה, מכות מיספר על ראשו. אחר שסבל כמה פעמים במים, משו אותו חבריו. אמר הופ, אדמירל צי-הדייג, הר נושא שישה כוכבי-פחה, שהוענקו לו עליידי חבריו הדייגים: "אני צריך לקבל שיבעה כוכבים בזכות שטרטבתי. הרי רכשתי כך נסיון רב בשירות צוללות." מסתבר שי חושי-ההומור לא נטש את הופ, והוא הביע את עצרו על ש, אפילו שם למטה (במים) לא הצלחתי לדוג כמה דגים".

* כשאייזיק שטרן הופיע בירור שליט, משכה גנינתו אלפים, שנדחסו בו אולם אדיסון. אחת המאזינות עלתה על הבמה אחרי הקונצרט, ביקשה להצטלם עם שטרן. הכנר סירב: הוא דתי, ואיני מצטלם עם נערות. במיוחד לא בירושלים המקודשת. אך כשהמאזינה לא זזה מי קירבתו הסכים וחבש, לשם פיוס קדושת הצייר, כיפה.

עבודה זו יצרה יידידות קולית בין הר טלפוניסטיות כאן לבין חברותיהן מעבר לים. אך מכולן היו הסימפטיות ביותר נערות-המרכזיה בשווייץ. הטלפוניסטיות משני עברי הים למדו בינתיים הרבה: אלה על אורח-חיהן של חברותיהן בי שווייץ, ואלה על צנע ועל חוס.

יום אחד קיבלו הבחורות הישראליות, בדואר יפו, שני ארגונים מיסטרוריים. בתור כם היה מיטען של שוקולד ועוד מיצרכים, שאיש לא יוותר עליהם. במקום חלה הת עוררות רבה. הבחורות התאספו לישיבה דחופה. אחת מהן הציעה להקים ועדה. הוועדה עבדה, דתה, והתוכנית שהתגשמה כעבור כמה ימים: שני ארגונים של עובדים מתנה נגדיה מאת הטלפוניסטיות בישראל לתברותיהן בשווייץ.

השכנים

גם ישראל היא בסוריה

עזאם באשא, מזכיר חליגה הערבית, יצא לתורכיה, נתעכב בסוריה, לקח חלק בי פתיחת תחנת-השידור הצבאית הסורית, השמיע כמה דברים על גבולותיה האמרי תיים והנצחיים של סוריה.

עתה הגיב אל-גיל אל-ג'ידי ("הדור החדש"), ביטאון המפלגה הסורית-הלאר מנית, הדוגלת באחדות ערבית מהפרת עד הגילום, בחריפות יתירה, שילח את זעמו בעזאם:

אחר הערה אירונית, כי מזכיר חליגה הסתפק במידבר-סיני והסכים לשייך את עזה, הנתונה לכיבוש מצרי, לסוריה, תובע העיתון את עלבון אזורי הצפון. הנמצאים למעשה בידי תורכיה, אך המאווים להלכה תחום-מחיה סורי. (האיבה הארוכה בין

יכלו להשתמש בעמדתם המכרעת על לשון המאזינים כדי לחולל שינוי מהפכני במצב ערבי ישראל, לדרוש את מינויים של שני שרים ערביים לפחות.

אולם גם כך נשאר המצב עדין. יהיו "החכים" הערבים משועבדים כאשר יהיו הם לא יוכלו להיות רכים מדי מבלי לאבד לנצח את אמון שולחיהם.

רטן עסקן מפא"י תצי בהלצה: "עוד מעט יהיה לנו שרביטחון ערבי..."

חודת האומה

דיון אוהד ומואשר

"לעיתים היה נתיב הים לחיפה מסוכן לא פחות משהוה בנגב", אומרים הימאים של הצי-המיסחרי, התובעים את אות-הקוממיות.

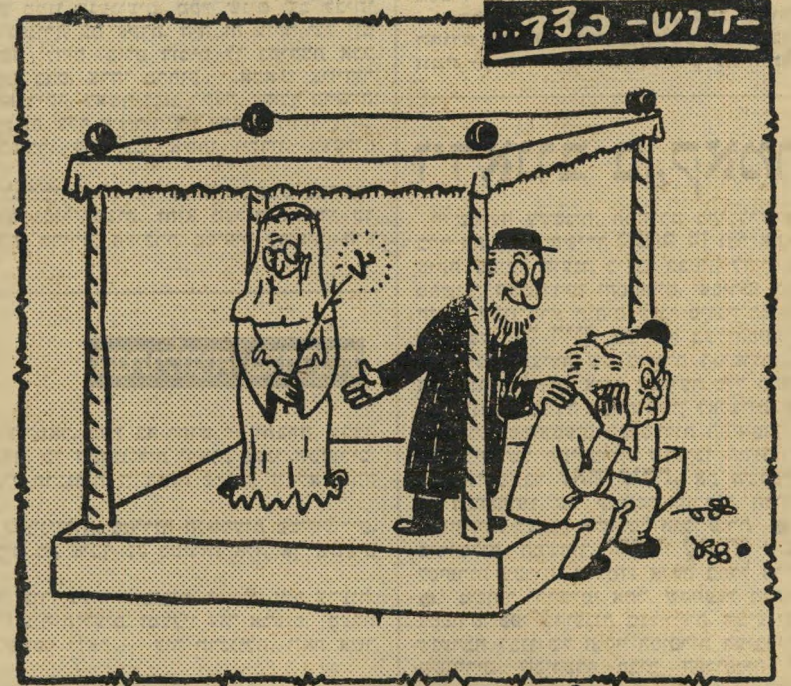
הם קיימו את הקשר היחיד עם חוץ לארץ (בדרך הים), היו נתונים לסכנת מיקוש והטבעה.

כאשר פנו למוסדות המוסמכים, נתקבר לה תשובה אדיבה: "הננו להודיעכם כי בקשחכם נמצאת בדיון אוהד" (הנמשך מזה שלושה חודשים).

דרכי חיים

שוקולד אל-חזטי

הטעם הטוב של חוץ-לארץ, זה חלומם של רוב הצעירים בארץ, הוא מנת-חלקן, כמעט לחמן החוקי, של עשרים בחורות המשותחות יום-יום בטלפון עם ארצות שמעבר לים. הכוונה לטלפוניסטיות בדואר, המקשרות את ישראל עם ארצות אירופה ואמריקה.

העם

הנוער הכריע

אבק הבחירות שכך, כמו אחרי מישחק תיקו, כששתי קבוצות אינן מרוצות ור מחליפות ביניהן זיכרונות נוגים על הר סיבות, זעפו שתי המפלגות העיקריות: מפא"י, שלא קיבלה את האפשרות להקים ממשלה איתנה בכוחה שלה, והצ"כ (ציונים כלליים) שלא קיבלו די כדי להכיר ריח את החתן הסרבן להיכנס אל מתחת לחופה קאריטטורה).

לוא היו קיימים רק אינטרסים לאומיים (כפי שהם קיימים במודעות הבחירות), היה ברור מה לעשות: כדי לצרר את האמון בחוגי הכלכלה בארץ ובחוץ-לארץ, דרושה קואליציה רחבה. אולם לרוע הר מזל, עוד קיימים אישים גם אינטרסים מפלגתיים, שמקומם לא ניכר בדיבורים, אך חשוב כשבאים לתכלית. במיקרה זה: התיק האוצר, שרה-האוצר קובע מי יקבל את הדביטום-היקרים, מי יקבל ראינות וייבוא — חברות ההסתדרות או החושים הפרטיים. בטלית מנוקבת ורבת-שלאים זו אוזנים השונים, כשטענתם: כולה שלי. לפיכך קשה להניח שהשידוך יקום.

הצד המייאש בכל העסק הוא שאין כימעט סיכוי לשינוי כלשהו במצב. גם בחירות חדשות לא ישנו ולא כלום, אם לא יצליח ביג"י, לשנות את חוק הבחירות לטובתו, דבר שהמועמדים-לפגיעה לא יסי כימו לו. או להביא לארץ עוד כמה רכבות קולות, דבר המצריך זמן.

כי ליקוי היסוד שבתמונה הישראלית, המוררה והמונחת כאחת לגבי מסתכל מן החוץ, הוא שהמפלגות אינן מפלגות כלל. בעולם הרחב יכול אדם להתחיל מיפלגה באחרת, אם שינה את דעותיו. אולם בארץ אין הדבר קל כלליכך. האדם שייך למפלגה, כצמית לנסיכו בימרי הביניים. בנו לומד בבית-ספר של המיפר לגה, מתפרנס ממיפעליה ומקווה לקבל ממנה שיכון, ורוכש את חוכמתו ודיעותיו באמצעות עיתון המיפלגה.

הגורם היחיד שיכול היה להכניס קצת רוח-חיים לתמונה מאובנת זו הוא הנוער. אולם הנוער, בחלקו הגדול, לא הצביע כלל. על חשבונו יש לזקוף חלק גדול של אותם 30 אחוז שנמנעו מהצבעה. באי הצבעות הכריע הנוער בבחירות אלה.

מכיוון שהנוער נוטה יותר לשינוי המצב מאשר לקיומו, יתכן והצ"כ יהיו נהנים מקולותיו יותר מכל מיפלגה אחרת. אולם הצ"כ גילו איכישרון מובהק דווקא בי פנייתם אל שיכבה זו, המבקשת בכל זאת משהו יותר מאשר אידיאלים המסתכמים בולארים.

שר-ביטחון ערבי, הצירים הערביים של הסיעות התליות במפא"י מצאו עצמם פיתאום יומצ שיכולו להקים ולהפיל ממשלות. יותר מכל תמהו על כך הם עצמם.

האיסטרטגיה של מפא"י, שהכשילה בכל האמצעים, כשרים ופחות כשרים, חקמת סיעה ערבית עצמאית, נתנה את פירו תיה. אילו הופיעו בכנסת השניה שליחים ערביים אמיתיים, במקום גרורים מפא"יים,

* דיביזם — מטבע-חוץ, כפי שכונה בראשית שנות ה-50, המילה שאולה מה גרמנית.

מתכונת עתיד

האיש אשר ירה בעוגת הקצפת * מה יכתבו על יעל דיין

במדור הסיפורת בעיתון של אביה? * פרופסורים יעברו בגדר

הטובה * 40 שנה לרצח פרדריקו גארסיה לורקה

יעל דיין-שיאון

לאה פורת

מנחם בן

מכס פריש

מצחיק לחשוב מה חמודות התרגולות! לכולן כרובלת, ולכולן אחוריים. כולן מטילות ביצים. ומה תגידו?
 התרגולות הפתייה שגאה את הביצים, אך אהבה את התרגולות, כפי שאהבות הידיים הימניות אותן דקירות האטד או את ראשית תקיעת הסיכה. היא שגאה את ביצתה שלה. ובכל זאת אין דבר יפה מביצה.
 אסופה מן השיבולים, בעודה תמה, הנה כליל השלמות — הפה, העפעץ ותונר-האווז. כלחיה החמה של זו אשר זרעה מתה. הנה הפנים. הלא תבינו? אני כן! מסופר על כך בסיפורים היפאניים. ומיספר נשים נבערות אף הן יודעות זאת.
 אין אני מבקש להגן על היופי הכחוש של הביצה, אך מאחר שכל העולם משבח את בלחך המראה, את שימחת המתגלגלים על הדשא, טוב הדבר כי אגן על הביצה בפני תרגולות פתייה. אומר זאת: תרגולות זו הינה ידית האנשים.
 לילה אחד הפליא הירח מכותיו בתרגולות. הים והגנות וממגורות-הפחם האירו באור אחיד, אור שבו היתה קולטת הצירעה את כל חצי העולם. איש לא ישן. התרגולות לא יכלו לשאת עוד. כרובלותיהן כוסו כפור. והכינים הזעירות צילצלו בפעמוניהן החשמליים דרך חלל הסטירות.
 תרגול אחד בא סוף-סוף לידי החלטה. התרגולות הפתייה התגוננה. התרגול רק שלוש פעמים, אך אין התרגולות יודעים להשחיל היטב את החוטים במחסים.
 צילצלו פעמוני-המגידלים, כי היה עליהם לצלצל, והאפיקים והפרודורים ואלה המשחקים גולף, הצטלצלו שלוש פעמים והפכו ארגמן. החל המאבק.
 תרגול פיקח. תרגולות פתייה. תרגולות פיקחת. תרגול פותה. פיקחים השניים השניים פתאים. תרגול פיקח. תרגולות פתייה.
 נאבקו. נאבקו. נאבקו. כך כל הלילה. ועשרה. ועשרים. ושנה אחת ועשר. ותמיד. מספרדית: שמעון שרב.
 פרדריקו גרסיה לורקה, גדול משוררי ספרד בעת החדשה, נולד ב-1899 ונרצח החודש לפני 40 שנה, באוגוסט 1936, במהלך מלחמת-האזרחים בספרד. שיריו ומח-ותו נקראו והועזו בארץ, ורק לאחרונה הותרו שוב לפירסום בספרד.

ז'דאנוב ב"קאמרי"

שמועה עקשנית, המהלכת בהיכלי-סיפורת, טוענת בעיקבות כי ה"ב משה דיין בחר את מבקרת-השירה **מנחם בן** (בריאון) למשרת עורך דין-הסיפורת של עיתונו החדש. אותה שמועה טוענת כי בן הבטיח לדיין את מיטב הכותבים בארץ, וכבר ידוע על כמה מחשובי המשוררים והסופרים, שסיירו לפרסם מיצירותיהם בעיתון העומד לראות-אור. חרצי לשון-הרע תוהים לגבי סיגנון-הביקורת שבו יהיה על מנחם בן לבקר את סיפיה הבא של יעל דיין, בתו של בעל-הבית, אשר עד כה נתקלו בספריה במיקלחות צוננות ומסתיות מצידה של ביקורת הסיפורת העיברית. אגב, בחירתו של מנחם בן כעורך-הסיפורת של דיין אינה מפתיעה כלל מהכחינה האידיאולוגית, היות שהוא נודע בשנים האחרונות, בסגידה חסרת-איוון לאישיותו של **אירי צבי גרינברג**. מחוגי שחקנים ובמאים, המסתופפים באסדרות התיאטרון האמרי מתברר, כי באחת מפגישות מועצת-המנהלים של התיאטרון, שנערכו השנה, חשפה מנהלת המועצה לתרבות ולאמנות, הן שדרית-לשעבר **לאה פורת**, את השקפות-עולמה על תרבות ואמנות, ומתוכן מסתבר כי השקפותיו של קומיסר-התרבות הסובייטי בשנות ה-40, **אנדריי ז'דאנוב**, הן צימחוניות לעומת אלה של הגב' פורת. על הגדר הטובה נבבול לבנון אמר השבע, בירושלים, המשורר **יהודה עמיחי** ש, אפשר להביא עכשיו מלבנון כמה פרופסורים לסיפורת עברית, שילמדו אותה בחלל הריק הקיים בנושא זה באוניברסיטת ירושלים...
 • משורר ירושלמי אחר, שהתפעל מבקיאותו של שר-התיאטרון-התרבות **אהרון ירליין** בספרוט, כפי שהופגנה בטלוויזיה, הציע למנותו כשר-הספורט. • בחגיגת ברה-מיצוה, שנערכה לבנו של חוקר הסיפורת העיברית בימי-הביניים, הדר' **יונה דיין**, נכחו כמה משוררים שכירכרו סביב הפרופסור **דוב פדן** שהטיל מאימותו לכל עבר.

איזידור חוזר הביתה

אינני שטילר, מאת: מכס פריש, בתרגום חיים איזק הוצאת זמורה, ביתן מודן, 335 עמודים

מכס פריש בוחן בספריו את בעיית הזהות של האדם האירופי, בתקופה שלאחר מלחמת-העולם השנייה. ספריו ומחזותיו הביאו לכך שבני-ארצו השווייצים אינם מסוגלים לשאת אותו ואת ספריו (בעיקר לאחר פירסום סיפרו וילהלם טל — שבו הוא הורס את המיתוס היקר ביותר של עמו, ומוכיח שווילהלם טל היה טרויסט ורוצח, בעל מוח מוגבל, הדיוט קרתני, שמולדתו היא מחוז מפגר בהרים. פריש, האוהד בדרך-כלל את הלוחמים נגד עריצות, יוצא בוויילהלם טל שלו נגד קשירת כתרים לגיבור-לאומי, כשהוא מתנגד לתהליך המקובל ברוב ארצות-הבל, תהליך שבו נעשה סילוף מכוון של היסטוריה, על-מנת לשרת מיתולוגיות לאומיות מוגדרות).

אינני שטילר דן בבעיית הזהות של אמריקאי בשם וייט, שנעצר בידי מישטרט שווייץ. זו טוענת שהוא בעצם פסל שווייצר בשם אנטול לודוויג שטילר, וכולאת אותו בבית-הכלא עד שתבורר זהותו. בכלא מנהל וייט/שטילר רשימות, שבהן הוא שוטח את בעיית הזהות שלו, ובוחר את החירות הקיימת בידו להיות אחר, תוך שהוא חושף עד לידי גיחוך וסארקזם את מתכונות-הזהות המקובלות. תוך רישום רשימותיו, מספר וייט/שטילר אישורים שונים ומשונים, כולם מסכיב לבעיות זהות ומוטר, כמו סיפורו של איזידור.

איזידור היה רוקח אחראי שהרוויח יפה למחיתו, אב לכמה ילדים, וגבר במיטב שנותיו, נאמן לאשתו, אלא ששאלותיה של אשתו הטריפו אטי-אט את דעתו. קיץ אחד יצאו איזידור ואשתו למאורקה, דרך נמל מארסיי, כאשר הפליגה אשתו באונייה למאורקה, היה איזידור מפותח כולו באוניית-מסע, שהובילה מתנדבים לגיון-הוריס-הצרפתי.

איזידור סובב את העולם, הקשיה, וניטלו ממנו הגעגועים. מקץ שנים שב לביתו כשהוא מזוקן ורוה, מחויק במיבעת טרופית וחגורה עם אקדה. היה זה בוקר של יום ראשון בשבוע, יום-ההולדת של אשתו. חמישה ילדים, כולם דומים לו במיקצת אבל גדולים יותר בכדי שמונה שנים, ועד שהתבונן בהם, צרחו מרחוק: "אבא!" איזידור פסע לעומתם כאילו שב מבית-המירקחת ולא מאפריקה. כאשר נמוג הקפה, שאלה הרעייה: "איזידור, איפה היית?" אחרי כמה שאלות מסוג זה שלף איזידור את אקדחו, וירה שלוש יריות למרכזה של העוגה המקושטת בקפצ'וסוכר. קם לנגד אשתו וילדיו, בצעדים מתונים עבר את שער הגן, ונעלם.

באינני שטילר עוסק פריש בחשבוני-הנפש המתמיד שלו, תוך שהוא משתמש בצורות-תוכן חדשניות. סיננון כתיבתו נראה בהתחלה נטול-רגשות, והוא מצליח עליידי כך לערב את הקורא במהלך הקריאה, ותוך קומדיה מרירה, העוברת מסיפור לסיפור, הוא חושף את איוולת המין האנושי.

התרגולות

מאת פרדריקו גרסיה לורקה
 היה היתה ילדה פתייה. אף היתה פתייה עדי-מאד. עקץ בה יתוש — ותברכה. עקצה בה צירעה — ותברכה. עקץ בה עטלף — ותברכה. כל התרגולות יראות מפני השועלים, אך תרגולות זו רצתה להיות טרף בפיהם. הרי תרגולות זו היתה פתייה. זו לא היתה תרגולות. פתייה היתה.
 בלילות החורף סוטר ירח הכפרים בחוקה לתרגולות. סטירות הנשמעות במישעולים. הדבר מצחיק עדי-מאד. הכמרים לא יבינו לעולם מה טיבן של סטירות אלו, אך אלוהים יביץ גם יבין. ואף התרגולות.
 עליכם לדעת כי אלוהים הוא הר גדול וחי. עורו כעור הזכוכים, ומעליו עור צרעות, ומעליו עור סנזניות, ומעליו עור לטאות, מעליו עור חולעים, ומעליו עור אנשים, ומעליו עור ברדלס והכל. התראו הכל? ובכן הכל, ובנוסף לזאת — עור תרגולות. וזאת אשר לא ידעה ידיתגנו.

של ביאליק, בחרה בנרות, ומה נעשה אנו?

מחזיונות נביאי השקר

א. אוטוביוגרפיה קצרה

רופא צרפתי בשם דוקטור דסטוש, המוכר יותר לקהל קוראי הסיפורת בשם היעזעז שלו פרדינאנד סלון, החל את דרכו הסיפרותית כמהפכן מרכסיסטי, וסיים אותה בנידויה חברתי, לאחר ששיתף-פעולה עם מיסטר-הכיבוש הגנאי בצרפת. ספריו, הכולט שבהם מטע אל קצה הלילה מתרקמים לצידי המיצעד הגדול של ההיסטוריה, תוך תיר אור תזיונות פסיכופאטיים, שמות-גנאי לאומניים, הרצור פים בהומור-ישחור המתרפק למיתוס מבריק של ציניות אכזריות. למרות תפניתו ימינה אל הגנאיזם, הרי היתה יצירתו מחוזה רבי-מדית בזו לכל המסורות, התיינה אשר התיינה.

מעניין לעקוב אחר תהליך התהפכות השקפת-העולם, המתרחשת על סופרי דור-הפלמ"ח, מהמארכסיזם לפא- שיוזם. ראשון הצועדים, אשר פילס את הדרכים לבאים אחריו, היה משה שמיר, שניפץ עוד בשנות ה-50 את לוחות-הברית והחל להתביית בשמורות-הטבע של הפא- שיוזם היהודי, בימים שקדמו לרנסנס שלאחר מלחמת ששת-הימים.

שאת-משו שמיר, וכל הנהוים בעיקבותיו חסרים. ולו גם קורטוב, מכישורו ויכולת-תאורו של פרדינאנד סלון, והם מתארים את שינוי השקפת-העולם ותהליך הקצנתם ימינה, בעליבות ובדלילות. הגדיל לאחרונה לעשות חיים גורי, שפירסם בחנוני קטע אוטוביוגרפי תחת הכור תרת: "כמו חיפוש קרובים":

...ביקשתי אדמה נרחבת, רצינית קיסרות קדומה הקמה לעיני, חזונית. הייתי מוקסם ממילים עבריות הור- נת אל הטא. בימים ההם קראתי וחזרתי וקראתי ברטוש. אולי כל האותיות והמילים האלה, שלי בעת, אינן שוות הרבה. אני הישב על אפסלפל או על קסט או על דביא (דן בן-אמוץ). דביא מוזר, בחיי. למרות הכל שמורה בו פינה המה ליתום הזה (דן בן-אמוץ) בשל כמה זידיים. "איני סולה לו עד עצם היום הזה על רצח הגמל החרי-משפע כננב המערבי, ליד שייך זרעון." (לקוראים שאינם בקיאים במיכמיזם וברוי הסיפורת העברית, אין גורי מצייץ כי המדובר בספור קצר של דן בן-אמוץ בשם הגמל והניצחון, שפורסם סמוך לתום מלחמת-העצמאות, ומתחיל במילים: "רציתי לראות מלחמה בין בני-אדם, ולכן נסעתי איתם." ובהמשך הסיפור כותב דן בן-אמוץ: "...ידעתי שלי אסור לסרב. פחדתי שירובי עלול להתפרש כפחד. לא לירות בגמל יכול להרשות לעצמו רק מי שהרג לפחות בני-אדם. ידעתי שבתוך-הכוכי אני רוצה לירות במשחתי. אולי כדי לראות את המעבר הפיתאומי שבין החיים והמוות...")

בהמשך כמו חיפוש קרובים ממשיך חיים גורי ומונה את אבותיו ואת ציוני-דרכו המתלבטת והמתפתלת... כא רטוש ומכר לי תור-זכח אילוני, וביקש את הבנים לטרוך מפכה באבותיהם וקיצוץ כנטיעות. פא אלתרמן, עם קולות עגלונים שרופשו עד ברכיים, זכר א את המעלה והתפלל ליום, שבו יאמר המשיח העברי את המילה ציור- נות. כא אצ"ל (אורי צבי גרינברג) ונתן כי את סב היפעת העברית, הכמיהה למלכות... "וכאשר הוא מסומם מאותה "יפעת עיברית וכמיהה למלכות" מסתובב גורי כמו "קולות העגלונים שרופשו עד ברכיים" משירי נתן אלתרמן, ומטיף בעדנה מילולית נוסטלגית לפאשיוזם עיברי, שמצויים בו כל הסמנים של פאשיוזם, מילבד הכותרת. רעיונות של התנשאות, שפרדינאנד סלון מצליח לעסוק בהם בכישורו ובעוצמה, מתגמדים אצל גורי לסמלים לאומניים מופשטים, כמו בסיפרו עד עלות השחר (1950), שבו כתב: "... אנו רואים את מרחבי הארץ השבויה, את כירתנו רמופת. רגלי הזרים..."

ב. השידרה הכפולה

חיים גורי, שגדל בארץ-ישראל-העובדת, למד שעל הסופר להעמיק את מעורבותו בפוליטיקה, כך שגם אחרי שהמיר את אמונתו לארץ-ישראל-השלמה הוא מתמיד, מיספר פעמים בשבוע. לפרסם מאמרים בדבר, המציגים את מידת מעורבותו בפוליטיקה (לרוב תחת הפסבדונים: חגי, חגור).

מאמרים אלה מתבססים לרוב על דימויים המורכבים

ממטבעות-לשון בעלות גוון מיליטריסטי, או מאוצר-ההשכלה של בית-הספר העממי: "...כך אין יוצאים למלחמות. כך אין נושאים דגל. דגלים אינם אהבים אכל ואולי. ולנו אין זמן, הכיבי. הנה קרבה שעת אור, או כמו כאהבה וכמו בקרב... ואני יודע כי כל הניגוזם הזה שווה פחות מפרוטה או מכדור-עופרת ומשורה יפה של שיר... בני מהרשי"ק (פולטרק הפלמ"ח, שמת לפני כמה שנים) אינו מושטט ברחיכות האלה. קולו הצרור אינו מטפס בפולמות הצעקה. עם ראשית ניצחונותיה, בעוד גם מרי-המוות הפר נשקף בעיניהם ניצחונותיה, אנשים צהוני-זועה והמוגזם מרם, החלה המחלוקת הישי-ראלית. בעודנו מרוחמים כנידונים, היאשמוני בשל הישי-עה... קשה, כנראה, להילחם כאשר רואים, תמיד, את

המציאות כשתי עיניים... אמו, זיכרונה לברכה, של ביאליק בחרה בנרות, ומה נעשה אנו? (העיר האחרת, עניינים אחרים בדבר)

דומה כי קריאה ברשימותיו של גורי, מגמתן להק פיא את הקוראים במתיקות נוסטלגית כמוגנט מסויים של אושר פלמ"חאי קולקטיבי, אי-שם ברגע מסויים, בסור פה של מלחמת תש"ח. רגע מסויים, המזכיר הורים מפגרים שאינם חפצים לראות בהתגברות בנם, והממשיכים להת- ייחס אליו כאל יונק.

וכך, בסיגנון נוסטאלגי, מתאר חיים גורי במאמרו "מה אומרים?" "...משהו דומה שמעתי בשבת, לפני כשבוע עיים בבית-השיטה. נחום שריג (איש צמרת פיקוד הפלמ"ח) פנה לכמה עשרות אנשים, רובם אנשי ההתי- יישבות העובדת, להתכנס בבית-השיטה לדיון בתוכנית השידרה הכפולה של פרופסור אברהם זכמן..."

מאחר שהקורא הממוצע של שנת 1976 לא השתייך לפלמ"ח, ולא רקם הלומות בלילות-הכפור של הפלמ"ח, כשהוא מכורבל בשניל של הסוכנות-היהודית, ואולי מצויים בין הקוראים פורשים מאנשי הלח"י, פרימיטי- בים החסרים את הפרקים המפוארים הללו של החוויה הארצישראלית, מסביר חיים גורי: "...בשיחה שנמשכה

שעות. כאשר קבעו האנשים כי יש "ליישב" לאורך "השדירה המזרחית" בין החרמין ואופירה שני מיליון ישראלים, "עד סוף המאה הזאת", נשמעו הדברים כהזיות כהכורה. אך כאשר הקשבת היטב, שמעת את הקולות המזכירים לך מאז שחר ילדותך, את קולותיה של ארץ-ישראל הרוצה מאד ומאמינה מאד... אל תכוזו לחזוי חזיונות. ארץ זו אוהבת אותם, לאחר שהיא יודרת לחיים. לא נקרא בעת כשמותיהם..." מדוע אין חיים גורי קורא כעת בשמותיהם? האם הוא מתכוון לאנשי ניל? ללי- שנסקי? דה-האן? דויד רויאל? יאיר שטרן? יצחק שדה? משה סנה?

על-מנת שאנחנו, הפרימיטיבים, נבין ולא נבוז לחז- ויהחזיונות של חיים גורי, שהתייסרו עד כה ללא כא- בים מעצם היותם חזוי-חזיונות, הוא מפרט לנו את פירטי חזון, השדירה הכפולה: "...את הרעיון הבסיסי המונח כיסוד התוכנית המוצעת ניתן לנסח כך - חיוני (לעם ישראל) שהפיתוח הפיסי והתיפרות של מדינת ישראל יתבספו לא על שדרה יחידה (הכוונה לרצועת-החוף) אלא על "שדרה כפולה" - שתי שדרות מקבילות מפו- תחות באופן אינטנסיבי, בעלות, "קשרי אורך" חזקים בתוכן ו"קשרי רוחב" חזקים ביניהן - "שדרת החוף" ו"שדרת הביקעה"..." כמיושג "השדרה השנייה" או "שדרת הביקעה" המונח היא לפיתוח רצועה רצופה לאורך ביקעת השכר הסורי-אפריקאי, באותו שטח הנמצא כיום בידינו - מהגולן בצפון עד אפירה בדרום..."

וכאן יוצא חיים גורי, ומבשר לעם היושב בציון, כמת- נבא לפני המחנה "...אולי מחר או מחרתיים יוזמנו אברהם זכמן וחסידי תוכניתו אל אולפן הטלוויזיה, ויגלו את דעתם לפני המון בתי-ישראל. דומה כי הגיעה השעה להוציאה אל הרחוב, אל הכיכר, אל שיחת הקי- בויץ, אל העיתונות ולעסוק בה, שהרי השעה דוחקת (ושימו לב לנימוק הבא) ורק עשרים וארבע שנים נותרו לנו עד תום המאה הנכבחת. בעוד יש המתקפלים מערבה ורואים בכך דרך לשלום, פורצת התוכנית הזאת מני- רחה כדרך ליצירת, השדרה הכפולה..." כאן למדנו שעור בעיברית, והוא, ש, המתקפלים מערבה ורואים בכך דרך לשלום" הם החלושים, ושמן הנמושות, ואילו הגבורה היא, שפורצת התוכנית הזאת מיוזחה, כדרך ליצירת ה- "שדירה הכפולה". וכאן מעלה גורי בפה טעם של "הפנים מיוזחה", טעם שהביא עד כה לשתי מלחמות- עולם.

גורי הופך את מאמרו לדו-שית של עס-ישראל עם עצמו, והוא שואל: "...תוכנית זו קובעת את רצונו של עם ישראל: מה אנחנו רוצים, כמה אנחנו מוכרחים להיאחז למען עתידנו..." ומאחר וגורי מורגל לתשובות, הרי שבפאתיות בכינית הוא שואל כמתווך ושליח ציבור: "...תוכנית, השדירה הכפולה" פונה אל עם יש- ראל. מהי תשובתו?"

ג. חמור-הזהב של ארץ-ישראל-השלמה

במאמר אחר של חיים גורי משיחים וסכנות הוא מצטט "...הדור שלכם, אמר לי טייס-פנטום אחד, היה דור נפלא. כל הכבוד! דור מהפכני ואדיאלטי. להמתק על המדינה הזאת. הקמתה איתה... כעת אתם משחיתים אותה. גידלתם כרם..." דומה, שאותו טייס פאנטום הג- דיר חלק מתופעת נביא-השקר במילים הפשוטות והבור- טות ביותר. שלא וכו לתשובה משכנעת מטעמו של גורי.

ואין פלא בזה, גורי, וחברו לעמדה משה שמיר, לא יצרו מה שנים רבות יצירה משמעותית כלשהי. קבוצת סופרי-הפלמ"ח, שהם נמנים על מייסדיה, חדלה זה למעלה מעשר שנים להשפיע. ולו אף השפעה מינימלית, בחברה הישראלית.

גורי, שמיר ודומיהם, כסופרים חסרי קהל, חיפשו קהל במקביל להם חיפשה תנועת ארץ-ישראל-השלמה אנשירוח, על-מנת שאלה יכסו את ערוותה. ודומה שכך נוצר זיווג שבו סופרים חסרי-קהל מצאו קהל חסרי-סופרים, ועכשיו כולם, בשובה שלום, ולוהו, חולמים על קדום, יריחו, הורדוס, אוריה החתי, השדירה הכפולה. הקהל שלהם רוקד מסביבם, ושואף לריאותיו מניחות אנשי-הרות שהוא ראוי להם והם ראויים לו.

Advertisement for 'ספריית רובה' (Gun Library) featuring a large graphic of a gun and text promoting the library's collection of books and magazines.

קולנוע

שחקנים

קולומבו מתגרש

מישהו ביקש פעם מפיטר פוק * לערוך השוואה בין שניים מן הבלשים המפורסרים מים ביותר של התקופה: שרלוק הולמס ו...קולומבו. פוק השיב במלוא הרצינות, וציין בין השאר ש...הולמס היה מומחה גדול שציטט בהרחבה את ההוגים הגדולים לים של האנושות ואילו קולומבו, אפילו כשהוא מעז לצטט, הוא עושה זאת בחצי פה ובהסגנות. "מה שלא ציין פוק באותה הזדמנות היה, שמרבית הציטטות של קולומבו, מקורן ב...אשתו, הדמות האחת הנוכחת תמיד באיזשהו מקום בצל, למרות שמעולם לא הוצגה על המסך.

אבל אם אשתו של קולומבו היא דמות חשובה כליכך בחייו של הבלש, הרי אשתו של פוק, עומדת בעתיד הקרוב להיות חשובה הרבה פחות בחיי בעלה. זאת, בגלל סיבה פשוטה: השניים נפרדו, אס-כי היחסים ביניהם נשארו ידידותיים ביותר ופיטר מתגורר עדיין ליד הווילה היקרה שאותה רכש בזמנו עבור מישפחתו. רע-ייתו, אליס, ממשיכה לשמש היועצת הראשית שלו בעניינים מיקצועיים, אבל כדיברי פיטר, "קשה לשמור על חיי-מישי" פחה ועל קאריירה בעת-רבעונה אחת. אין

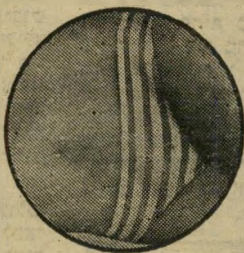

שחקן פיטר פוק אחרי 16 שנים

זה בלתי-אפשרי אולם עבורי, ברגע זה, המישחק הוא הדבר החשוב ביותר בעולם. **לחצמבע מדי ערב.** מדוע היה לו צדך רך ב-16 שנות נישואין כדי להגיע למסך קנה זו? ובכן, כפי שמגדירה אותו אשתו: "פיטר הוא האיש עם הספקות האינסופיים". הוא התחנך אחרי תשע שנות חי-זור, והחליט להיות לשחקן רק אחרי לב-טים של 10 שנים. "אתה תצטרך להציג טבע מדי ערב, וכל העולם יצחק לך", הו-היר אותו אביו, בעל הנות כל-בו בעיירה ליד ניו-יורק. בהתחשב עם העובדה שהיה כבר פעמיים מועמד לפרס האוסקר (על רצח בע"מ וגברת ליום אחד), זוכה בארי-בעה פרסי אמי על הופעותיו בטלוויזיה, ובפרס טוני אחד עבור הופעתו על הבמה באסטר מן הקומה ה-14, מסתבר שאם הקהל צוחק, הוא לפחות צוחק במקומות הנכונים. **מישפחה יהודית.** פיטר פוק, בן למישפחה יהודית, איבד את עינו הימנית בגיל שלוש. כדי לחפות על ליקוי זה, שגרם לו לסעמים סיוטים בלילות ("חלמתי שאחותי הגדולה מובילה אותי בידי במורד המדרגות"), הוא הפך בדחן עליו וספורטאי מצטיין. עוד בבית-הספר התיכון התעניין במישחק, אולם מאחר שחשש פן ייכשל,

* בישראל מבטאים את שמו של פיטר פוק (Falk) — "פאלק" כאילו היה גרמני — אבל זו טעות. באנגלית מבטאים את השם פוק (מתחרז עם חוק).

קיץ חפשי ומשוחרר עם טמפוני או-ב. o.b.

טמפוני ארבה נותנים לך הרגשת בטחון וחופש. תוכלי לשחות בים בביקיני, להתקלח, לרקוד ולרכב על אפניים

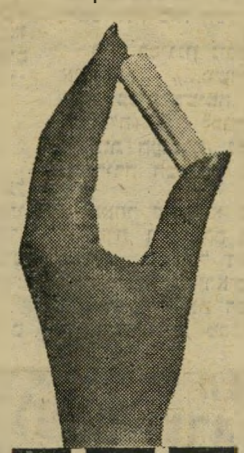
לנערות ולבתולות מתאימים במיוחד טמפוני או-ב. מיני. לטמפוני o.b. מיני כשר ספיגה ענק כמו לטמפוני o.b. האחרים.

היא חפשייה עם ארבה הטמפון הקטן שכבש את העולם

להשיג בבתי המרקחת, בחנויות כל בו, בפרפורמטיות ובסופרמרקטים.

פרסום מרויך

רק 24.00 ליי

Moisturizer קרם לחות מעולה לכל גיל.

Outdoor Girl

Outdoor Girl מוותרת על אריות מפורות ויקרות ומגישה לך מבחר אופוני של מוצרי טיפוח ואיפור מעולים במחיר נמוך בכ-50% מחברות קוסמטיקה מעולות אחרות.

פורום יחסי ציבור/סמוי"ו נ"ל

מכסימום יופי במינימום הוצאה

מפיצים: הלטיס בע"מ טל' 03-255763 : 04-665505

תן טרמפ לחייל

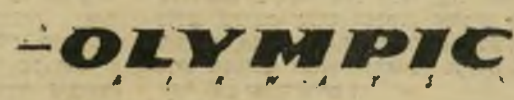
עתידיך בידך! ניתוחי-אופי גרפולוגיים או הורסקופ אישי ותחזית, הכוונה וייעוץ בכל התחומים לפנות ת.ד. 1334 תל-אביב, או 54206

מלכת המים 1976

תטוס לאירופה

וחזרה

במטוסי חברת

העדיף ללמוד מינהל-עסקים, זכה בתואר מאסטר, ועבד במשך שנים כמומחה-מינהל בשירות-המדונה. רק בלחץ המורה שלו לדראמה, אווה לה-גאליאן, עלה סופית על קרשי הבמה.

כישורנותו כקומיקאי על הבמה ועל הכד החגלו עד-מהרה, ועבודתו הקפדה נית הביאה לו הצלחות בסרטים שונים לתך לזינן זה מות, כמו המרפסת לפי ז'אן ז'נה וימי שיקאגו העליונים.

אם את פירוטמו הגדול ביותר הוא חב למפקח קולומבו (התפקיד גועד תחילה ל-בינג קרוסבי, וכשקיבל אותו פוק התכוונו לגדולות ביותר כשחקן, היו עד היום ב-סרטי ידיו ג'ון קאסאוטס, פיטר ג'ון ובר גאזארה ידועים כידידים קרובים, ש"החלו את הקאריירה שלהם בערך באותה עת ומבלים לעיתים קרובות בצוותא. בת-לים של קאסאוטס, שבו מופיעים שלושתם יחד כבעלים המחפשים הרפתקה של לילה בלונדון, היה סרט אישי מאד לגבי שלוש-תם, והיווה הצלחת-יוקרה לא רק לבימוי של קאסאוטס, אלא גם למישחק הבלתי-אמצעי של שני האחרים.

מרימה עוד יותר היתה הופעתו של פוק באשה תחת השפעה, סרט על חייה המיטפה של פועל עירייה ניו-יורקי, ו-אשתו שהיא ספק שמיה יחידה בעולם של מטורפים, ספק מטורפת בעולם של שפויים. הסרט שימש הזדמנות למיפגן של מישחק אדיר מצד ג'ינה רולנדס, רעייתו של קא-סאוטס, אולם פיטר, המגלם את בענה הצליח להפיק כל-כך הרבה רגישות, הבעה ואנושיות לדמות זו, עד שהיו רבים ש-סברו כי בלעדיו, היה הסרט מאבד את טעמו.

לעבוד עם ברגמן. המפקח קולומבו נכנס עתה לשנתו השישית, וכדרכו מדי שנה הודיע פיטר פוק גם הפעם כי ככוונתו תו לפרוש. "הוא אומר זאת כל שנה, ובכל פעם אנו מבטיחים לו את מחצית מדינת קליפורניה ואז הוא חותם לשנה נוספת." הגיב אחד ממנהלי חברת יוניברסל, המ-פיקה את הסידרה. אבל הפעם, בכל-זאת יחול שינוי.

פיטר, המשתכר כ-300 אלף דולר עבור פרק של קולומבו, יעשה רק אחד כזה בשנה. כדי לאפשר לעצמו קצת יותר זמן בסרטים המעניינים אותו, כמו, למשל, רצח על-ידי הריגה, אחד מלהיטי הקיץ, שבו מגלם פיטר בלש נוסח האמפרי בוג-ארט - או, מה שחשוב הרבה יותר, ביצון

פוק ומישפחתו
יחסים ידידותיים

הנחש, סרט בבימויו של אינגמר ברגמן ובהשתתפות ליב אולמן. "ברנשים כאלה, הם האמנים האמיתיים. הם אינם קמים בבוקר כדי לחטט במדף הספרים ולחפש את רבי-המכר המתאים ל-עידוד קולנועי. יש להם השדים הפרטיים שלהם, שבהם הם נלחמים בביתם ובסר-טיהם." וכדי להתמודד עם השדים האלה, מוכן פיטר פוק לעשות ויתורים רבים.

חובה לראות:

תל-אביב — קן הקוקיה, להיות או לא להיות, עליסה בארץ-הפלאות.
ירושלים — האיש שרצה להיות מלך, עליסה בארץ-הפלאות, קן הקוקיה.
חיפה — קן הקוקיה, אידי אמין דאדא.

תל-אביב

קן הקוקיה (פאר, ארצות-הברית) — עבריו המתחזה כמטורף מת-גנש עז אחות ראשית בבית-משוגעים, ב-סרט זה שהוא משל על ידיו הפרט בחברה טוטליטארית, בימוי מזוהר של מילוש פור-מן; בתפקיד הראשי: ג'ק ניקולסון.

הרבה עשן

בלי אש

דו-קרב במיסורי (חן, תל-אביב, ארצות-הברית) — שופט, שהוא גם בעל-אחוזה בעירה ניי-

דחת במערב, שוכר רוצה מיקצועי כדי לחסל את גונבי הבקר הפוגעים ברכשו. זוהי עלילת סרטו החדש של ארתור (חקירה באפלה) פן, סרט המזכיר במיקצת את ביקורם של בוני וקלייד בארצם של מקיב והגברת מילר (מן הקלפן והיצאנית של רוברט אלמן).

מדוע בוני וקלייד? משום שכמו בסרט ההוא, נתונים כאן מלאו אהדתו והבנתו של הבמאי לגנבים דווקא. ראשית, מאחר שרכוש הוא גזל (כמו שאמר קארל מארקס), מהווים גנבים אלה מרכיב חיוני, המחזיר לחברה את שוויו-המישקל שלה. שנית, עצם העובדה שהם חיים מעמל-כפיהם (אם אפשר לקרוא לזה כך), הופך אותם עדיפים עשרת-מונים על-פני הרכושנים, המעריכים את הרכוש עצמו יותר מחייה-אדם, ושלישית, אין כל ספק שהם סימפטיים בהרבה מן הרוצח הפסיכופאט, הפועל אומנם בחסות החוק, בשם החוק ולמען החוק, אבל אינו אלא קאריקטורה של כל מה שיכול להיות סמל הסדר, המוסר והדת.

ומדוע מקיב והגברת מילר? משום שארתור פן, כרוברט אלטמן, מנסה להציג מערבון ריאליסטי, כלומר להפחית עד למינימום את גיוני-הזוהר של סיגנון זה. הרבה בוז, הרבה עשן והרבה זיעה, גוונים חומים ותאורה המשאירה פעמים רבות את מני הגיבורים בעל, שנייני-קצב קיצוניים, משלווה כמעט מוחלטת ועד להתפרצויות של אלימות, המאפשרות לשניים מגדולי העורכים של חוליווד (דידי אלן וג'רי גרינברג) להפגין את מלוא יכולתם.

אבל, כשגומרים למנות את ההשאלות ממקורות אחרים, נותר הסרט עירום ומיטכן יותר מכל סרט קודם של ארתור פן. המסר הפוליטי-המהפכני שרצה למסור בו (הקאפיטליזם

מארלון ברנדו — העתק של קנאי

מכלה את עצמו, צאציו פונים לו עורף וגלמיו קמים כנגדו), מטשטש כל עקיבות של מינה דרמטי או עניין בדמויות. כל דמות היא סמל, שאין לו זכות-קיום כיצור אנושי. הדמות האחת שמתפתחת איכשהו בסרט, נערה משוחררת מבחינה מינית, היא נטע זר לחלוטין בתוך עולמה של עיירה נידחת מלפני 100 שנים (העלילה מתרחשת ב-1880), ואילו השאר הן גרוטסקות גסות. מפליא לעשות מארלון ברנדו, הטופל על דמות הרוצח השכיר הכוללת בזווית כה רבות, עד שאין כל צורך בדיאלקטיקה כדי לסלוד ממנו. הוא מתחפש לאשה, יורה ביריביו בגס, תוקע פגיון דמוי צלב בתוך קורבנותיו, טובל באמבטי-קצף, נראה כאב-טיפוס של קנאי דתי מטורף. באוכפים לוהטים של מל ברוקס זה היה אולי משעשע. כאן, זה פשוט מגוחך.

אלימות

בזול

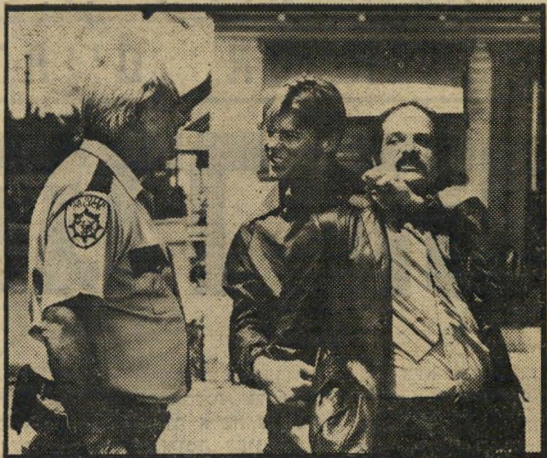

הקומנדו האזרחי (אופיר, תל-אביב, ארצות-הברית) — זהו הסיפור על שני האחים: האח

הטוב, מוסקניק בעיר-שדה קטנה, מסורק למישעי, אב-למפת, אלמן לדוגמה; האח הרע, פרחח במיקצועו, בוגר ויאט-נאם, ביריון מיקצועי, נודד ממקום למקום ו-ממיקצוע למיקצוע.

שום דבר שהוא אינו מקשר בין שני האחים, עד שבעיירה של האח הטוב נפתחות בארזות נפט, ויחד עם זהבה השחור מתחילים לזרום במקום גם המרשרשים הירוקים, כאשר עובדי הבארות פורקים את מיתחי העבודה בבתי-התענוגות זולים ואלמים. באין מושיע, מבקשים התושבים מן האח הטוב שיזמין את האח הרע, כדי שזה ישליט קצת סדר במקום. האח הרע מגיע, ועימו חבורת ביריונים שלמה, ומה שהם מארגנים במקום, במקום סדר, זה פשע מאורגן מן הסוג הפחות-מתוחכם. האח הטוב אינו יכול לשאת את הבושה הנוראה, מגייס את האזרחים הטובים האחרים אל הנשק, וכולם גס-יחד מבערים את העשב הרע.

כל זה נראה כמו גירסה זולה ופשטנית של בראש מורס, מבושל בדייסת מיסאלת מוות. ואם לזכור שגם שני המוצרים המקוריים לא היו מן המוחכמים ביותר, הרי קשה למצוא משהו לומר בזכות הסרט הזה. עיקר הפעולה בו, עד לרבע השעה האחרונה, מתבטא בניפוץ כסות ושולחנות של מיסבאות מדומות, והבימוי מבלבל למדי כזו שאי-אפשר יהיה להבחין מי בעצם נלחם בעד ונגד מי, ולמה. המצב הופך קריטי עוד יותר בסצנת-העימות האחרונה בין כנופיית

ז'אן וינסנט (במרכז), העתק של גיבור

הטובים לכנופיית הרעים, כאשר כיווני הריצה של הרוצחים השונים מאפשרים לצופה לתאר לעצמו כל מה שהוא רוצה: הסרט אינו מוכן לספק שום מידע מזוייק.

ז'אן מייקל וינסנט, האח הטוב, כמעט חשוד מרוב צידקנותו החד-צדדית, ואילו קריס קריסטופרסון, החושף כל העת שיניים בחיוך מרושע, מתקשה להסתיר את ה-עובדה שהיה רגיל, בעבר, להיות גם הוא בחור טוב, ולא כל כך נוח לו להחליף אדרת.

יצרי הסרט מתגאים בזריזות שבה הפיקו אותו, ובי-חסכנות של ההפקה. וכך זה גם נראה.

אמיתי שאירע בניו-יורק. מספק הזדמנות לבמאי סידיני לומט להציג את כל התיס-כולים והתסביכים של בני הכרך הגדול. אל פאצינו מגלם את השודד, הזקוק לכסף על-מנת לאפשר לידידו לעבור ניתוח להח-לפת המין.

חיפה

אידי אמין דאדא (אורלי, צר-פת) — סרט תיעודי על המנהיג האפריקאי שמניח לו לעשות כרצונו, ומניח לצופים להגיע לכל מסקנה שרצו. לכן יראו רבים, בסרט זה, הנצחה של הגורילות שזנה עתה ירדה מן העצים — ואילו אחרים, החושש-בים קצת יותר, אולי יהרהרו במהותו של מנהיג זה, המהווה סמל להנהגת אעולם השלישי.

אנשים יפים (אורלי, דרום-אפריקה) — סרט תיעודי על מידבריות מערב-אפריקה, שבו נראות החיות סימפ-טיות יותר מרברית האנשים המופיעים בסרטים — או הצופים בהם. מתאים לצעי-רים ומבוגרים כאחד.

ירושלים

האיש שרצה להיות מלך (אורלי, ארצות-הברית) — האגדה של רור דיארד קיפלינג על שני סמלים בריטיים שיוצאים לחפש אוצרות במדינה דימונית, כבימוי מלא תנופה ודימיון של ג'ון יוס-טון ועם שון קונרי ומייקל קיין בתפקידים הראשיים.
אחרי-צהריים של פורענות (ירושלים, ארצות-הברית) — שיחזור שוד

להיות או לא להיות (גת, ארצות-הברית) — קומדיה מבריקה בת 35 שנים של ארנסט לו ביטש, עלן להקת שחקנים פולניים ההופכים, בזמן הכיבוש הגרמני, תאמתרת. עם קארול לומבארד וג'ק בני.

קידמת עדין (לימור, ארצות-הברית) — הספר של ג'ון סטיינבק, על התנגשות הורים ובנים על רקע עיירה חקי-לאית בתחילת המאה, בבימויו של איליה קאזאן, עם ג'יימס דין המנוח בתפקיד ה-ראשי.

ציליית הצות (אסתר, אנגליה) — גירסה מוסיקלית של סינדרלה, עשויה בהידור ובחן רב, עם צוות של שחקנים בריטיים מעולים ובראשם אנטי פרוסבי, מייקל הורדרן, קנת מור ואדית אוואנס.

מיליון לירות הוצאו כדי לשמור על טהרת המוסר בחוף הדתיים, אך הדתיים עצמם מתערבבים בים וביבשה

הגדר הטובה בחוף שרתון

ההלכה היהודית יש חוקים ברורים והגיוניים לגבי התערטלות של נשים וגברים. אסור לגבר לראות אישה עירומה, ואסור לאישה להיות עירומה לעיני גבר.

כדי שלא לעורר את יצריו. הלכות אלה מכירים היטב האברכים הצעירים והנשים החסודות הבאים להתרחץ בחוף שרתון בתל-אביב, החוף היחיד בעיר אשר חולק לשניים, לגברים ולנשים. הלכות אלה מוכרות גם לפרנסי הערים תל-אביב ובני-ברק.

אולם בעוד ראשי הערים ועסקניהם מוציאים מאות אלפי לירות מכספי משלם המיסים, הדתי והלא-דתי, כדי לקיים את

ההלכה, מתעלמים ממנה דווקא המתרחציים הדתיים.

בחוף שרתון, מתחת למלון פאל ולגן העצמאות, יכול במאי בעל טביעת-עין להבחין סרט פורנוגרפי באורך מלא. מעבר לגדר הגבוהה שהוקמה סביב החוף כולו ובין המחיצה הארוכה, המתחילה בקצהו של חוף ונכנסת 60 מטר לתוך המים, מתפשטות נשים מביגדי-הים השלמים והלא-אופנתיים שלהן, מתפשטים הגברים מן

הכיפה ואתרי-כך מהבגדים, וכולם קופצים למים, עוברים את המחיצה ומתחברים אלה עם אלה.

המלתחות החדישות שהוקמו עבור הדתיים והדתיות בשני החופים הסמוכים, אך הנפרדים זה מזה, אינן בשימוש כלל. "בשביל מה אני צריכה מלתחה, אם כל מי שנמצא בחוף זה רק נשים?" שאלה אשה דתית, אשר השביס שעל ראשה ושני הזוטטים שקיפצו סביבה בפיאותיהם המ-

המציץ בעל המיגבעת

צער דתי מתבונן
לעבר חוף המתרחצות הדתיות, מגן-העצמאות שליד מלון פאל בתל-אביב. את המראה שהוא רואה אפשר לראות בתמונה מימין:

אשה דתית, לובשת שביס, מסירה את בגדיהים שלה לאור היום. הדתיות אינן מוכנות להשתמש במלתחות שהוקמו עבורן בכסף רב, בטענה כי "בין כה וכה אין גברים בסביבה." זאת, למרות שהן יודעות היטב כי הן מהוות מוקד להצצה מתמדת מהחוף הסמוך.

על הגדר צער דתי, אשר הסיר את הכיפה, מטפס על הגדר המפרידה בין חוף הדתיים לחוף הדתיות ומתבונן במתרחצות.

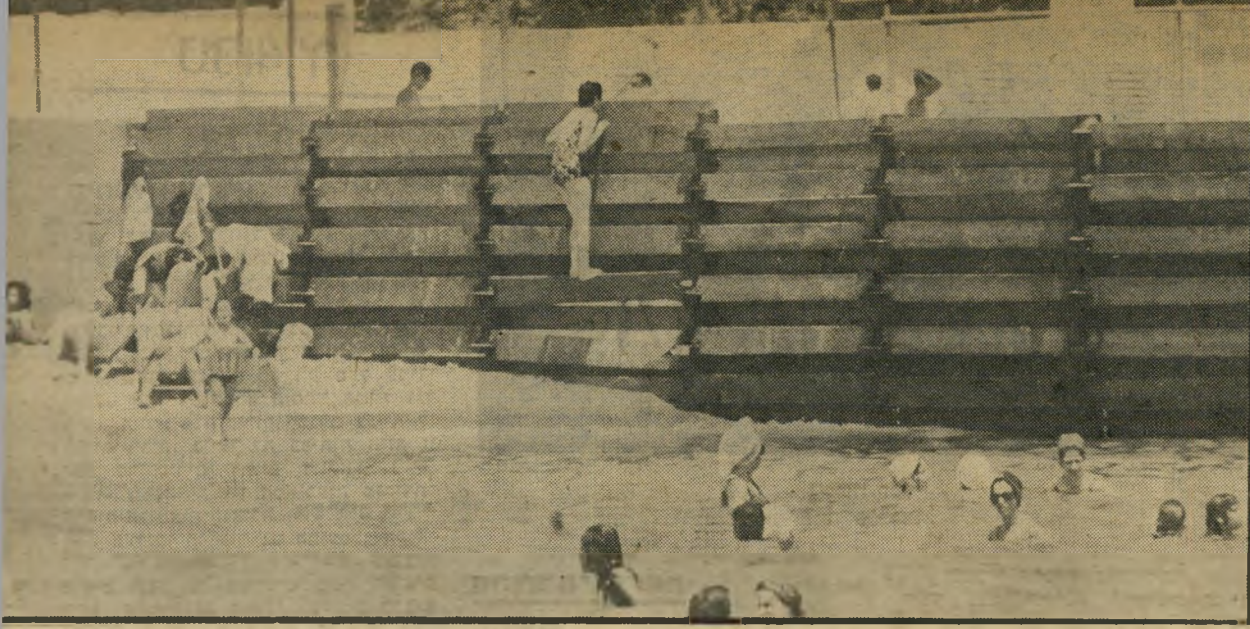
סולסלות העידו כאלפי עדים על דתיותה. אולם אשה זו, כמו כל הנשים המגיעות מבני-ברק, רמת-גן ותל-אביב, יודעת כי בעוד היא מתפשטת, עומדים עשרות דתיים, צעירים כמבוגרים, וצופים בה מעבר ל-חומה.

היא גם יודעת, שאלה שמתעצלים לטפס על החומה נכנסים למים, עוברים את 60 המטרים עד לקצה הגדר המפרידה, ואז מהרבהים עם הנשים ויכולים לצפות בה כשהיא עירומה כביום היוולדה.

היא גם יודעת שאותם דתיים לבושי קפרי-טות, המתעצלים לרדת אל חוף-הים רק כדי להזיז עינם במהמדי גופה וגופן של יתר הנשים החסודות והצנועות, עולים על הגיבעה ומתבוננים מעבר לפריצה בחומה הגדולה.

היא וחברותיה יודעות כל זאת, כיוון ש-גם הן אינן טומנות ידן בצלחת. אפשר לראות את הנשים הדתיות כשהן מטפסות בשל רב על החומה ומתבוננות, תוך כדי ציחקוקים צדקניים, בחיטובי גופם של הגברים הדתיים. אפשר לראות אותן כשהן משתכשכות במים, מעבר ל-60 המטרים האסורים, יחד עם הגברים.

לא פעם נדהמו תיירים וישראלים, ש-טיילו בגן-העצמאות, לראות דתיים מתגור-דים בקבוצה, בקצה הגיבעה של גן-העצמאות הצופה אל עבר החוף האסור ל-חילוניים. הצעירים מתבוננים ומאוננים,

מציצה של הגברים

גם המתרחצות ה- דתיות בחוף שלהן בתל-אביב אינו טומנות ידן בצלחת. בתמונה שצולמה בחוף

הנשים, נראית בחורה מטפסת על החומה המפרידה בין שני החופים, כזו להציץ ולראות גברים ערומים בחוף הדתיים. המתרחצת, כמו מרבית המתרחצות הדתיות, לבושה בבגדיים שלם.

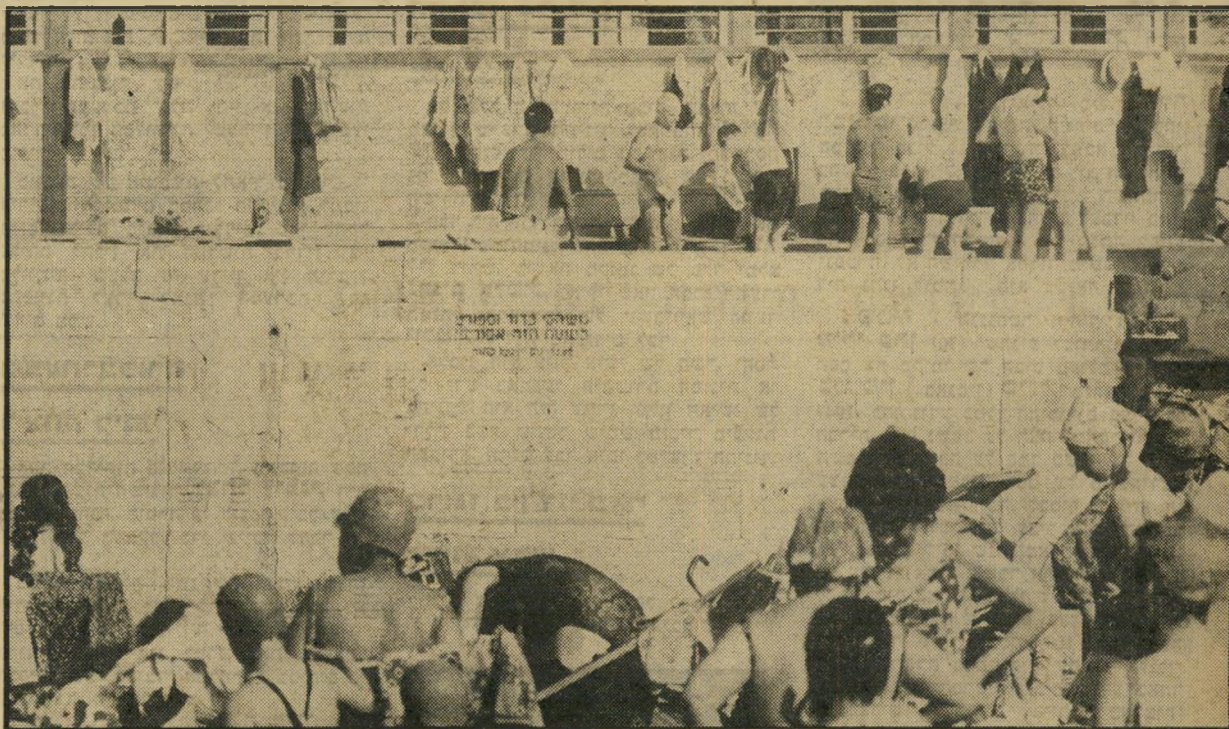
אישה העורה הראשונה, משכיר כיסאות-הנוח, הדתיים המציצים מהעבר השני וא-פילו הנשים הדתיות העושות הכל כדי ש-יציצו בהן, כולם, מלבד הציבור.

כדי לשמור על הצניעות החליטה עיריית-תל-אביב לבנות, לפני כארבע שנים, את הגדר הגבוהה המקיפה את שני החופים, לגברים ולנשים; את המחיצה שבין שני החופים, שאורכה 120 מטר, מחציתם על החוף ומחציתם בתוך הים, ואת המלחחות המשוכללות. ההוצאה או היתה יותר ממיל-יון לירות.

השנה החליטה העירייה, כי המחיצה שבתוך הים אינה די יפה. תקציב בן 100 אלף לירות אושר כדי לצבוע את הגדר. המחצית מסכום זה ניתנה עלידי עיריית-בני-ברק, אשר הודתה כי מרבית המש-תמשים בחוף באים מקרב תושביה.

הוצאות האחזקה השוטפות של החוף גבוהות מאשר בחוף רגיל. פקחים עירוניים מיוחדים מקפידים על כך שאף גבר לא ייכנס לחוף הנשים, ואף אשה לא תחדור לחוף הגברים. לדיבריהם של פקחים אלה, ידיהם מלאות עבודה, כיוון שבני שני המינים מנסים מדי יום ביומו לחדור זה אל חופו של זה. שני ציוותי המצילים, והי-אחזקה הכפולה, אף הם מכבידים על תק-ציב העירייה.

כאשר אל מול הוצאות כספיות עצומות אלה ניצב היצר, הנשים מגיעות אל הגב-רים ואלה מציצים אל הנשים, אין מנוס מהכרה בעובדה שהסכמים העצומים הוצ-או רק למטרה אחת: להעניק גם לדתיים את ההרגשה הטובה של "מים גנובים ימ-תקו".

מעבר לחומה

משני צידי החומה עוסקים גב-רים ונשים בהתפשטות, כאשר אין הם מנצלים כלל את המלחחות שניבנו בהן רב. הדתיים

והדתיות מתפשטים בחוף, ואף תולים את בגדיהם על וויס שעל החומה. אחרי שהם לובשים את ביגדי-הים, הם קופצים למים, שוחים כ-60 מטרים ונפגשים במקום שבו החומה מסתיימת.

כשהקהל הסובב אותם לא מפריע להם כלל.

ההצצה הפכה העיסוק העיקרי של הר-מתרחצים והמתרחצות, אפילו יותר חשובה מהעיסוק שלשמו הם באים לשם - הרח-צה. בחוף שרתון בתל-אביב, איש אינו מתבייש. אמהות הבאות עם זאטוטים אינן מסתירות כלל את הנאתן, כאשר הן מטפ-סות על הגדר המבדילה בין שני החופים ומתבוננות בגברים הערומים לנוכח עי-ניהם הסקרניות של ילדיהן.

כיתות כיתות של צעירים דתיים, הי-מלווים לא אחת עלידי מבוגרים הלבנ-רים בתלבושת דתית ונושאים זקן עבות, כאשר ציציותיהם שלהם משתלשלות מעבר למעיל השחור, הם מחליפים בקולניות חוויות זה עם זה, כאשר הם עומדים בגן-העצמאות וצופים בנשותיהם ובנשות-חבריהם המתפשטות על החוף.

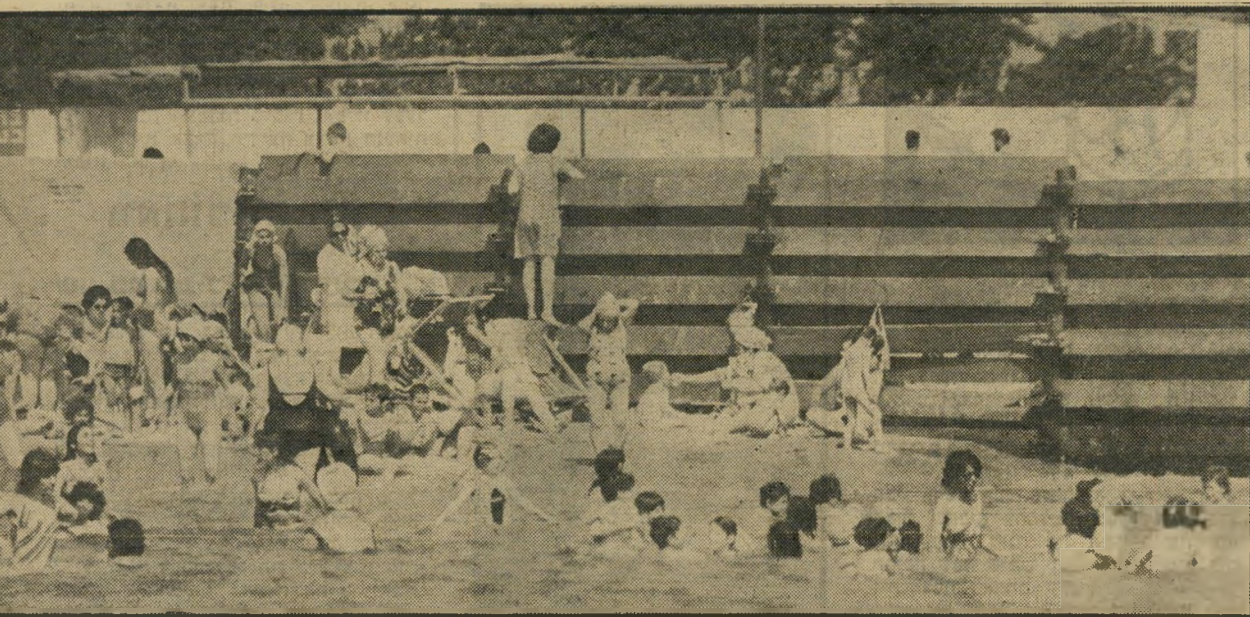
בחוף הנשים מסתובבים גם גברים ש-כניסתם מותרת באופן רישמי, הראשון באלה הוא המציל, היושב בסוכתו וצופה חלופות בים ובנשים העירומות. "מציל שמסתכל, לנו זה לא משנה" מסבירה אחת הדתיות. "מציל זה כמו רופא" ולגבי איש מנג'ודי-אדום ומשכיר כיסאות-הנוח, שגם להם מותר להסתובב חופשי בגן-עדן של דתיות זה, היא אומרת: "הייתי מעדיפה שאלה יהיו נשים, אבל אם הם גברים, אז גם הם כמו רופאים וזה בסדר".

נראה כי הכל נהנים מן הסידור, המציל,

מה הן רואות?

מתרחצת דתית אחרת, אשר נפשה חשקה במבט-עין על מערומי הגברים שמעברה האחר של המחיצה, לא טרחה אפילו להסיר את שימלתה וללבוש בגדיים. עם השימלה היא טיפסה על

החומה המפרידה, והתבוננה בגברים בעוד אף אחת מהמתרחצות האחרות אינה מעירה לה. מתרחצת דתית אחרת, אשר באה עם ילדיה (מימין בתמונה) מתבוננת בגברים דרך סדק במחיצה. גם הגברים מהעבר האחר נוהגים לטפס על המחיצה ולהציץ.

צל"ש

קינאה וסירוף

● לעורכת דבר חנה זמר, שהנחתה בליל התישעה יבאב עימות מהפכני על מרד הקנאים. למרות שלא היתה משוחררת לי גמרי מאימת המצלמה, הנחתה זמר את התוכנית בצורה אינטליגנטית. ההצהרה לפיה אפסר לכמה ממשותפיה לפתח תיוזה כזו פרת. שהועלתה עד כה רק מעל עמודי העולם הזה: שהמרד היהודי הגדול נגד רומא היה מעשה-סירוף, שגרם בכייה לי דורות רבים. סיעו לה בפיתוח תיוזה זו שני פרופסורים דתיים דווקא: ד"ר פלוסר, שהאיר את המאורעות מנקודת הראות הרומאית הנאורה, ואפרים אור-כר, בעל-כורחו עור גם התועמלן הקנאי ד"ר ישראל אהרן (שייב), ששיכנע צופים רבים כי מטורפים נוסח הקנאים חיים ופועלים גם בימינו, ועלולים להביא לחורבן ירושלים בשלישית. גם שאר משי-תחפי התוכנית עמדו על הגובה. מילמד שתקן צעיר שקרא בצורה חובבנית את נאומי ההיסטורי הגדול של המלך אגריפט הז', אשר הוזכר את היהודים בעוד מועד מפני ההתאבדות הלאומית.

צל"ג

שינאה וקישש

● לכתב המדיני ארי אייל, שערך בי ליל שבת, בתוכנית השבוע, כתבת-שינאה אוילית על תעמולת-השינאה. כתבת-שינאה לית, בבחינת הפרוטוקולים של זקני ערב כתשובה על הפרוטוקולים של זקני ציון. למשל: הוא הזכיר את סעיד חאמאמי, מראשי הפלג באש"ף הדוגל בגלוי בהסדר עם ישראל, כמי שהעברתו לארצות-הברית תגביר את תעמולת-השינאה נגד ישראל באמריקה. כעמודי-התווך לכתבה שימש פאט מוינהאן, שטולק מכהונתו כראש מישלחת ארצות-הברית באו"ם מפני שה דמוגוגיה הימנית-קיצונית שלו נאמסה אף על ממשלת-ארצות-הברית. ואלוף הריאן, מי ש מנהל מזה שנים מטעם משרד-החוץ מע" רכת תעמולת-שינאה אנטי-ערבית, העומדת על אותה הרמה האינפנטילית והדוגנית כמו תעמולת-השינאה האנטי-ישראלית של שני ערבים הקיצוניים ביותר.

● למרים רוטשילד, האחראית על הפרטים הקנאים וליצחק (צחי) שמ"ר עזרי, מי שהיה מנהל התוכניות בעיברית, שבהרו בסידרה פרומתיאוס להקרנה בטל-וויזיה הישראלית. הסידרה הבריטית על חייו הסופר הצרפתי אוגור דה-בזאק דומה לפארודיה על רומן-משרתות אוילי. אחרי הסידרה המצויינת על חי המלך אדוארד השביעי, מוכיחה סידרה זו כי הבריטים מסוגלים לייצר גם זבל.

● לד"ר גרינברג, מבקר ובמאיר קולנוע, שהצליח להרוס את אחת מרביי עיתות-הזמר הטובות בארץ. הכל עובר חביבי (מוציא-שבת 7.8). כשהוא עוטר את הופעתם של שולמית אהרון ושולשת חבריה בכליל מטורף של קישט וגימיקים של סטודנט שנה ראשונה בבית-ספר לי קולנוע, הצליח גרינברג להרוס שירים יפים, לעוות העמדות טובות ואפילו לכער את שולמית אהרון, הידועה כאחת הנמרות היפות בארץ.

מאחורי המסך

שני במאים לעלי כותרת

לא הולך לה. לתוכנית עלי כותרת בכל הקשור באיוש הצוות. עתה הגיע תורו של הבמאי יוסי צמח. צמח יצא לפני שבועות מיוסר לחופשת-לידה של רעייתו, כשהוא מניח מאחוריו את כל תפקידיו בטלוויזיה. ביניהם בימוי עלי כותרת ותפקיד ראשי הבמאים בטלוויזיה. לפני צאתו לחופשה הודיע צמח כי לי תפקיד אחד אינו מתכוון לחזור: במאי עלי כותרת. בין צמח לבין מפיק התוכנית ירון לונדון התגלעו חיכוכים-ידועות לגבי אופיים של העלים. כאשר צמח טוען שהי תוכנית רדודה ושיטחית מדי. את מקומו של צמח ימלא שני במאים: אנשי החדשות חגי מאוטנר ואריה אורגל שיכהנו כבמאים לסירוגין, שבוע אחד זה, ושבוע אחד האחר.

מנחה זמר תיוזה מהפכנית

תמרורים

נישאו. מריה קרדלי והסופר הערבי, יליד לוד, פאזי אל-אסמר, שהתפרסם כאשר נעצר אחרי ששמו הוזכר בשדר של תא מחתרת ערבי ברמאללה. מאחר ששדר כזה אינו מהווה ראיה מיש-פטית קבילה על-פי חוקי ישראל, לא הועמד אל-אסמר למישפט, אלא הוחזק תקופה ארוכה במעצר מינהלי, על-פי הר תקנות לשעת-חירום. אישים רבים השי תדלו למען שחרורו, ועם צאתו מן הכלא כתב בעיברית ספר אוטוביוגרפי (להיות ערבי בישראל) על נעוריו בארץ ועל פרי שות מעצרו. השופט בארץ ובעולם רק לאחרונה והמכיל עדות מעניינת על כיבוש לוד וגירוש תושביה במלחמת-העצמאות. לוד גירוש-הראיה של ילד ערבי. אל-אסמר התקרב בחו"ל לחוגים רדיקאליים התומכים בחזית-הסירוב הערבית, שוהה עתה בישראל לצורך גישויו ולצורך הכנת עבודת-דוקטוראט באוניברסיטה בריטית. נושא העבודה: דמותו של הערבי בסיפ-רות-הילדים הישראלית.

נפטרו. נרי ארליך (22). תושב רמת-גן בעת שנסע לטייל עם ידידים במטרה להגיע לאולימפיאדת מונטריאול, כשהגיע לשם חש ברע אולם לא פנה לרופא. כשלא יכול עוד להתגבר על כאביו אושפז מיד, ואובחנה דלקת בקרום-המוח כתוצאה מווירוס. אחותו של נרי ז"ל היא הקריינית שרה דורון, רכות הקרייניות של גליצה"ל.

נפטרו. סגן-אלוף (מיל) צילה רבינוביץ (55). היתה קשורה בביטחון המדינה מגיל 14, שירתה בצבא הבריטי, בהגנה, ברפ"ל, ובמלחמת יום-הכיפורים גויסה לתפקידים מיוחדים. השתחררה מצה"ל לפני חודשים אחדים ועבדה כאזרחית במשרד-הביטחון, אך חלתה לפתע ונפטרה. לא השאירה אחריה מישפחה. ידיו דיה נהגו לומר: "היא נשואה לצח"ל".

נפטרו. הגננסת היהודי-אמריקאי מליק כהן (70). שהגיע לכותרתו כאשר חפס את מקומו של הבוס בעולם-התחתון כנגד מין ("באגסי") סילג, שנרצח בשנת 1947. כהן נודע כמלך-ההימורים בארצות-הברית, ואף נשפט על רצח המהמר, מקסי השמן, אך זוכה על סמך טענה של הגנה עצמית. לאחר-מכן נשפט על מעשה-הרצח נוסף, שגם מנזו זוכה. לבסוף הצליחה הי שלטונות ללכודו על עבירות מס-הכנסה, והוא נשפט ל-15 שנות-מאסר. בכלא הות-קף על-ידי אסיר ששבר את גולגולתו וגרם לו לשיחוק בצד השמאלי של גופו. בתגובה תבע מהממשלה פיצויים בסך 10 מיליון דולר, אך קיבל לבסוף 100 אלף דולר בלבד. התחרה ברמת-חיו עם כל אלילי-הבד של עיר-הסרטים, וביתו נודע כאחד מהמבצרים השמורים ביותר בארצות-הברית. ביתו תופנו פעמיים, נהרגו שני שומרי-ראשו וכוכבת שישבה לידו, אך מכל ההתנקשויות ניצל. נפטר מסיבוך של ניתוח סרטן.

נפטרו. יצחק שפירא (71). שהיה בעבר מזכיר המרכז החקלאי, מזכיר מועצת-הפועלי רעננה וכפר-סבא. חבר ליסתת מיפלגת-העבודה ופעיל בולט בי מפא"י. ממיסדי המושב צופית ומזכיר מחלקת-המושבות בעבר.

נפטרו. יצחק רייזמן (75) סופר ועיתונאי, מנהלו של מוזיאון לאמנות הי דפוס בצפת. עלה ארצה מארנגטינה לפני תשע שנים עם רעייתו העיתונאית בלה רייזמן, פירסם ספרים באדיש על תולדות היהודים בפורטוגל ובברזיל, ונחשב כחוקר מעולה של מדעי היהדות.

נפטרו. רוי הרברט תומסון לורד אוף פליס (82) איל-העיתונות הגדול בעולם ובעל עיתון-היוקרה הלונדוני טיימס. התחיל את הקריירה שלו בשכור נתיעוני בקנדה, והצליח להקים את אימ פריית-העיתונות הגדולה בעולם, המוציאה לאור למעלה מ-200 עיתונים בתריסר ארצות. שווייה של האימפרייה שלו נאמד בסכום של 180 מיליון דולר. עתה ימלא את מקומו בנו קנת תומסון.

נפטרו. במאי-הקולנוע הנודע פריץ לאנג (86). יליד וינה שהדדים את עולם הקולנוע בשנת 1918 בסרטו מ. שבו גילם השחקן פטר לורה תפקיד מאניאק מטורף הרוצח ילדים, סרט-מתח זה נחשב כלהיט עד היום, וכמפתח לי סירטי-מתח. בשנות ה-50 עבר לארצות-הברית, שם ביים את מרילין מונרו בי סרטה הראשון התנגשות לילית.

צמח, ומנכ"ל הרשות יצחק ליבני. ליבני עצמו התרגש מהקרנת-הבכורה שלו, וכאשר הסב את תשומת-ליבם של מבקרי הטלוויזיה לתוכנית, התבלבל וחשב שלמה ספר תוקרן ביום השישי שחלף, בעוד שהתוכנית תוקרן רק ביום השישי הבא.

המאבק על כיסאו

של פלד

אל שלל השערוריות סביב יציאתו של מנכ"ל משרד החינוך והתרבות אלעד פלד לחופשת-לימודים בת שנה, מצטרפת גם שערוריית הוועדה-המנהל של רשות-השידור.

פלד היה חבר-הוועד, ועתה יש למלא את מקומו. שריהיגוד-התרבות אהרון יד-לין דורש, כי את מקומו של פלד ימלא ניסים אלמוג, ואילו חברי הוועד המנהל, בראשותו של יושב-ראש הוועד זולטר איתן, מתנגדים לכך.

אלמוג הוא עורך אישי של השר, וחסר כל ידע באמצעי תיקשורת המונית או בחינוך. הוא היה עוזרו ומלוו האישי של ידלין בעת שהשר שימש מזכיר מיפלגת העבודה, ומשם עבר איתו למשרד-החינוך.

ברוגז בין דני פאר

וחניא אמוץ

אחת מתוצאות-הלוואי של פרשת הכל-בוטק המפורסמת, שעדיין מעיבה על בניין

מנחה פאר ברוגז עם המפיק

הטלוויזיה, היא התערערות מערכת יחסי האנוש במוסד זה, מרבית עובדי הטלוויזיה עומדים מאחורי המפיק המודת של כל-בוטק, חנינא אמוץ, ורבים מהם אינם מדברים כלל עם מנהל התוכניות בעיברית מברכי ("מוטי") קירשנבאום. לדיברי חסידיו של אמוץ, היה זה דווקא קירשנבאום שהביא להחלטה לזרוק את אמוץ, וזאת בגלל טינה בין השניים עוד מה תקופה שבה שימש קירשנבאום מפיק תוכנית-הצלחה אחרת, ניקוי ראש. הפרשה גרמה גם לריב בין אמוץ לבין מי שהינחה את כל-בוטק, דניאל ("דני") פאר. פאר, שקיווה לקבל את תפקיד מפיק התוכנית, לא הביע בזמן הפרשה, הודות עם אמוץ, ולא החליף עימו מילה.

מהדורת-החדשות

ילדים

אסתר סופר עומדת להגשים את הרעיון הישן שלה: מהדורת-חדשות לילדים. לאחר מאבקים, שנמשכו חודשים רבים, הסכימה הנחלת הטלוויזיה לאפשר לסופר לערוך פיילוטים (שידורי-ניסיון) לי מהדורת-חדשות שבועית בת חצי שעה לילדים.

את התוכנית תפיק דליה הורביץ, וחברי המערכת שלה יהיו אנשי-חדשות מהרדיו ומן הטלוויזיה, שעדיין לא נקבעו סופית.

כוונתה של התוכנית להאיר מושגים וירועים העומדים במרכז החדשות למבוגרים בצורה מובנת לילדים, כדי להקל עליהם להבין את החדשות ברדיו ובי טלוויזיה. בשלב זה עדיין אין הורביץ מתכוונת לצרף לאנשי המערכת שלה ילדים ממש.

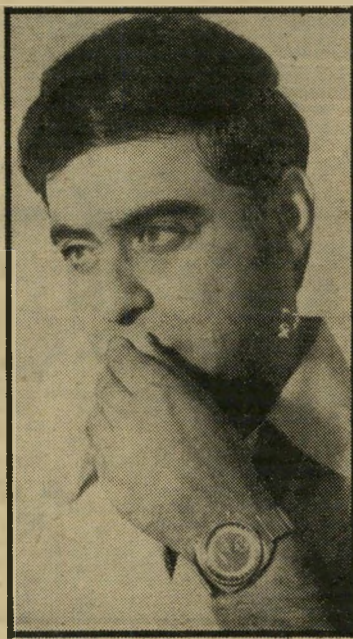
הופעת-בכורה

ליצחק ליבני

אחת הבדיחות בגלי צה"ל, בתקופה שבה מנכ"ל רשות-השידור, יצחק ליבני, היה מספק התחנה, סיפרה כי ליבני קיבל עליו את תפקיד המפקד, כדי שיוכל לדבר בי רדיו.

במשך למעלה משנתיים שבהן מכהן ליבני בתפקידו כמנכ"ל הרשות, הוא לא הופיע מעולם בטלוויזיה. ביום השישי הי קרוב עומד ליבני לערוך את הופעת הבכורה שלו, ועובדי הטלוויזיה בטוחים כי לא תהיה זו האחרונה.

במסגרת תוכניתה של דנה כוגן, למה 199, יוכלו הצופים לחזות ביום השישי הקרוב בסרט תיעודי-למחצה על הסופר יזהר (ס. יזהר) סמולנסקי. מייד אחרי הסרט יחזו הצופים בשיחה על ענייני ספרות, שבה יטלו חלק הסופר והמבקר ערי

במאי צמח חופשת לידה

הרחבות נסגרו לתנועה. נערות ונערים קיפצו על הפוגה באליפות הפוגה הראשונה בישראל

מי שלא חזה לפני שבועיים בשידורי הטלוויזיה מאולימפיאדת מונטריאול הוא גם במקרה תושב הרצליה, יכול היה להיחזק באליפות ישראל מיוחדת במינה - אליפות ישראל בקפיצה על פוגה. מה זה פוגה? העוברים והשבים ברחובות הרצליה לא הבינו בתחילה במה מדובר. נערים ונערות בבגדי ספורט קיפצו ברחובה הראשי של העיר על מכשיר

נערות על פוגה שיגעון מישפחתי -

פוגואן מבוגר הפך עסק -

דמוי קבצים, שבמרכזו קפיץ ענקי. בניתור רים קלילים עברו הנערים והנערות את הרחוב הראשי ובמהירותם אמילו השיגו נהגים אחדים, שניסו להתחרות במהירות נסיעתם עם זאת של רוכבי הפוגה. "הכל התחיל כשגעון משפחתי" סיפר מאיר גן האירוע. זאב דורון, "באחד מסירי באירופה גיליתי את הפוגה. המכשיר מצא חן בעיני והבאתי בשווי לארץ, מכשירים אחרים עברו לידי. הם נתפסו לזה מיד והיום אני בטוח שהם יוכרו באליפות". אחר כך חשב זאב דורון, שבין שאר (המשך בעמוד 44)

תשבץ העולם הזה 2032

8	7		6	5	4	3	2		1
						9			
	15		14	13			12		11 10
			17						16
	22			21			20 19		18
		28			27 26 25			24 23	
33			32			31		30	29
			35					34	
	43 42 41			40 39				38 37 36	
		47		46			45		44
			50 49					48	
55		54		53				52	51
		60			59 58 57				56
			64			63		62	61
			66					65	
	74 73 72			71 70				69 68 67	
		78		77			76		75
84 83			82 81					80	79
			86						85
		91		90			89 88		87
					94 93 92				
		97						96	95

מאוזן:

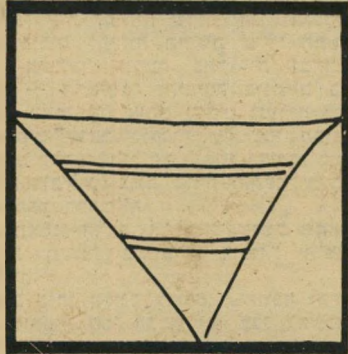
1. זכר בבקר; 2. ראש השלד; 3. ממצאי הטלפון; 4. החודש העיברי הראשון; 5. מונח בתורת-החשמל; 6. פרוסה; 7. יחידת התמר; 8. הדרך הקצרה ביותר בין שתי נקודות; 9. סטפוט; 10. היה שרי-הביטחון בתקופת הפרשה (ר"ת); 11. יחידה ברכס; 12. גבבה; 13. חייב; 14. במקום הזה; 15. מיקוה-מים ענק; 16. ציבור גדול; 17. בתוכי; 18. שעטה מהירה; 19. מטבע צרפתי; 20. פרה שעדיין לא נפתח; 21. בוא מלמעלה למטה; 22. מחיתיר-יער; 23. חוכמה; 24. מרחם; 25. מיטיבי; 26. דוכן מוגבה; 27. עירייה בתל-אביב (ש"מ); 28. מילת-סיום מקובלת במיזמורי תהילים; 29. זירון; 30. מגש; 31. בורשט; 32. במאי קולנוע צרפתי נודע (ש"מ); 33. בת-זוג של החתן; 34. הון ונכסים; 35. מלאך-מרום; 36. יוסיף זה לזה; 37. שמה; 38. מחנה-אהלים; 39. דורון; 40. כלי-קיבול קטן לשמן; 41. איסוף התבואות מן השדה; 42. כלי-קיבול; 43. משקה תוסס מורכב ממים וגאוו; 44. נהר באפי-ריקה; 45. פצוע; 46. תבלין לקפה; 47. מדידת-יבש קדומה; 48. נצח; 49. אדם; 50. תונית; 51. לאגר; 52. יו"ר ועדת-חוקר-ביטחון של הכנסת (ש"מ); 53. עצם בפה; 54. גבוה; 55. מילת-ביקשה; 56. 91.

מאונך:

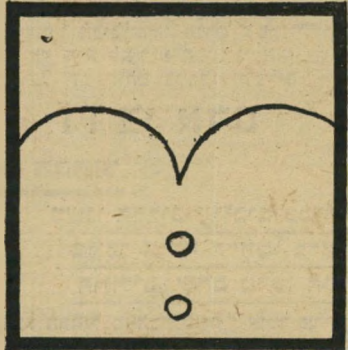
1. זרע, גרעין; 2. שורה מתולעת, משמשת לתעשיית הבירה; 3. בוא גנה! 4. סופו של האור; 5. אין; 6. קטורת מיקראית; 7. עיר לחוף הכינרת; 8. פיתקה; 9. יידו הטוב ביותר של האדם; 10. סכינקצבים; 11. רך בצאן; 12. יופי, נועם; 13. אדון; 14. מושת על כל ארז; 15. קרס; 16. כמו 90 מאוזן; 17. יישוב בצפון; 18. אל ההר; 19. שתיל רך; 20. ריבעה; 21. מימי הארץ; 22. קינה; 23. חותן; 24. מסולס-הצללים; 25. מקולות הגברים; 26. דמות במיתור לוגיה הגרמנית; 27. זוהר; 28. משורר עיברי (ש"מ); 29. עוף-טרף; 30. בגי-מטריה; 31. שישים-ואחד; 32. די ל... בי רמיוא; 33. נטל; 34. עשב ירוק המשמש לנגו; 35. קבוצה פוליטית; 36. שנון; 37. סכום; 38. קידומת הולנדית; 39. גן; 40. מס על סחורות יבוא; 41. משמש למאכל בהמות; 42. מעול פטנט; 43. ישיש; 44. מילת תנאי; 45. קריאת תימ-הון; 46. צורה גיאומטרית; 47. שנון; 48. מבלה את הלילה; 49. מחלה בצמחים; 50. צד; 51. צבע אדום; 52. קיבוץ בעמק; 53. 89; 54. מודע; 55. ללא; 56. בתוכו; 57. 94. תוך בלי ראש.

קשקשת 2032

הפעל את דימויך ונסח למצוא לציור שלמטה כותרת מתאימה, אשר תסביר מה אתה רואה בו. הצעות לכותרות יש לשלוח לפי הכתובת: "קשקשת", ת.ד. 136, תל-אביב. ההגה דרות הקולעות ביותר תפורסמת, ובעליהן יזכו בכרטיס כניסה זוגי לקולנוע דרייב-איין בתל-אביב, קול-נועהמכונות היחיד בישראל.

קשקשת 2030

- מטפסי הרים. איך אולצי'ה, רח' רחל 8 א', גבעתיים
- עיקבות הפיחות הזוחל. צביקה רובינשטיין, רח' אימבר מנדלשטם 14, תל-אביב
- מחשוף של זמרת-אופרה. רוני ושלמה רשף, רח' מנדלשטם 14, תל-אביב
- מוישה, בזהירות עם הלוחות בירידה מההר! דרי תכלין, רח' גור 6, תל-אביב
- חזה של משתופת ממעוף הצי-פור. ישראל לסינגר, רח' אילת 19, רמת-יוסף, בת-ים

השבוע ברדייביאין
 בשעה 7.15
 וולט דיסני
 "רובין הוד"
 בשעה 9.30
 ענק סרטי המלחמה
 "הפשיטה הגדולה"

אנו מחפשים בתים חמים עבור חלתולינו החמודים אגודת צער בעלי חיים רחוב פלמה 80, יפו, טל. 827621.

דר. וביקשה לגלות מה עלה בגורל הבנים. מספרת נאווה: "לא תמיד יכולתי לעזור, כי לא תמיד התחושות באות לי. זה לא לפי הומנה. אם אני מרגישה, כשי אני מחזיקה חפץ כלשהו ביד, ורם עובר בי, ואם אני רואה ומרגישה דברים שאין לי שליטה עליהם, אז זה מצליח. אני גם מזהירה מראש, שאני לא אחראית לדברים שאני רואה, ומבקשת שלא לקחת את האחריות על עצמי. כמעט עוד לא קרה לי שדברים שאמרת — לא התאמתו. אבל, אני בעצמי עוד מפחדת מהעניין הזה ואני עוד לא מרגישה את עצמי בטוחה ביכולתי".

על מיקרה שקרה לה לפני זמן-מה מספרת נאווה: "הופיעה אצלי אם לבחור, הנער מבייתו כבר כמה חודשים. המישו טרה חיפשה אותו, פירסמו בכל העיתונים מודעות שהוא נעדר, אבל לא שמעו עליו ולא מצאו אותו. האם הביאה לי מיכנסים של בנה. כשהחזקתי אותם ביד, הרגשתי שהבחור חי, אבל היא לא תראה אותו יותר, כי הוא החליט לנתק את הקשר עם משפחתו".

במהלך השיחה הוצג לפני נאווה תצלום של ילדה, והיא נתבקשה, לשם ניסוי, להתבונן בתצלום ולהגיב עליו על-פי תחושתה.

כשקיבלה את התמונה לידה היא ניסתה להתרכז בה, ולפתע אורו פניה בשימחה והיא אמרה: "הילדה הזו נאון! מדדו את האי.קיו. שלה?" ולאחר שתי קה קלה הוסיפה: "יש לילדה הזו רצון חזק מאד, והוריה דואגים לה יותר מכפי שצריך לדאוג לילד רגיל".

היא המשיכה להחזיק בתמונה והסתכלה בה ארוכות. לפתע שונו פניה של נאווה לחלוטין. היא החזירה והתקשתה בנשימה ופלטתה: "הילדה זו יש קשיים בנשימה?" אחרי התשובה החיובית נאלמה, ולא יכלה לדבר יותר. כעבור כמה דקות של דומייה שאלה לפתע: "מה היה לה פה?" והלמה בכוח רב על לחלילה.

היתה זו תמונתה של ילדה בת שנתיים וחצי, שנפטרה לפני חצי שנה לאחר ניתוח-לב-פתוח, וסבלה בין השאר מי קשיי-נשימה.

את ניסויים אלה עדיין אינן עובדות. יכול להיות שיש עובדות שאיננו תופסים את פירושן — כי אנו יותר מדי מסתקרנים. לגבי תוצאות הניסוי עצמו יש לד"ר שוסברגר ספיקות ביחס לניחושיה של נאווה. הוא אומר: "אני לא מאמין שיש אדם בארץ שלא שמע על דירי-אסין, ואני חושב שהיא ידעה קודם שזה המקום שבו נמצא בית-החולים. אשר לשמות האנשים שהיא הזכירה, זה נכון, אבל איני רוצה להיות שותף לפירסום זה, כדי שלא להיכנס את האנשים המעורבים בו. אומנם, מפתיע במיקצת איך היא הצליחה לזהות צורות ועצמים, אך לא תמיד הזיהוי היה מוחלט".

פרופסור שלמה רוטשילד, שאף הוא נכח בניסוי, הודה שנאווה היא מדיום מעולה ואמר: "זה היה ניסיון מוצלח מאד".

ד"ר חיים ברנט, יושב-ראש האגודה לפאראפסיכולוגיה, שוהה בימים אלה בי אירופה, לשם נסע כדי להשתתף בכינוס סיום אסטרופיסיקאים ופאראפסיכולוגים גייס. הוא לקח איתו את כל הקלטות הניסויים שנערכו עם נאווה.

אמהות שבניהן נעדרו במלחמה באו אל נאווה עם חפץ השייך לבן הנעדר.

כדור הבדולח

שבו היא נעדרת כאמצעי-עזר נוסף. היא רואה לעיר תים בכדור אירועים שלא חזתה בלוח ההורוס קופ. בעייתה העיקרית היא למצוא כדור-בדולח אמיתי, שהוא חפץ יקר-המציאות.

לה החייל: "אני מבקש סליחה על ש' תבעתי אותך למישפט. דברייך על אבי היו אמת, שהסתבר לי אחר-כך." זהו רק (המשך בעמוד 47)

תביעה

מישפטית

א תמיד נושאים דבריה חן בעיני השואלים בעצתה.

לפני לשלוש שנים הוגשה נגד נאווה תביעה מישפטית של חייל, שהאשים ארי תה כי אמרה לו על אביו דברים לא נכונים, אשך ניגלו לה תוך חזיון אסטרורי לוגי. אך עוד לפני הגשת התביעה, חזר בו החייל מכוונתו וביטל את ההאשמות נגדה. היא אף הראתה מיכתב ובו כתוב

ההוגה

לבושה בסארי הודי מנסה נאווה לפתח את היכולת העצמית שלה, ואף קוראת עתה ספר בשם זה מאת ד"ר משה פלדנקרייז.

תקופת הזוהר

נערת-זוהר. התמונה צולמה במועדונו של אביבי באכזיב, בתקופה שכל הבודהה וחובבי החיים הטובים היו נזירים לבלות שם. בתמונה משמאל: על חוף הים באכזיב.

כשנמאס לנאווה מחייה הממוסדים והבורגניים שניהלה ב' עבר, עזבה את משרת ההוראה בבית-הספר ופיתחה לה דימוי של

בספרו החדש טוען לובה אליאב שהחברה הישראלית מתפוררת

זה, הוא שוט של עובדות, שכעזרתו מנסה אליאב להביא את נושא עדות-המיזרח בדרגת חשיבות רבה יותר מאשר הנושא הפלסטיני, כאשר הנחתו היא שאפשר להפטר מהשטחים, אך אי-אפשר להפטר מ"הרפוקים".
להלן כמה מהרעיונות המובעים בספר.

בספרו החדש "סולם ישראל - חלום ושברו" מעמיד אריה (לובה) אליאב את הקורא הישראלי מול המראה של קיומו, ללא כחל ושרק, כמלוא האכזריות. אליאב ער בייחוד להתמוטטות סולם-הערכים שעליו נשענה כמשך שנים החברה הישראלית.
בניגוד לספריו הקודמים, שהתמסרו יותר לנושא השלום, הרי שסיפרו

ההבדל בין קורסי־טייס לבין בי־טיספר צבאי לנהגים שחורים * כיצד לספסר

בביצורים ולדכוש אלוף־מישנה? * ילדי "תנובה" ליקקו לזקן זה או אחר

ילידים, דפוקים,

מלקקים, אפנודים

הרגל, ואם רוצים עוד להצילו, ואם רוצים עוד להציל את הציונות, חייבים לבצע מהפכה מחשבתית, ואחריה מהפכה מעשית, בכל הטיפול בבעייה הזאת.

● "דופקים את השחורים" *

אם יש עוני בישראל - ויש עוני בישראל - רוב העניים הם מבני עדות-המיזרח. הוא הדין גם בתת-הדור, בתת-הדור ובתת-הדור. הפער החברתי-כלכלי בישראל חופף, אפוא, בסדרי גודל ובאחור זים גבוהים ומשמעותיים מאד את ארצות-המוצא. רוב בני עדות-המיזרח נמצאים בתחתית כל הסולמות, והרגשתם הפסיכית לוגית של רוב יוצאי עדות-המיזרח, היא כי הם מקופחים. כי "דופקים את השחורים",

אך גם בעניין זה - בעניין הפער - קיימת עדיין בריחה מהמציאות האמיתית, ויש חוסר-רצון להתמודד עם הבעייה. אין קוראים בשמה הנכון, מדברים על "שכבות נחשלות" מבלי להגיד מי הן, מדברים על "מישפחות ברוכות ילדים" מבלי להגיד מי הן; מדברים על "אוכלוֹ" מייח מצוקה", על "אוכלוסיית טעם", על "טעוני טיפוח" וכיוצא באלה. משתמשים בעוד עשרות שמות, שיש בהם משום התעלמות מהבעייה האמיתית - בעיית הפער העדתי, או במילים פשוטות יותר: בעיית עדות-המיזרח מול האשכנזים (ואפי' שר לומר גם: יוצאי ארצות-האיסלאם מול יוצאי ארצות הנצרות, או הספרדים מול יוצאי אירופה, או ה"שחורים" מול ה"לבנים" או ה"שווארצע" מול ה"וויזוויים").

אם נכיר בכך שקיים פער חברתי עמוק על רקע ארץ-המוצא - ובמידה מסוימת על רקע צבע-העור של יהודי ישראל - ביא הדבר בהכרח למסקנות קשות מאד. לפתע יסתבר, כי המונח "מיזוג גלוי", "ציפור הנפש של הציונות", פושט את

"וביכלל מה יש", אומרים לי, "מה רע בכל ההסדר הזה? הנה מאה אלף ערבים אלה מרוויחים יפה, נראים טוב, משמינים והולכים, מביאים כסף הביתה, בונים להם בתים בכפריהם, מכניסים לבתיהם מכשירים חשמליים; אנו רק עוזרים להם לשפר ללא הרף את רמת-חיהם".

רבבות פועלים ערביים בחקלאות. פור עלים ערביים השתלטו כימעט על ענף הבניין. מי בונה, במובן הפשוט של המילה, את ישראל של שנות השבעים? מי בונה את בתי, המתנחלים היהודיים בשטחים? מי בונה את מלונות-הפאר השוכנים לחוף תל-אביב?

● הדפוקים

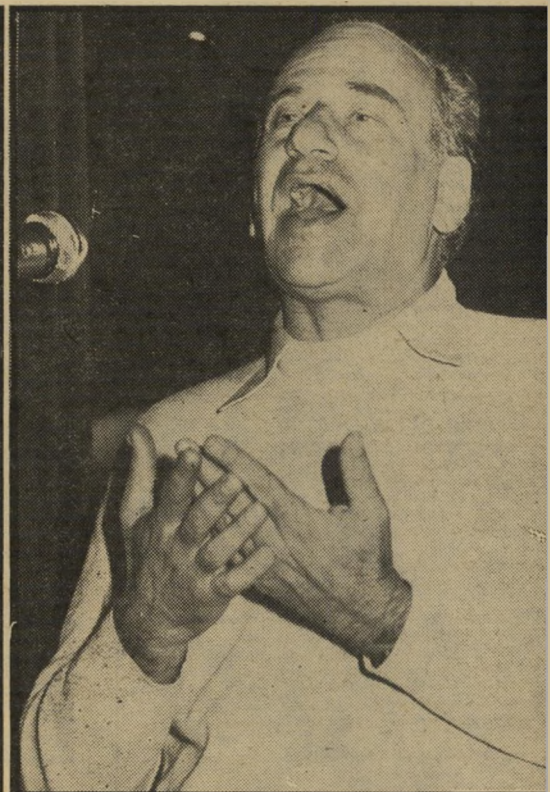
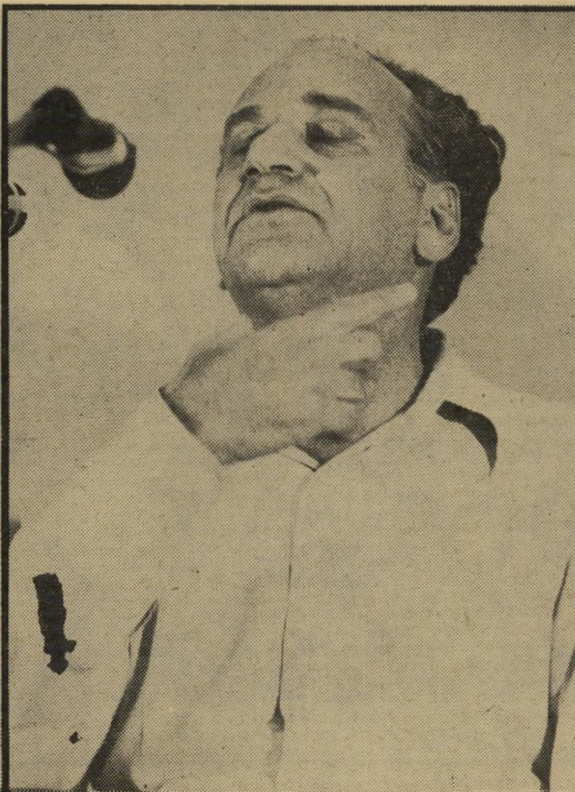
יש סוציולוגים המחלקים את חברתנו לפי סולמות מקובלים במדעי-החברה. גם לנו יש פער בין שכבות של "גבוהים", ובין "בינוניים" ו"נמוכים", ובתוך אלה ישנם סוגי־מישנה. יש אומנם הצדקה לכל החלוקות הללו.

● הילידים

בתוכנו, ממש בתוכה של החברה הישראלית, חיים מאז מילחמת ששת-הימים כמיליון ומעלה בני-אדם - גברים, נשים וטף, שאני קורא להם ילידים. אין לי שמות אחרים, ואינני רוצה להשתמש בשמות אחרים, לגבי מיליון הערבים הפלסטינים, החיים תחת שילטון ישראל בעשר השנים האחרונות.

מתוך סטיכיה, שנוצרה ביגלל חוסר כל מדיניות אחת ומתוך ואקום שנוצר, התחיל המשק הישראלי לשאוב אליו כמותו שואב אבק גדול - בתחילה רסיסים ופרודות, ואחרי-כך גושים שלמים של עובדים ערביים.

אנו נביא בוקר-בוקר פועלים ערביים מהשטחים לשדותינו ולפרדסינו, אחרי-כך למוסכינו ולמכונות-התעשייתנו, למלונותינו, למיובלותינו, ולשטיפת רצפות בתי-החולים שלנו. וערבי-ערב נחזיר אותם שמחים וטובי-לב לעריהם ולמחנות-הפליטים שלהם.

"בני מ'שפחות האצולה השתמשו מן המילחמה כדי לצקת מים..."

חלק ממיכתבו של החייל, שאינו רוצה בפירסום שמו. אולם, בעיקבות אותה תביעה שבוטלה, החליטה המדינה לתבוע את נאוה מאיר לדין על עיסוק בלתי-מורשה. כי מבחינה חוקית, כל העוסק במיקצוע האסטרולוגיה לשם קבלת שכר, כמוהו כעובר על פלי-ליס. ולפי חוקי הרמב"ם והחוק המנדטורי — זהו עיסוק בכשפים. מישפטה של נאוה הפך מישפט ציבורי, הומנו אליו אסטרונומים, עובדי הפלא-נטריום של אוניברסיטת תל-אביב, האסי-טרולוג הנס צויגר ואחרים — כדי שיבר-הירו אם האסטרולוגיה היא באמת עניין מדעי, או שמא עיסוק שרלטאני, שאלה זו נשארה ללא תשובה ברורה. נאוה נק-נסה בסכום סימלי של 50 לירות, על עיסוק מיקצועי שאינו מורשה על-פי החוק.

מכשפה

גינג'ית

ה ציירת החיפאית חנה הכט מספ-רת, כי בעיקבות חיזוי אסטרולוגי של נאוה מאיר החליפה את מיקצועה במיק-צוע שכלל לא חשבה עליו, ואומרת: "אני מאד סקפטית, ולא מאמינה בכל חיזוי-המזלות ומגידיותיהם. גם בהורוסקופים לא האמנתי, ומעולם לא ביקרתי קודם אצל אף אחד מהם, אבל חברה שלי היתה מספרת לי כל הזמן על מכשפה גינג'ית אחת שאומרת דברים מדהימים. כל-כך נידנדה לי ההברה, עד שהלכתי איתה.

"כשראיתי את נאוה, קצת נדהמתי מהציבעונית של דמותה, אך התרשמתי מאישיותה כשהחלה לשוחח איתי. היא אמרה לי דברים שההירדו אותי, פירטי-פרטים בקשר לחיי האישיים ופרטים אי-ני-סימיים שרק אני יודעת עליהם. היא חזתה גם את גירושי ואת שם המזל של הגבר שלו הייתי נשואה. היא אמרה לי לפנות לשטח הציור, שבו אנכה בהצלחה. אני וציור? מה פתאום? אם כבר, היתה לי נטייה למוסיקה, אבל כשלמדתי בירושלים, בתקופת הקיץ, נותר לי זמן עד ללימודים והתחלתי סתם לצייר. יצאו לי דברים נפלאים, לגבי אחת שלא התי-זיקה מימיה מיכחול ביד. ציורי סחטו אנחות-התפצלות מכולם, והתחלתי להיות מוצפת בהזמנות לציורים. עובתי את הר-לימודים, והמשכתי לצייר. עברתי ליס, שם ניהלתי את הגלריה ידו אמן ביפו העתיקה, ופתחתי תערוכת-ציור שבה גמי-כרו כל ציורי, עד האחרון שבהם. היום אני ציירת במיקצועי — דבר שעד לפני שנתיים הייתי צוחקת לעצם המחשבה עליו."

ממורה

לנערת-זוהר

א תמיד רואה נאוה את כל הפר-טים בחיזוי אסטרולוגי, לשם כל היא נעזרת בכדורי-הבדולח שלה. מספר שלמה ברקאי, שטונט לסיכילוגיה שנה ג' ב-אוניברסיטת חיפה: "נאוה ראתה בכדור שלה את אבי מתעסק עם גוויות מתים. ראיתי שהיא חוששת להגיד לי מה שהיא רואה, ובהיכנס היא אמרה לי שהיא רואה את אביו עם גוויות. הייכתי, ואי-שרתי זאת. אבי באמת מתעסק עם גוויות. במיקצועו הוא עובד במעבדה פאתולוגית. נאוה, החווה לאחריים את עתידם ואת בני-זוגם, עדיין לא מצאה את בן-הזוג זה הולם אותה. היא אומרת, יש לי הצלחה לא רגילה אצל גברים — אבל הם מייחי-סים לי כוחות גדולים מדי, וזה מפחיד אותם. כשהייתי מנחשת על מה בדיוק הם חושבים, זה היה מרתיע אותם. היום הפ-סקתי עם זה, ואת המחשבות שלהם אני שומרת לעצמי."

נאוה היא דמות מוכרת מאד בחיפה, והיתה אחת הנערות המבוקשות בכל המ-סיבות החברתיות שבעיר, בילתה זמן-א-אצל אלי אביבי באכזיב, והיא קוראת לתקופה זו, תקופת ההתפרקות של חייה. זה היה אחרי שסיימה את הסמינר ל-מורים בית-הכרם בירושלים. צה"ל שיר-תה כמורה ראשית במחנה-מרכוס. אחרי השירות הצבאי למדה באוניברסיטה הי-עברית בירושלים חינוך ופסיכולוגיה, חז-רה לבית הוריה בחיפה והפכה מורה ב-בית-ספר.

היא ראתה שתיים מסודרים כאלה הם לא בדיוק בשביליה. או גם החלה ללמוד את מיקצוע האסטרולוגיה, ורק אז החלה, כדבריה, לעשות חיים."

אליאב (עם בחו) ביציע של הכנסת

על עבודה עצמית — עובר תהליך חברתי ופסיכולוגי, ונעמית למעביד בורגני, לבעל חוה, לאפנדי קטן. התיעוש והמיכון אומנם הצילו את הקיי-בוצים מליהפך לחנות של קולאקים. אך ברבים מן הקיבוצים חדרה עבודה זרה לתוך חיי הקולקטיב. ושוב היתה מילחמת ששתי-הימים למיפנה: אחריה נפרצו יותר ויותר סכרים. נמצאו יותר ויותר "היתרי עסקא". היום נעבדים ערבים שדות של קיבוצים רבים, ולאסוננו — קיבוצים אחר-דים מתחילים להחכיר חלק מאדמותיהם לפלחים ערביים.

הבורגנים החדשים

עבודת העפר והביצורים, מחנות הצבא והאספקה, האפססאות, המיקלטים וההתחפ-רות — כל אלה, וכל מה שבא בעיקבות הקמת ה"אימפריה" בשטחים — היו קרקע מדושנת בובל מצויין לגידולה של המיפ-לצת הנקראת, הבורגנים החדשים" של ישראל בשנות השבעים.

כאן לא היה גבול ולא היה פיקוח, ולא היה מעצור ולא היה בלם להתעשרות. הכול היה חוף ותכוף ובהול. הכול היה בבשם "היתרון", וכדי "לשמור על חיי הבנים", וכך נכנסו לתמונה מאום, ואחר-כך אלפים ורבות יהודים צעירים — רוי-בם ככולם שאפתניים וחסרי-מעצורים.

הם נכנסו לתמונה כשבידיהם בולדוזר ישן או משאית אחת, ויצאו ממנה, כעבור שנים ספורות, כשהם מיליונרים. כך החי-ליפו לבולדוזר בבולדוזר. כך החלו מתרו-צעים במרצדים שלהם כרחבי סיני והגולן. כך חפרו ובנו מיקלטים באזורי-ספר, ורימו על ימין ועל שמאל בכמויות ובטיב. כך, "הרימו" שלל, שהתגלגל לחבתי השטי-חום, כך החלו הוחרים בנשק וסוכנים בציוד מילחמתי, וכך, בכספים אלו, החלו יוצרים רמת-חיים משתוללת, והשאירו את הבורגנים הועירים הרבה מאחוריהם.

המיליונרים החדשים הללו בנו וילות מפוארות: הם מילאו אותם ביקרים שבי-אצורים. הבעיות החברתיות של ישראל העסיקו אותם כשגל דאשתקד. בורותם היתה להם למגן ולמחסום בפני כל המת-רחש מסביב להם. עם הזמן הצליחו לחדור אל חוגי האצולה החדשה ולהסתופף בצילם. הם, "רכשו" לעצמם אלופים ואלופי-מישנה, ידידים ויוצצים.

המלקקים

אלה שהתחילו את חייהם ב,תנועות הנוער של ארץ-ישראל העובדת", רבים מהם קרובים מילדותם ומצעירותם למיש-פחות האצולה-הוותיקה. הם היו "ילדי תנובה", בגיל צעיר מאד החליטו לטפס בסולם הפוליטי, ולכן החלו "לצקת מיס" על-ידי זקן או זה אחר, לשמש להם כעוזרים ושמשים. רבים מהם פסחו בצורה נזאת על השירות הצבאי והשתמטו מהש-תתפות במאורעות הדמים ובמילחמות הדור שלהם. רבים מהם הצילו את עורם על-ידי כך שהם, "שחררו" לתפקידים של "יציקת המיס" ושל "התאבקות בפטר הרגליים". וכך, "ליקקו" צעירים אלה את המקומות הנכונים של האנשים הנכונים, לא כעדר אלא כבודדים, מתוך תשלובת של קטר-גויות ושל התגנבות-יהידיים.

ובעמיות שבו — גם בו (והוא אינו יותר מאשר רפלקס של התברת) יוצאי עדות-המירוח הם, "הדפוקים" (ואל יביאו לי כמה אלופי-מישנה, וכמה קצינים מצ-טיינים מבני עדות-המירוח, אלה הם היוצאים-מן-הכלל, המאשרים את הכלל!).

הזעיר-בורגנים

הזעיר-בורגני הישראלי רוצה בטובת הכלל, כל זמן שטובה זאת איננה מפריעה לו בעיסוקיו ובשמירה על האינטרסים שלו. הוא בהתלסט בעד הגנה על זכויות האזרח — כלומר על זכויותיו הוא.

באשר לבעיית הערבית — פיתח הועיר-בורגני הישראלי, בעזרת השילטון ועזרתם של כלייהתיקשורת, נוגדים חרי-פים, גם אם הבעיה נוגעת לו אישם במעמקי לבו, הרי הוא מסתפק בכך ש, "הממשלה יודעת יותר", ש"יש להם שם למעלה אינפורמציה מיוחדת", כל זה פועל גם לאחר מילחמת יום-כיפור, ולאחר "המחדל"! הועיר-בורגני קולט את החומר הסלקטיבי, שבו מוזנים אותו ההסתברות של השילטון וכלייהתיקשורת. הוא הקליינט הטוב ביותר לפרשנות הרדודה והחד-צדדית, המשתפכת מעל גלייהאתר ודפי-העיתונות.

ואשר לבעיית עדות-המירוח — הועיר-בורגני רוצה להדחיקה, אל מתחת לשטיח". הדבר מתחיל בטון צמור: "אין צורך להגזים", הבעיה הולכת ונפתרת לאט-לאט, "צריך שיעברו עוד דור או שניים או שלושה עד שנת יגיעו אלינו", עובר לטונים כבדוים יותר: "הם אינם עובדים בכלל", כולם רשומים בלישכת-הסעד, נהנים מכספי משלם-המיסים, ומשחקים ביליארד כל היום", הם מרוויחים יותר טוב מאיתנו, ואין הם משלמים מיסים כלל!" ומסתתים בטונים צורמים של "הם אינם נחמדים", והם עבריינים".

השמרנות

הזעיר-בורגני הישראלי, שאינו רוצה "לעשות גלים" פוחד מה יבוא במקום השילטון הקיים. את השילטון הזה הוא כבר מכיר, אותו הוא יכול לקלל, אך הוא משועבד לו יום אחר יום, שנה אחר שנה.

הקרתנות

הזעיר-בורגני הישראלי איננו בור, איננו טיפש, איננו אנאלפבית, הוא סיים את לימודיו בבית-ספר תיכון, שירת בצבא, ואולי אפילו למד באוניברסיטה. יש לו מיקצוע כלשהו, אך בהיותו קרתני, הריהו טרף מצויין לשיטפתי-מוח, לסיסמות, ל"דמגוגיה ולקלישאות שטחיות. אין לו זמן (וממלא — אין לו חשק) להתעמק בדברים. הוא קורא עיתונות בילבד ולפעמים — רק את כותרות העיתונים.

אפנדים יהודים

יסוד סטיכי וטראגי עיוות את דמותם החברתית של המושבים, והפך חלק גדול מהם מכפרים קואופרטיביים בעלי גוון סוציאליסטי ליישובים של קולאקים יהודים: כוונתו, כמובן, לגלוי העובדים הערי-בים — לאותם ערבים, שהחלו מגיעים למושבים אחרי מילחמת ששתי-הימים. המושבניק הישראלי, המעסיק דרך-קבע פועלים ערביים בשטחו — שתוכנן ובנה

כי אין להם הודמנויות שוות בחברה, וכי בשטחים רבים הם נתקלים בקיר-עופרת באשר לקידום בחברה. מכאן — הרגשות של נחיתות, של מרירות, של תיסכול ושל זעם. חלק גדול מיוצאי ארצות-המירוח באו לכאן חסרי מיקצועות טכנולוגיים מודרניים (לא חסרי תרבות!! להיפך — הם הביאו איתם מסורות, תרבויות ונורמות מופלאות בשטח יחסי-המישפחה, כבוד הורים, כבוד המסורת, וכיוצא באלה, רק מתוך רצון העלילו עליהם במשך השנים כי הם באו לכאן חסרי תרבות, לובשי פיג'מות וכר, רק מתוך זדון עירבבו את חוסר הטכנו-לוגיה — דבר הנקנה תוך שנים מיספר — עם חוסר תרבות).

אנו ניתקנו את יהודי עדות-המירוח — ובעיקר את הדור הצעיר שלהם — מעברם, ממקורם ומיוקרתם. אנו לימדנו אותם (עם ילדינו), כי הכל התחיל במירוח אירופה: היהדות, הצינונות, החלוציות ויישובי-הארץ, סיפרנו להם, כי כל היופי, כל השירה, כל התרבות, כל ההמשכיות היו שם — אצל האבות, אצל האימהות, אצל הסבים ואצל הסבות של הילדים האשכנזים, ואם הכל היה שם, הרי הדבר לא היה אצל אבותיהם. עניין זה תורגם עד מהרה ל"אנאלפבתיות" ול"נחשלות", ל"רק אתמוד ירדו מן העצים" ול"כולם באו מהמערות".

שחורים מכים שחורים

ב-1948 ייצגו שני שרים יוצאי עדות-המירוח רבע מאוכלוסיית המדינה, וכי-1976 שוב מייצגים שני שרים יותר מחצי האוכלוסייה, מה זה אומר? האם יש נחר שלוחות תורשיות בעדות-המירוח? איך זה קרה, והאם מיקרת הדבר, כי במשך כל שנות קיומה של מדינת ישראל היה שריהמישורת מבני עדות-המירוח? האם אין כאן השפלה, גם של השר וגם של המישרד?!

נורא מזה: הושר הגדול (השר) ואיתו השוטרים הפשוטים (רובם מיוצאי עדות-המירוח) מוכנים להרביץ ולפזר הפגנות, שרבות מאד מהן מאורגנות מאויישות על-ידי בני עדות-המירוח (פועלי נמל וסבלים בשדה-תעופה) פנתרים שחורים! מחוסרי-עבודה! תושבי עיירות פיתוח! מיקרי סעד! כל אלה הם מפגינים פוטני-ציאליים, ורובם ככולם — בני עדות-המירוח). האם אין כאן שיטה של "יוסי מכה את יוסי" או יותר גכון, שוטרים שחורים — שיכו מפגינים שחורים?!

ראיסיים יהודים

לאחר ש,רכשנו" מיליון ערבים, ומאה אלף מביניהם עובדים במשקינו, "דחפנו" כאילו "מתחת" לעדות-המירוח עוד רובד אחד של בני-האדם חסרי זכויות-אזרח, רבים מביניהם (הערבים), נשלטים" חיי יום-יום על-ידי בני עדות-המירוח, הגמי-צאים ממילא בסולמות התחתונים של התברת, כך גרמנו למצב שבו רבים מהם נהפכים לרודנים קטנים (סוהרים, קבלני-מישנה, מנהלי-עבודה, "ראיסיים יהודיים).

החברה הגבוהה האשכנזית חוגגת את חגיגה כפולה: לכאורה, היא העלתה את הסטאטוס של בני עדות-המירוח (עתה יש מוכיכם מהם), ונוסף על כך — היא מצאה לעצמה מתווכים שיעשו עבודה את העבודה השחורה של טיפול בערבים, ושל המגע הישיר עימם (במידה מסוימת גם עם ערביי-ישראל).

קורסי-טיים "לבן"

אם גלך בדרך זאת, לא יהיה לנו לא חינוך ולא ביטחון, כי בעתיד לא יהיה מי שיישש כראוי את מערכות-הביטחון, החלכות ונעשות יותר ויותר מתוחכמות, ולא יהיה מוראל (הנרכש גם בבתי-הספר) לחיילים.

ברור כי יש לנושא זה היבטים מרחיקי-לכת הרבה יותר מההיבט הכספי: יש האומרים לנו — וגם זו קלישאה ישנה ושחוקה — כי, "צה"ל הוא כור ההיתוך" ובית-הספר הטוב ביותר למיווג-גלויות" אין בכך עתה אמת! כאשר מתגייסים לצה"ל לערים ועזרות ברמות-חינוך שונות לכך, וההבדל נקבע באופן מובהק על-פי חתך עדתי, מה הפלא שבתי-הספר לנהגים בצה"ל מאיישים ברובם המכריע בבני עדות-המירוח, וקורסי-הטיס, "לבנים" כימי-עט לגמרי? הרי המצב הזה הוא מביא לכך, כי גם בצה"ל, ציפור נפשונו, גם בצה"ל, צבא העם, שכל כך התגאיו בשוויון

רחל מרחלת על כל העולם

מיארשל מחפשת שריר

מגלה הבילויים

הרשו נא לי לעדכן אתכם במיקצת בר מרחש בתחומה של סיפורות, והפעם זה גם חוב קטן לעיתונאי-סופר **יגאל גלזל**. כי מי שקרא את סיפורו החדש, שתוי 1969 היה ג'וסט, ודאי שם לב לעובדה שהוא מזכיר בו בהרחבה את מדור-הרכי לוח המרכזי שלי בפרט ואת העולם הזה בכלל. או מגיע לבחור שגם אני אזכיר אותו בפרט ובכלל, במדור המרכזי הנ"ל. ובכן, מי שחושב שהספר הזה הביא לי יוצר הצעיר מנוחה ומרוגע, טועה טעות מרה. כיוון שמא יציאתו לאוויר העולם, הולכות אחרי הסופר ידידותיו ומכרותיו הרבות, וכל אחת מהן מנסה להוכיח לכל כי היא ורק היא האמריטוס של גיבורת הספר, **יולי דיווינס**. וזה כבר סימן מובהק לכך שהבנאדם בצרות.

גלאי הצעיר הרי ידוע ברבים ביחסו הר חמים לבנות המין היפה, ומה יכול להיות רומנטי יותר מלרשום מישהי, אם לא על לוח-ליבו או לפחות מעל דפי סיפורו? יגאל טוען שהספר בגוי על הרבה פיות טובות שבהן פגש בטויל שערך סביב העולם בי שנה האחרונה. ומאז חזר, הוא מסתובב בקביעות ומניח עם העלמה **צילה שוורץ**, שהיא צפתית גיועית. יגאל, שהוא במקורו

שרית מארשל לא להצעות

מההילטון, שם היא מתאכסנת, היא גוררת איתה מיוודה מלאה תצלומים שלה. מה שבטוח זה שנוסף להצעות שהיא תקבל פה, כדי לדחות, כפי שהיא מצהירה, היא גם תקבל שירדים בידיים. רק שעכשיו כולם שואלים, בשביל מה היא סוחבת איתה את מיוודת התמור גות, אם ממילא היא חושבת לדחות את ההצעות על הסף.

כמה שחם בחוץ, יש עוד נשים שמעלות לנו את הטמפרטורה. אחת כזו היא הדוגמנית היפה, הישראלית לשעבר, **שרית מארשל**, שהגיעה לביקור-מולדת היישר מארצות-הברית. רק הגיעה, וכבר פשטה השמועה כאש בשדות הפועלים, וכבר היא מוצפת בהצעות מפתות, אך לכולם היא אומרת, **נו, דרלינג** כי היא באה הנה לנוח, לא לעבוד.

והיא, דעו לכם, בכלל אחת כזו שיודעת להגיד **נו** כשבא לה. עובדה, הציעו לה להצטלם פול עירום לפלייבוי והיא סירבה. כי היא כבר דוגמנית טופ ידועה, עם קאריירה המטפסת כלפי מעלה, וכשיושבים בצמרת, מי צריך את הפלייבוי? לדעתה, פלייבוי זה נחמד לדוגמנית מתחילה, שמגלים אותה שם ואחרי זה היא זוכה להצעות ומתקדמת בחיים. אבל היא כבר עברה את הגיל.

למרות שכשרואים כמה היא נראית נהדר, קשה להאמין עליה שהיא כבר ילדה גדולה בת 29 ואם לבן בגיל תשע, שנשאר על תקן של יתום קש בקייטנה בניו-יורק. ובכן, כמו שהיא הגיעה ארצה עם שאר מישלוחי התיירות, היא באה ישר לירידה יושבי אקסדוס ורוול, ושם חיכו לה המון חברים ישראלים שהבטיחו לגמול לה כעת על הגורדיטים שהיא נתנה להם בי בניו-יורק.

לא אתפלא, אם יהיה לנו עכשיו קייץ לוהט מאד, ואפילו במקום כה לוהט כמו אילת, כי אם איזה שריר לא ישתלט על המארשל הזאת, היא עוד תעשה הרבה צרות במועדונים-החיתוכי שם, ובנועייבה שאליה היא מתכוונת לפלוש בהמוניה.

רק דעו לכם ששרית לא תעלה משם לפני שתפוס איזה שיוף הגון, ותוכל לחזור בניו-יורק כושיה, אף על פי שהאופנה היום בעולם היא דווקא עור כהיר, לא שזופות. אבל לא אחת כמו שרית עושה חשבון לאופנה היא פשוט עושה מה שמתחשק לה. אחרי שהופיעה בטלוויזיה במייק דאגלס שו, ואחרי כל הבילויים שהיא מבלה במועדונים פרטיים אקסקלוסיביים, אפשר להבין שהיא פשוט בחורה פופולארית שעושה כל מה שבא לה. מה שהיא עושה עוד, זה לסיים את הרומן החצי-אלטוני שלה עם מתכנן-האופנה **בליני**, שהוא המעצב שלה ומאד ידוע בניו-יורק. גם אחרי שהם יצאו יחד איזה שבע שנים טובות, לא הצליח בליני להשתחרר מאהבתו לדוגמנית, אבל למרות זאת היה קנאי נורא ולא הירשה לה לצאת עם אף אחד אחר מלבדו. עכשיו היא מנסה למלא את החסר, ומבלה בכל מקור מות-הבילוי האפשריים אצלנו, ולכל מקום שאליו היא מגיעה

יגאל גלזל וצילה שוורץ כן לגדרה

מבאר-שבע, פגש בה בתל-אביב, ונראה שהוא מרוצה עד מאד מאיחוד הצפון והדרום — במרכז.

עכשיו שברה צילה לכיוון מערב, לטויל לה"ל, אך יגאל לא נשאר אלמן-קש, אלא הוא דווקא מרפד עצמו בעלמות ובאלמנות קש למיניהן בגורן בליל לבנה, בבירת הנגב האקסוטית.

ואם בגורן עסקינו, אז מאן מגיעים גם לבילויים. יגאל, שבמונו התגורר ברחוב בילי, נשאר נאמן למושבת הבילויים גדרה, לתפוס שם שלוה ולכתוב הלאה. כעור כנגדו הוא לקח לו כמה ילדות נחמדות שתולטות לו את התה וממלאות לו דיו בקולמוס מפעם בפעם, כשהוא מתעייף מכתביה! ורק לא לדבר איתו על בילויים וחגיגות, כי הוא משתדל למנוע שערוריות לפחות עד שצילה שלו תחזור.

ובמקום לפתוח בריקוד, החלו להתפשט, עד שנותרו עירומות כביס-היוולדן.

או אז נכנס לתמונה ולפעולה בקבוק ליקר-השוקולד. אחד הילדים שכתבורה פתח את הבקבוק, ורוקן את תוכנו החום הז' מתקתק על גופן הצחור של הילדות, מכף רגל ועד ראש. ואז, לפי קצב המוסיקה, החלו הבנים מלקקים את המשקה מעל גוף הבנות.

הסתבר שבכל מסיבה היו שתי בנות אחרות וזכות להילקק, וכך היו הקטנות ממתינות בצפייה לתורן, והבנים — שפתיים יישקו.

טוב, מיותר לספר שהאב השמרן כינס מייד את כל ההורים לישיבת-הורים, וגם הכניסו בסוד העניין את מנהל בית-הספר האחראי לילדים במיוחד. ראינו עד לאן הגענו?

קינג דיוויד בפעולה

קבלת-שבת

מתוקה במלבס

רק כדי שתקבלו מושג איך מבליים היום ילדינו, הרי לכם הסיפור הטרי הבא. ה' מספר על אחד מבתי-הספר היסודיים באחד מאזורי-התיירות של אם המושבות. ובכן, בכל יום ישישי היו התלמידים בני כיתות ז' ו'ח' מתאספים, ועורכים להם מסיבת-כיתה. בכל פעם הביא אחד הזוטרים ת' אלה, בני ה-12-13 בקבוק ליקר-שוקולד למסיבה. וכך נמשך הדבר כבר כמה "קב' לות-שבתיים" טובות.

בעוד הילדים חוגגים במסיבותיהם ה' המימות, היו הוריהם נפגשים לבילוי משותף, וכטוב ליבם בבילוייהם היו שואלים עצמם מה בעצם. עושים הקטנים בבקבוק ליקר-השוקולד שהם לוקחים איתם תמיד. כדי לעזור בפיתרון התעלומה החליט אחד מזוגות ההורים לתרום את הוויליה ה' מפוארת שלו למסיבת-ליל-השבת האחרונה, ולעקוב ממקום-מחבוא מה שקורה בסלון שלו. וראו ראו מה ראו עיניו של האב.

הילדים באו רחוצים ומסורקים יפה, שרו קצת שירי-מולדת, אחרי זה עברו לריקודים סלונים, רקדו שייק ואחר-כך סלו. שיתקו אמתי-חובה, הכל בדיוק כמו ש' צריך להיות במסיבות. שהיו זכורות לאותו אב דאגן מימי ילדותו הרחוקה שלו.

הוא נוכח שכה יפה מבליים הילדים, עמד כבר ללכת. עד שפתע נזכר בבקבוק ה' ליקר שניצב עדיין על המזנון כשהוא חתום ובתול. וכמו שהוא נזכר בבקבוק, מילאו לפתע את החדר צלילי אחד הלחי' טים הסכסיים ביותר המושמעים לאחרונה מעל גליה-האחר, כשהוא מושמע על גבי הגראמפון.

הציץ האב הסקן מייד לחדר, הציץ — וכמעט שהתעורר מרוב תדהמה, מול עיניו הנדהמות עלו שתי ילדות — וביניהן, אוי לאותה בושה, בתו שתחיה — על הדרגש,

תגידו בעצמכם, איך אפשר להתעלם מ' חתיך חדש, שהצליח לחדור לגוף עם מכו' גית-ספורט משגעת וכבר להיראות בכל המקומות הנכונים, ולהפוך תוך זמן קצר אחת הדמויות הפופולאריות בעיר.

הפעם יש לי הכבוד והעונג להציג בפני' כם את איש-התעסקים **דיוויד גודשטיין**, שהגיע אלינו מהקונטיננט האירופי והוא בעל חברה גדולה להפצת סר' טים בשם קינג דיוויד, הן על שם בעליה והן כרמז על אירח-החיים שהוא מנהל.

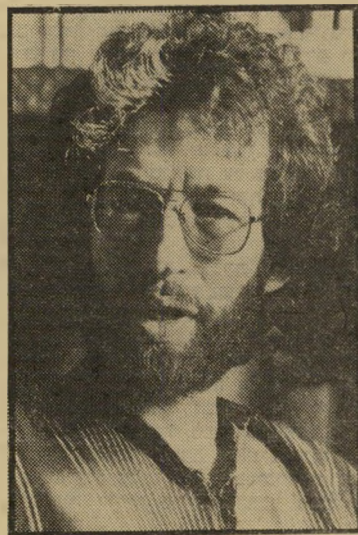
מה אומר לכם, הבחור הזה חי כמו קינג פאר אקסלאנס. דיוויד מחלק את זמנו בין אירופה, ארצות-הברית וישראל, כשאליו הוא בא רק כדי לנוח, למרות שיש לו גם

דירה בלוס-אנג'לס, שיהיה. על מה שהולך בלוס-אנג'לס אני לא אחראית, אבל על המתרחש בפנטהאון ה' ישראלי אני עוד יכולה לחדש לכם. כי נוסף על כל הפנטים והמכשירים שהוא מחזיק שם, גולת-ההכותרת היא מערכת הווידאו-טייפ המשוכללת, הגעזרת בספ' ריית-סרטים ענקית.

דיוויד בן ה-38, הנראה כבן 28, הספיק כבר לערוך לפני שבועיים מסיבת-תיקוף עליו זה סביב הבריכה שלו, ולהזמין אליה את כל היפים של העיר.

הוא הספיק כבר להיות בשני פעמיים, בפעם הראשונה לאשה שוודית, ומקפוד' דוקציה ישראלית-שוודית מוצלחת זו הוא אב לשתי בנות תיכיות, שעל ידן הוא נראה מכסימום כמו מחור, אבל בטח לא כמו אבא.

אשתו השנייה היתה ישראלית, שממנה יש לו ילדה חמודה בת חמש בשם **תיממע**. שהיא האשה החשובה ביותר בחייו כרגע. ואי יודעת שכמה מכן, קוראותי היקרות, כבר מתכננות מיתקפה-רבותי על הנ"ל, אך עלי להזהירכן שלפניכן אתן צריכות להת' גבר על מחסום ידידתו העיתונאית, השומר רת עליו בשבע-עיניים לא פחות מכפי שהוא שומר עליה. עובדה, הוא הציע לה להילוות אליו בחודש הבא ללונדון, אך ההפתעה הגדולה ביותר עדיין מצפה לנו. בחודש דצמבר מתכוון דיוויד לערוך חגיגת יומולדת, דווקא בנועייבה שהיא, לדעתו, המקום היפה ביותר בעולם. לצורך קיום המסיבה כדת הוא כבר שרר עשרה חדרים בכפר-הנופש בנביעות, ל' שיכון מוזמני. אבל הצימק שבעוגה תהיה מערכת הווידאו-טייפ, שתד יחד איתו דרומה בתוספת סרטים מיוחדים חדשים שיביא איתו, ושיהלמו את המאורע המשמה.

דיוויד גודשטיין להתראות בנועייבה

תנו לגבר פרס!

השחתפו בהגרלת הפרסים הענקית של גולדסטאר

גילדה 50 מורינו

לאי מיקונוס ביוון

חדש: זניט 12" מלוויזיות זניט 12"

בארקיע למלון הסלע האדום

ללונדון וחזרה באל-על

בית מלאכה מוטלם ואל

באולימפיק לאי מיקונוס ביוון

מפרשית 14' Skiper

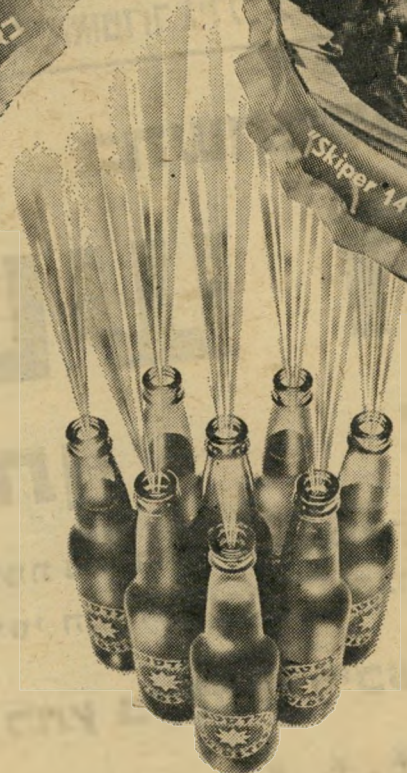
- שבוע חמישי * מפרשית "Skiper 14" (תוצרת ימית סחר בע"מ).
- שבוע שישי * טיסה ללונדון וחזרה באל-על כולל מיסים
- שבוע שביעי * 5 "בית מלאכה מוטלם" עם מקדחת Skil 380 ואם ומהירות משתנה (נספק - מיילקס ישראל בע"מ).
- שבוע שמיני * טיסה זוגית באולימפיק (כולל מיסים) לאי החופש והאהבה מיקונוס ביוון כולל אירוח.

הכנס 4 פקקים של "גולדסטאר" למעטפה. השלם את הסיסמא: "תנו לגבר נ ר" רשום את שמך. כחובתך. שם וכחובת החנות בה קנית את הגולדסטאר שלך ושלח אלי: מכצע: חתו לגבר סרטי ח.ד. 33197 תל-אביב. בכל שבוע. במשך שמונת השבועות הבאים. תערך הגרלה בה יוגרל פרס אחד מבין הפרסים המופיעים במודעה זו. הזרזו ושלחו את המעטפה שלך עוד היום. כל המרבה לשלוח מעטפות - מרבה סיכוייו לזכות.

פרס מיוחד "ארגז גולדסטאר" יוגרל בכל יום! שמות הזוכים יפורסמו שבוע אחרי כל הגרלה. ההשתתפות אסורה על עובדי כבד ומיטום אריאלי

ואלה הפרסים:

- שבוע ראשון * טיסה זוגית באולימפיק (כולל מיסים) לאי החופש והאהבה מיקונוס ביוון. כולל אירוח
- שבוע שני * 2 מלוויזיות זניט 12".
- שבוע שלישי * Gilera 50 Touring - גילדה 50 מורינו. הרכב לגבר
- שבוע רביעי * 3 מיסות זוגיות בארקיע ל-3 "חופשות חגיגה" במלון הסלע האדום אילת.

תנו לגבר גולדסטאר

בת-ל-אביב בהיכל התרבות

את טקס בחירת

מלכת המים 1976

מטעם **העולם הזה** בחסות **בירה גולדסטאר**

הטקס יתקיים ביום רביעי, 11.8.76 בשעה 8.45 בערב

יפהיזות * תוכנית אמנותית מפוארת * חזמורת * חצוגת בגדיים זחוף של „גומקס” * מחנה לכל

אשה ונערה בקהל: איזור עיניים של „אאומדוד גירל” * חצוגת בגדי אופנת „איב דה מדדיקס” *

הגרלות של מערכות איפור מושלמות של „אאומדוד גירל” בשווי אלפי ל” * הגרלות בגדיים של „גומקס” חינם

בהשתתפות

הגשש החיזור

ינחה: דודו דותן ישיר: ג'קי אלקיים

מכירת כרטיסים מוקדמת במשרדי „יוקי”, כיכר דיזנגוף, טל. 03-222445 ובמשרדים
כרטיסי הנחה למוסדות ולקבוצות במשרד „יוקי”

כדי למנוע לחץ בקופות, ריכשו כרטיסים כבר היום!

* * *

חקל יחזה במועמדות המשתמשות במיבחר מוצרי „אוליביה” של „עץ הזית” • טיפול בשיער
המועמדות על-ידי מוצרי „וולה” • המשתתפות תצגנה סנדלי „אל-גה” • הכנת הכתרים: רחל
גרא • מלכת המים 1976 תטוס לאירופה וחזרה במטוסי „אולימפיק” • סידור במה: „פרחי כץ”

משרדי הפקה: „י. גיזרי — מופעים”, טל. 03-227063

רחל מרחלת על כל העולם

דאנט ארמן
יש שמש לכולם

אל פחד, יש די שמש לכולן!

אל תהיו פרובינציאליים, ואל תעשו עניין מזה של אנט ארמן, השקנית הצרפתייה, באה לעשות אהבה עם השמש האילתית, וכטוב ליהיה בחום היום, החליטה לשנות את גופה שיוף מלא, כולל מסעך-רמוסוף.

אנט, שהגיעה בשבוע שעבר למועדון הסלע האדום, חשבה לתומה שאם אך תחשוף את המחשוף, תבואנה בעיקבותיה כל הגופות ותחשפנה גם הן את שלהן. אך שומו שמיים, האנשים פשוט לא נתנו לבתי-חווה לשחק את בתי-הטבע בגרעון הדרומי, ואחרי הופעת סולו של חצי-שעה היא אמרה: "מארד!" בצר-פתי מדוברת, לבשה את בגדיהים והמשיכה להשתוף כשאר הבנות שמסביב.

לא עזרו כל מאמציו של סמי סכאג, מנהל-המלון בפועל, לשכנע את האורחים המופתעים שעליהם להתנהג בטיבעיות כאילו רגילים הם לזה, ולהפסיק להתרגש. זה כבר היה מאוחר, ואת שכיסתה אין להפשיט.

בחי שאני לא מבינה אתכם, ואני לא יודעת מה יגידו עלינו בחו"ל. בכל מקומות-הנופש האקסלוסיביים ביותר בעולם נוהגות היפהפיות להסיר את הטלית. רק אצלנו, בארץ השמש ההמה, צריכות המיסכנות להשתוף לבושות, ולהשאיר על גופן כתמים לבנים, כאילו אין די שמש לשיוף כללי.

שמתם לב, בוודאי, שלאחרונה הפכת, בין השאר, גם מקור דיווחים על הנכנסים בשערי ארצנו. אז הרי לפניכם עוד אחת מהטובות, שהגיעה אלינו ממש באמשים אלה, ושנרשמה אחר כבוד בספר-האורחים שלנו, והיא אחת ממלכות-המים (מיל), חני פרי, שהפכה לפריטי-יצוא ישראלי מוצלח מאוד בבירה האנגלית.

חני באה לביקור-מולדת, יפה כתמיד וזוהרת כליכך, שגם אם אגלה לכם את מי הצליחה להכות בסנוורים מיד עם הגיעה, אתם לא תאמינו. הסכיתו ושימנו, או זה שהולך עכשיו עם מי שקפיי-שמש אנטי-סינוריים, אינו אלא קובי אל-נתן, הידוע יותר כחברה האהוב והמסור של רינה מור-מסינגר, מיס-תבל העולמית.

ולמרות שהוא נראה קשוח הוא כנראה לא מצליח לשמור מרחק כטוח כשיש פצצה יפה בשטח, מה עוד כשמדובר באחת כזאת כמו חני, שהיא כיום אחת מדוגמניות-הצמרת בלונדון, ור תמונתה מפארת את מיטב העיתונים והשבועונים באירופה.

וכך, כשרינה מור מסתובבת בעולם ור מספרת פלאים על ישראל, סובבת לה חני היפהפיה בעירנו, עם קובי אל-נתן הצמוד שלה, ומספרת איך הולך לה קלף משגע ואיך היא מוצפת הצעות לא-גורמליות, עד שממש מתחשק לגעת בה באצבע הקטנה מרוב הערצה, אך מי מכם, ידידי הזאבים, יעז לגעת בה? פשוט לא כדאי להסתכן! אבל בינינו, מה זה קובי אל-נתן צמוד, לעומת הגורילות האמריקאיות השומרות על רינהליה באמריקה?

חני פרי
חירות מפצצות!

מתחת לפני המים

בניחוטי-עצמי גם למועדון הצלילה, ופגשה שם בדומיניק דמורטייה, מדריכה-צלילה החתין. דומיניק הוא אחד כזה שאימן בצלילה את הרמטכ"ל המנוח דויד אלעזר, ואת שר-מיסחרנו ותע-שייטנו, חיים בר-לב, ייבדל לחיים, וכל מיני אח"מים אחרים, אהבי ספורט המים.

דומיניק לימד את מיירי צלילה, ובין צלילה לצלילה, היס כמעט התייבש מרוב אהבה שהלכת והעמיקה, והדגים טיפסו על העצים.

כשנסע דומיניק צרפתה, עזבה מיירי את הכל וטסה אחריו אריסה. אך מי יודע נפשות צוללים? מיירי אולי לא הצליחה לעלות על הגל הנכון, כי דומיניק שלה נשאר מאחור, ואילו היא חזרה ארצה שבורת-לב ונשארה סובלת מחוסר-המצן.

והנה, ראוינה כמה שהעולם קטן, מיירי התחילה לעבוד במלון באילת, וכיוון ש-כבר היתה מורגלת בלשון הצרפתית, אך טיבעי היה שיתפתח רומן בינה לבין ז'אק בלום, מצוות הבידור המקומי. סגנו הראשון של מישל הייט, השף החדש שירש את מקומו של ינוקא ה-גדול.

הרומן הבינלאומי הזה נמשך שלושה חודשים תמימים, ואז אירע צירוף-מיקרים, כמו שיועד לעשות רק הגורל העיוור, בשבוע שעבר, לגמרי במיקרה, החליטה מיירי לסיים את הרומן שלה עם ז'אק הקשוח, והנה ישר למחרת היום היא מק-בלת טלפון גבהגלי, שאזוב-ליבה ה-צרפתי הקודם, דומיניק דמורטייה, נמצא בארץ.

אלור, בלב מפרץ וצולל מרוב שימחה הומינה מיירי את האורח הבלתי-צפוי שלה, שאירח אותה בזמנו בשארם, להיות הפסע האורח שלה במלון, ובאותה הזדמנות הם גם החליפו אינפורמציות על החידושים בעולם הצוללנות. חילופי-אוויר, הנשמות מפה-לפה וכו'.

הצלילה היא ספורט משעשע ביותר. את זה אפשר לראות רק באילת, כשמת-רחשים שם מיקרים עליזים דווקא על היבשה, ובלי מסיכות-המצן.

או קחו נשימה עמוקה ושימעו מה קרה לרסי"רית (מיל), מורי כין.

כמו שמירי פשטה את מדי חיל-האוויר, לבשה בגדים ציורילי וירדה לשארם, לחגוג את השיחרור מצה"ל. היא הגיעה

באינטואיציה שלי אני מרגישה שהסקסי ונאות תפסו טרמפ חזק בדרך להצלחה, ורק תוכרו שמהמדור שלי יצאה בת-הקול על הכוכב החדש העומד להיוולד.

טקסי
יש נהג

טקסי להצלחה

מה ההיסטריה הזאת סביב החתיכה הר-חדשה של אבי עופרים? באמת שאני לא מבינה אתכם! רק סיפרתי עליה לפני שבוע, ואפילו השגתי לכם תמונה שלה, אבל לא מפסיקים לשאול אותי איך היא נר-אית ומה היא עושה ופולי וכולי.

אז כמו שאתם יכולים לראות בתמונה, שצולמה בדיוק כש"טקסי יצאה מהמים, הבחורה שאפה אמיתית, ולמרות שהיא מסתובבת עם אבי עופרים ומקבלת המון הצעות מסוגרות וזוהרות לדגמן, זה בכלל לא מעניין אותה.

כי מה שיש לה בראש היפה, זה לא השטיות האלה. דוגמנות בכלל לא מושכת אותה. אם היא נמצאת עם אברהם, ונלווית אלו לכל המקומות, זה מפני שהיא פשוט אוהבת אותו, ולא מפני שהיא מחפשת זוהר. כך בערך היא אמרה לי, בווידי אישי, ותאמינו לי שזה מפתיע. כי ממבט ראשון נראה לי שהבחורה היפה הזאת משתגעת אחרי כל הבולשיט.

אבל מי שדואג דווקא כן להכניס אותה לעניינים הוא החבר, מגלה-הכוכבת הפרטי שלה הר עופרים בכבודו ובעצמו. הוא הציג אותה לפני מסיק הסרט החדש, שאבי הוזמן לחבר לו את המוסיקה. רק ראה המפיק את טקסי, תפס התלהבות, ומייד הבין שהיא פיתון לא-גורמלי לכל צלם המחפש משוהי יפה ורענן למלא בו סרט. אין לי ספק שגם כוכב הסרט המיועד, השחקן מייקל קיין, לא יישאר אדיש כשיראה את מי מביא לו המפיק בתור פארטנרית.

סתם מיקרה מצחיק

תראו איזה מיקרה מצחיק קרה לי לפני שבוע. עוד אני יושבת וטורפת לי סטייק בריא אצל שמיל, יוצאים מהמיסעדה הסינית השוקקת שממול, בזה אחר זה, שחקנית התיאטרון והקולנוע הישראלית, מנדי רייס-דיוויס, ואחריה סג"מ (מיל) פיני אמרתי, העובד בשירותי הטיובים של מנדס אנטרפרייז.

אז מה כליכך מיוחד? שום דבר, רק שלפתע הם נפרדו, ופיני התחיל לפסוע לעבר מלון פאל, שם הוא מבלה את תנומותיו בימים ובלילות.

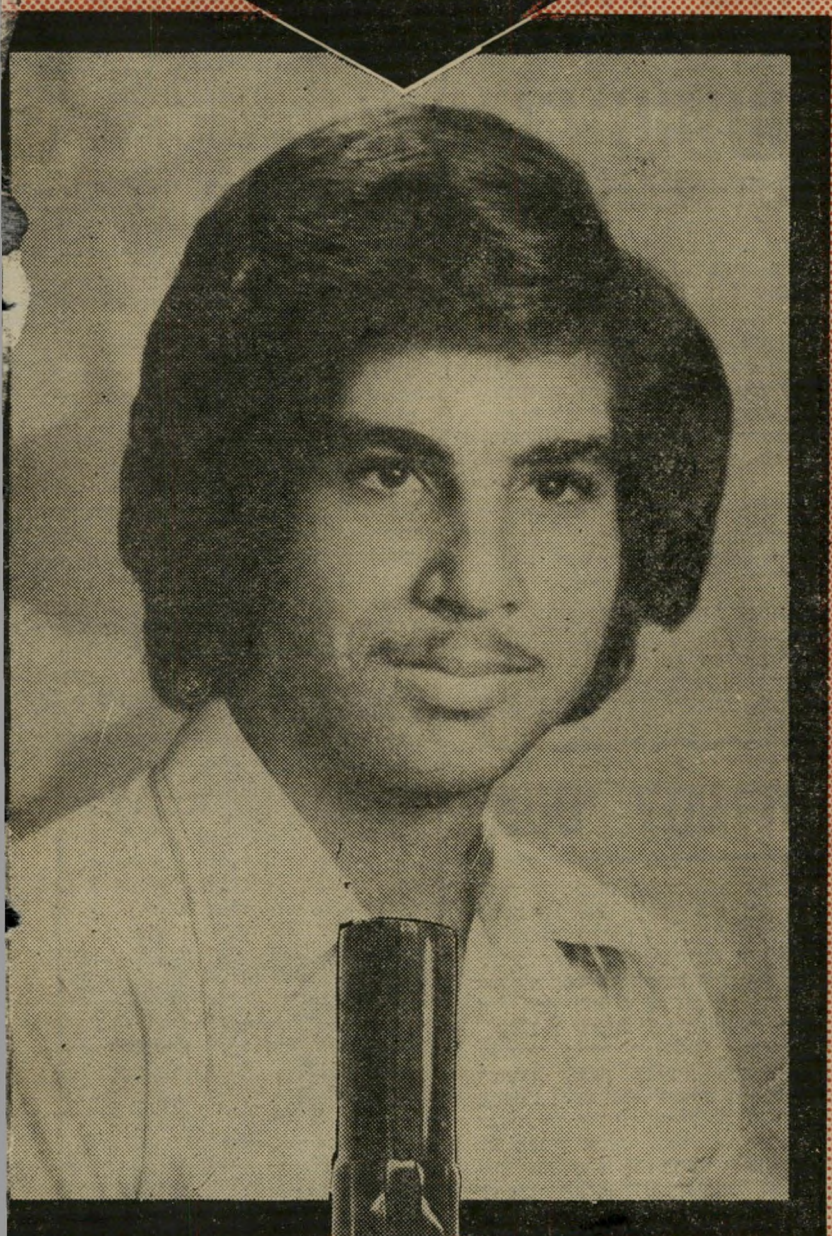
מנדי מצידה, נכנסה למכונית המפוארת והחדישה שלה, והתחילה לנסוע באותו כיוון. אבל גם בזה אין שום דבר מיוחד. הרבה אנשים נוסעים בכיוון הזה.

ככה הוא פוסע והיא נוסעת, והנה, כשהיו מול קפריצין, עצרה מנדי לפתע את מכוניתה, אמיתי הסתכל כה וכה, פתח את הדלת, התיישב ליד הנהגת, והם נסעו. היה לי רושם שהוא רצה פתאום לומר לה משהו, שפרח מזיכרונו ליד המיסי-עדה הסינית.

אבל גם בזה אין שום דבר מיוחד. הרבה אנשים נזכרים לפתע במשהו ששכחו.

העולם

**הקורבן:
שלמה בן-שלום
בן 16**

היסטריה?

הפקרות?

עייפות?

המישטרה

רצחה

בלב

תל-אביב

